Şubat-Mart 88 Sayı: 83

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ SINIFIMIZA SELAM!
BİN SELAM! SELAM YARATANA!..

En âlim aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
ve onlar için:
"zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur,
denildi."

Yiğit işçi sınıfımızın bütün engelleme yasaklama ve tehditlere karşı güçlü kararlılığı, başkaldırı ruhu egemen güçlerin yüreğini hoplatıyor. İşçi sınıfının kabararak gelişen mücadele dalgası ve bağrında taşıdığı büyük mücadele potansiyeli gelişme yönünde hareketini sürdürme eğilimi gösterirken sömürücü asalakların ve onların silahlı komprador-feodal devletinin uykuları da iyice kaçıyor. Tabandan gelen dalganın basıncı reformist, revizyonist, sarı sendika ağalarını etkiliyor ve onları, zorunlu olarak "mücadeleci" görünmeye zorluyor. Hakim sınıfların bazı sözcüleri-

Devamı sf: 46'da

BAŞ YAZI

Egemen Sınıflar Cephesi Kaynıyor, Çıkar Dalaşması İyice Boyutlandı

Diğer başlıcalarının yanısıra egemen sınıflar arasındaki çelişmelerde keskinleşip derinleşiyor. Yoğunlaşan ekonomik kriz ve bunun şekillendirdiği siyasi istikrasızlık süratle daha derin açmazlara ve çıkmazlara sürüklendikçe toplumun başlıca tüm çelişmeleri kızışıyor. Son günler diğer çelişmelerin kızgınlığının yanısıra ülkemizde egemen sınıflar arasındaki çatışmanın da oldukça ileri boyutlara ulaştığını gösteriyor. Kapitalizm ve onun ürünü olan burjuvazi kendisinin ölüm fermanı olan silahları da yaratmıştır. Bu silahları yapmakla da kalmamış, onları "kendisine karşı kullanacak insanları" yani prolteryayı da yaratmıştır. Marx, Engels'in deyimiyle, "Çağdaş burjuva toplumu bir

büyücüyü andırmaktadır. Öyle bir büyücü ki... etrafına topladığı cinlerin hakkından gelememektedir". Eski toplumun ve onun hakim güçlerinin bu konuda proletarya ve halka zorunlu olarak sundukları avantajlar gerçekten de "tardir-e şayandır". Ülkemizde egemen sınıflar arasındaki derin, hararetli çatışma kamuoyu tarafından yakinen izleniyor. Bu izleyişte, halk yığınları, burjuva feodal düzenin sırlarına, politikasına vakıf olmakta daha avantajlı duruma sahiptirler. Kurtlar sofrasındaki çatışma güçlerinin kendilerini daha iyi tanımaları ve gelişmelere daha müdahaleci, aktif bir tutum almaları için emekçi yığınlara "sundukları imkanlar" gerçekten de "paha biçilmez" değerdedir. Eski toplumun cilvesidir bu! Onun "daha fazla kâr" dürtüsü ve sahip olduğu ihtiraslar, "burjuva yasalarını bile her adımda tepen azgın biçimiyle belirir.... para, çirkef ve kan biribirine karışır" Egemen güçler kendi aralarındaki çatışmalarla proletaryanın gelişmesine oldukça iyi imkanlar sunarlar. Menfaat dalaşmasında proletarya ve halkın desteğine gereksinim duyarlar. Bundan ötürüdür ki Marx ve Engels'in de işareket ettiği gibi; "Proletaryadan yardım istemek ve dolayısıyla proletaryayı siyaset sahnesine çekmek zorunda kalır"lar. Bizzat kendi elleriyle zorunlu olarak proletaryaya "siyasi ve genel eğitiminin unsurlarını" sağlarlar. Kendisine karşı savaşması için ezilenleri "gerekli silahlarla donatır"lar!

Tük Hakim Sınıfları kendilerinin defterlerini dürecek proletarya ve onun öncülüğündeki devrimci halk kitlelerine bu silahları kazandırmada sağ olsun(!) oldukça cömert davranıyorlar(!)

Türk Egemen Güçleri kendi aralarındaki son dönemlerin çok daha keskin hırlaşmalarında, halk kitlelerini yine kendi kuyruklarında bir destek mevzisi olarak harekete geçirmek için "iyi" canlı bir politik atmosfer yarattılar. Bu atmoser içinde halka giden hakim sınıflar, biribirlerinin kirli çamaşırlarını dökme yarışına girdiler. bu uğraşlarıyla halk kitlelerinin kendi deney ve tecrübeleriyle, etrafa pis koku saçan burjuva feodal devletin nasıl berbat bir irin, nasıl kokuşmuş, çürümüş niteliğe sahip olduğunu görmelerine yine sağ olsunlar(!!) çok yardımcı oldular. Yığınların devrimci bilinçli birleşmelerine oldukça avantajlı ortam hazırladılar, hazırlayacaklar da. Devlet torbasından her dökülen, öncekilerin fersah fersah geride bırakacak koca koca pislikler! Vurgun pazarları, "Yeraltı dünyası" ile içiçelik, "Aşk pazarları", hayali ihracatlar, rüşvetler, emperyalist güçlere ülkenin ipotek edilmesi, emperyalist tekellerle çevrilen dolaplardan sağlanan büyük çıkarlar, birbirini matetmek için oynanan oyunlar. Ahlak düşkünlüğü, yozluk, kısacası ne berbatlık ararsan var!

Vuralhan rezaleti bütün çıplaklığıyla ortadayken işi örtmeye geçiştirmeye (şimdilik) çalışan Özal kliği boynuna daha ağır değirmen taşı almıştır. bu ve diğer konularda sahtekarlıklara "koruyucu melek" gibi kanat germe tutumu Özal-Evren kliğinin çok daha geniş kitleler nezdinde teşhir olmalarına yol açıyor. ABD ile son dönemlerde gerçekleştirilen "Ekonomi ve Savunma işbirliği" projesi, ekonominin kilit mevkilerine yerleştirilen ünlü "çifte pasaportlular", dış politika'nın artık devletin akıl hocalarınında açıkca itiraf ettikleri gibi hergün çok daha fazla "dış borçlar" tarafından yönlendirildiği gerçeği, "ülkenin ipotek edildiği", dönemin "düyun-u umumiye zamanını hatırlattığı" sızlamaları, zam furyası, bırakalım geriye çekmeyi hergün öncesini katkat gerilerde bırakan enflasyon şahlanışı devletin ciddi şekilde çıkmaz içinde olduğunun bazı göstergeleridir. Bu kadırı da fazla diye hakim sınıfların bazı kesimleri çoktan tehlike çanlarını farkediyor, "ABD'nin kucağına oturduk, bu gidişle kalkmak mümkün değil", "... adamlar yatak odalarımıza kadar herşeyi biliyor ve yönetiyorlar" "kamuda ipler dolandırıcıların mafya'nın elinde", "Özal hanedanlığı var" diye feryat ediyorlar. Bu duruma bağıran hakim sınıf partilerinden bazıları bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. Bir yandan rakipleri Evren ve Özal kliğine karşı güç toplamak, bugün devlet içinde onlara nazaran daha dezavantajlı olan durumlarını avantaja dönüştürmek mevzilerini geliştirmek!.. Diğer yandan tamamiyla sistemin sonuçları olan sözkonusu gelişmeleri Evren ve Özal'ın sırtına yıkarak, imkanların bölüşümünde vb. bazı göreceli farklılıklara rağmen, tümünün ortak silahı olan faşist devleti yara almaktan kurtarmak(!) aklamak!

Halkın gelişen hoşnutsuzluğunu, yükselen halk muhalefetinin devrimci kanallara akışını önlemek ve kendi aralarındaki menfaat dalaşına alet etmek istiyorlar. Buna izin verilmemelidir, tümünün yüzü deşifre edilmeli, devrimci alternatif yükseltilmelidir.

Birkaç günah keçisi bularak sistemi paklamak için "burjuva muhalefet" tarafından verilen 4 yılda toplam 77 adet son seçimlerden bu yana ise 9'u bulan araştırma önergelerinin Özal'ın hazır kıta gibi olan (şimdi işin görünüşü bu ama ANAP içindeki çatlaklar önümüzdeki günlerde keskinleşerek su yüzüne çıkacak.) milletvekilleri tarafından hiç görüşmeye alınmadan peşinen reddedilmesi çatışmayı daha da çıkılmaz hale sokuyor. Açık rezilliklere rağmen pişkince takınılan bu tutumlar diğer hakim sınıf kliklerinin de söylediği gibi devleti gözden düşürüyor.

Son olarak hakim sınıflar "MİT raporu" üzerinde kapıştılar! İlkten hükümet tarafından, "yok böyle birşey," "hayal ürünü," "senaryo" diye reddedilen belge sonraları; "ön rapor", "etüd", "bir görevlinin ön çalışması" şeklindeki dil ucu itiraflarla da olsa birazcık kabul edilmek zorunda kalınıldı. özal'ın bugün muhalifi olan bazı güçler (DYP gibi) rapor olayını; muhaliflere şantaj", "seçim malzemesi" olarak değerlendirdiler. Tümden değil ama bu görüş bir iki noktada gerçeği kısmen efade ediyor, fakat bazı diğer noktalarda da saptırıyor. Şüphesiz kapışan kurtlar kendilerine yaradığı ölçüde bazı gerçekleri kullanıyor işine gelmeyeni de rededivorlar. bu gayet doğal. Evet, Özal diğer kurumlarda olduğu gibi MİT'te de doğrudan kendi direktifleri doğrultusunda hareket eden, kendisine özel olarak bağlı (tabii karısına da) ve bizzat temsil ettiği güçlerin siyasal çıkarlarına cevap verebilecek özel bir örgütlenmeye gidiyor. MİT'e yüksek ücretlerle son aldığı "sözleşmeli personel" ordusu ve yaptığı bazı atamalar bununla alakalıydı. Ancak sadece Özal bu işi yapmıyor, rakipleri de aynı şekilde (imkanları ölçüsünde) davranıyorlar. Son çıkan rapor muhtemel bir sıkıştırma halinde elbette Özal'ın rakiplerini hizaya getirmek, gemlemek için bir malzeme özelliğini de taşıyor, ama sadece bu kadarını değil, aynı zamanda muhaliflerinin de kendisi gibi iğrençliklerini de ifade ediyor. "Yok birbirimizden farkımız" diye bağırıyor.

"Banker Boko" olayı Cindoruk'la flörtü öyle havadan iddia değil. "asil" Üruğ Paşa'nın "Yeraltı dünyasıyla ilişkisi", "alışverişleri"de öyle! Nitekim Üruğ'un cici oğlu Hadi beyefendi sayesinde atlatmaya, örtmeye çalıştığı numaralar, hiçte dumanın bedavadan çıkmadığını teyid ediyor. Gürvit'li, Eymür'lü, Abas'lı ekiple Özal, rakiplerinin numalarını yakalamıştı. Birbirinden hiçte farklı olmadıklarını belgelemiş ve bunları gerekli olduğu zaman kullanmayı düşünmüştür. Menfaat çatışması; "devletin temiz tutulması," "orduya gölge düşürülmemesi" gibi fermanları ve son derece dikkat gösterilmesi beylerce zaruri olan çıkarları ne yazık ki bazen dinlemek zorunda kalıyor. Şüphesiz bu halk için devleti ve onun temel

kurumlarının iğrençliğini görme açısından çok iyi şeydir. Kurtların birbirini yemesini halk büyük bir iştah ve kahkaha tafanıyla seyrediyor, nefreti büyüyor! Bunu hisseden ve "fazlamı ileri gittik?" kuşkusuna kapılan hakim sınıf partileri, bu seferde ayıbı kapatmak için işe soyunuyorlar. "Devleti, MİT'i Orduyu yıpratmama" gibi "kutsal" çıkarlarından ötürü meseleyi gümbürtüsüz kapatmayı da ihmal etmiyorlar. Ancak devletin çürümüşlüğünü bu yolla gizleyebileceklerini zannedip kendi kendilerini tatmin görevi görüyor o kadar! Gerçekler çıplak olarak ortadadır. Ordusundan MİT'ine, hükümetine, polis teşkilatına kadar devletin kokuşmuşluğu bugün daha çok açıklardadır. Haraç, rüşvet, karanlık her cins dolapların bizzat devlet tarafından organize edildiği ve pisliğin bu devletin ayrılmaz yol arakadaşı olduğu biraz daha net ortadadır. Hakim Sınıfları'nın çatışmalarının yoğunlaştığı sorunlardan biride "4 Şubat kararları" olarak adlandırılan iktisadi önlemler paketi idi. "Döviz spekülasyonunu önleme, tasarrufları bankalara yöneltme, ithalatı sınırlama" için devreye sokulan bu alternatifle kredi faizleri bir çırpıda yüzde 120'ye çıktı. Serbest piyasacı olarak ün salan bay Özal, bazı noktalarda devlet müdahalesini arttırmak zorunda kaldı. Bu tedbirlere TÜSİAD, "Pi si düşmüş yasa ekonomisi uygulanıyor. Ekonomiyi şaşı görüyorlar" şeklinde başta itirazlar yükseltti. Yüksek faizlere ilişkin rahatsızlığını "bu yağmura şemsiye dayanmaz" feryatlarıyla dile getirdi. Bazı işadamları "Eylem tehditleri" savurdular. 4 Şubat kararlarının "özel sektöre taşıyamayacağı ağır yükler bindirdiğinden" bu gidişle enflasyonunun yıl sonlarına doğru % 65 seviyesine çıkacağından yakındılar.

Her ne kadar veliaht Yusuf Özal beyefendinin işadamlarıyla gerçekleştirdiği toplantı ve verdiği ödünlerle, TÜSİAD'la gerginlik şimdilik biraz tatlıya(!!) bağlandıysa da rahatsızlık aşılmış değil. DYP, SHP, DSP gibi burjuva muhalefet cephesinin ve bunların temsil ettiği hakim sınıf klikleri-nin bombardımanı devam ediyor. Son zamlarla birlikte bu hakim sınıf partileri, "Halk sokağa dökülecek" "Buna halkın dayanması mümkün değil", "Rejim tehlikede" sözleriyle tehlike sinyallerini dile getirip, Özal'ı uyardılar. Ekonomik gidaşat hakim sınıfları ciddi şekilde kara kara düşündürüyor.

Ekonominin daha büyük çıkmazlara sürüklenişi hem komprador aile holdinglerinin kendi aralarındaki ve hem de "kamu iktisadi teşekkülleriyle" "özel sektör" arasındaki çatışmaları keskinleştiriyor. Büyük komprador kuruluşlarla orta ve küçük işletmelerin çatışması derinleşiyor. 4 Şubat kararlarını bir avuç Özal'cı holding, hayali büyük ihracatçılar ve çok az sayıdaki büyük sanayici çevresinin dışındaki kesimler hoşnut karşılamıyor. Sanayicilerin ağırlıklı kesimi yüksek kredi faizlerine ateş püskürüyor. Ekonomik kriz derinleştikçe egemen güçler çatışmasının boyutları iyice yükseliyor. Ayrıca gelişen halk muhalefeti de bu çatışmanın daha da boyutlanmasına yol açtığı gibi sözkonusu çatışmada halk muhalefetinin yükselmesine hizmet ediyor. Özal tam bir çıkmaz içinde! Ayetlerle mevcut berbat durumu meşrulaştırmaya çalışıyor. İşi "allahın taktiri" ile izah etmeye başladıklarına göre fena halde ve çözümsüzlük içindedirler.

Egemen güçler arasında süren çatışmalarda bugün başlıca üç büyük blok yarışıyor. Birincisi, cumhurbaşkanlığına, Milli güvenlik kuruluna ve orduya hakim olan Kemalist-İnönücü merkezci bloktur. İkincisi komprador patron ve toprakağalarının hürriyet itilaf-terakki perver geleneğinde yürüyen (DP ve AP çizgisindeki) bugün politik alanda en büyük kesimini ANAP'ın kapsadığı ve yine bugün ANAP'a karşı muhalefet cephesinde yer alsa da diğer bölümünü DYP'nin kucakladığı bloktur. Üçüncüsü ise yine muhalefette olan Avrupalı komprodorların bloğu durumundaki ve büyük bölümünü SHP'nin kucakladığı, bir kesimini ise DSP içerisinde yer aldığı bloktur. Ayrıca MÇP, RP gibi egemen sınıf partileri de bir başka muhalif gücü oluşturuyor.

Bugün burjuva-feodal güçler arasındaki çatışmanın odağını hükümet olan ANAP ile burjuva muhalefet bloğu arasındaki gelişme oluşturmaktadır. Şüphesiz bloklar arasında ve her bloğun kendi içinde de çatışmalar cereyan etmektedir. Ve yine bugün birinci blok; (kemalist-inönücü merkezci kanat) ANAP'la arasındaki ciddi çelişkilere rağmen (protokol, Genel kurmayın milli savunma bakanlığına bağlanması, MİT ve Cumhurbaşkanlığı tartışmalarında ortaya çıktığı gibi) yine de ANAP'a destek veriyor. Daha doğrusu kutsal bir ittifak içindedirler.

Sonuç olarak egemen sınıfların oldukça derinlik arzeden ve bu doğrultuda gelişmeye meyilli çatışmaların devrimci durumun, devrimci dalganın dahada yükselmesi için yarattığı elverişli durum görülmeli proletarya partisi olarak gelişmelere daha sağlıklı bir müdahale ve önderlik için kolları sıvamalıyız!

Cezaevlerinde Direnişler Sürüyor!

Bazı cezaevlerinde devrimci demokrat, komünist tutuklu ve hükümlülerin başlattığ açlık grevleri ve tek tip elbise (TTE) giymeme direnişleri sürüyor. Önce Diyarbakır ve İstanbul Bayrampaşa (Sağmalcılar) cezaevlerinde yayıldı. Mamak, Buca, Eskişehir, Mersin, Çanakkale, Sinop ve daha birçok cazaevinde baskılara ve kötü yaşam koşullarına karşı mücadele ölüm pahasına da olsa, insanlık onurunun işkenceyi ve baskıları yendiğini, insanlık onurunun baskılara boyun eğmediğini bir kere daha gösterdi.

12 Eylül Cuntası'yla birlikte, cezaevlerine doldurulan binlerce devrimci işkenceden geçti. Son 7 yıllık süreçte cezaevleri hakim sınıfların devrimcilere ve halka yaptığı baskıların odak noktası oldu. Cunta devrimcileri yıldırmak için her türlü baskıyı uyguladı. İşkenceden tutun da ideolojik baskılara kadar... Devrimcileri ideolojik olarak teslim almak istedi. Ancak devrimciler ve komünistler cezaevlerini sınıf mücadelesinin en çetin alanı haline getirdi. Bir çok cezaevlerinde cuntayı yendi. Ve bugün bu mücadele hala devam ediyor. Bugün, cezaevlerinde uygulanan baskılar, cunta döneminin bir devamıdır. Faşist Özal Hükümeti'nin, "demokrasi", "insan hakları" vb. bazı sözcükleri sık sık yinelemesi, onun halk demokrasisi ve insan haklarının en azılı düşmanı olduğunu gizleyemez. Faşist Özal ve avanesi, devrimci mücadeleyi bastırmak için hala her yolu ve esasta baskıyı ve işkenceyi elinden bırakmış değildir.

12 Eylül 1980'den bu yana, egemen sınıflar cezaevlerindeki direnişleri her ne pahasına olursa olsun kırmaya ve devrimcileri teslim almaya çalıştıysa da başaramadı. İstisnasız bütün cezaevlerinde yoğun baskı ve işkenceleri uyguladılar. Ancak, Mamak ve Diyarbakır Cezaevlerinde görülmemiş bir baskı yöntemi uygulandı. Diyarbakır Cezaevi tam bir cehennem merkeziydi. 40'a yakın dev-

Devamı Sf: 47'de

"Bin Kılıç Darbesiyle Ölmekten Korkmayan İmparatoru Atından Alaşağı Etmeye Muktedirdir!"

VE İŞTE METRİS!

24 Mart 1988 akşamı! METRİS'te komünist-devrimci yeni bir şahlanış! Faşist zulmün, işkencenin, ama aynı zamanda komünist devrimci direnişin ocağı METRİS'te yeni bir atılım! Gözlerinin feri pırıl pırıl parıldayan, dışarıya mücadele kıvılcımları saçan, düşman zindanlarındaki, devrimin komünizmin tutsak savaşçılarının büyük müjdesi!

Evet! Yıkılmaz sanılan, kırılmaz denilen köhne duvarlar, parangalar; Komünist devrimci yaratıcılık-insiyatif ve kudret karşısında bir kez daha pesetti! "O duvar, o duvarlarınız vız gelir bize vız"! gerçeği bir kez daha gösterildi, gösterilecek!

24 Mart 1988 akşamı, METRİS 29 komünist ve devrimcinin zindan duvarlarını, esaret zincirlerini parçalayarak dışarıdaki dava arkadaşlarına katılmalarının gerçekleştirilmesine sehne oldu! TKP/ML-TİKKO savaşçılarının zindan da uzun bir süredir "kaçış" için yürüttükleri inatçı, sabırlı, azimli çaba belirlenen hedefe ulaştırılmış oldu. TKP/ML-TİKKO'nun 19, diğer devrimci demokrat örgütlerin 10 kadro ve militanı uzun süreli bir uğraşın sonucu gerçekleştirilen eylem ile zindandan kaçırıldı. Eylem sonrasını takibeden sabah saatlerinde, içerdeki özgürlük mahkumlarının başlattığı direniş ile "sayım" önlendiğinden burjuvazi olayı erken tesbit edemedi. TKP/ML-TİKKO savaşçılarının içerde ve dışarıda birbirleriyle koordineli bir tarzda gerçekleştirdikleri bu eylemle, düşman bir kez daha canevinden vurulmuş oldu. Kaçan yoldaşların parti ile ilişkileri daha önceden belirlenmiş plan çerçevesinde derhal gerçekleştirilmiştir. Yoldaşlar parti önderliğinde daha önceden belirlenmiş alanlara çekilerek, güvenceye alınmışlardır. Bu eylem ile düşmanın "idam" ve "müebbet hapis" ile "cezalandırdığı" yoldaşlarımız ve devrimci arkadaşlarımızın dışardaki sınıf mücadelesi içerisinde daha aktif şekilde yeralmalarının koşulları gerçekleştirilmiş oldu. "Onları idam etmeyipte besleyecek miyiz" diyen kanemici iblislere bu eylem şahane bir cevap oldu! İblislerin emelleri, sevinçleri kursağında bırakıldı. Proletaryanın şaşırtıcı, kahredeci gücünü sömürücü asalaklar bu eylem ile daha derinden hissediyorlar, hissedecekler! Ve yine onların "kalelerimiz" dedikleri mevzilerinin, devrimci komünist engel tanımazlık karşısında ne kadar kof olduğu bu eylemlerde bir kez daha açığa çıkmıyor mu? Gerçekten kurdetli olanların kimler olduğu bu eylemle de bir kez daha açık değil mi?

"Cezaevinde yapılacak hiçbirşey yok, herşey buraya kadar" diyen miskinliğe, bugüne kadar cezaevlerinde yükselen direnişler ve onun yeni bir halkası olan bu eylem en iyi cevap değil mi? Eylemden bir gün önce düşman mahkemelerinin haklarında kestikleri idam fermanlarını hiçe sayan, komprador feodalleri yargılayan TKP/ML-TİKKO savaşçılarının mahkemeyi miting alanına çeviren gösterilerinin ardından gelen bu eylem komünist azmin nelere kadir olduğunu göstermiştir. Cezaevleri sınıf mücadelesinin en kızgın arenalarından biridir. Eti kemiği teslim alınmış devrimin ve komünizmin zindanlardaki savaşçılarının teslim alınamayan davaları ve buna olan inançlarıyla neler yarattıklarına ülkemiz ve dünya kamuoyu şahit oldu. Devrimci komünist dava ve ondan kaynaklanan bilimsel inançla düşman saldırılarına kararlıca göğüs geren özgürlük savaşçılarının düşmanı dize getiren kavgalarına herkes tanıktır! Ve yine zindanlarda yükselen mücadelenin dışardaki sınıf mücadelesine kazandırdıkları hiçkimse tarafından reddedilemez. Bir dönemlerin durgunluğunun, sessizliğinin bozulmasında, duru gökte çakan bir şimşek misali rol oynayan devrim ve komünizmin zindanlardaki savaşçılarının mücadelesine partimiz bugüne kadar büyük değer verdi ve her yönlü onlarla beraber oldu, olacak. Devrimin zindanlarındaki savaşçıları, faşist diktatörlüğün "rehabilitasyon" dedikleri uysallaştırma, düzene adepte etme, teslim alma siyasetini boşa çıkarmakla kalmamış, toplumun "depolitize" edilmesi uğraşlarına dışarıda da büyük şamar olmuşlardır.

Faşist Diktatörlüğün "oto-kontrol" veya diğer adıyla "karıştır-barıştır" diye adlandırılan, devrimcileri, karşı devrimcilerle uyuşturma veya en azından devrimci direnişi kontrol altına alma, kırma siyasetini paramparça eden özgürlük mahkumları, aynı şekilde dışarıda da dikensiz gül bahçesi yaratma heveslilerinin karşısına devrimci alternatifin dikilmesinde küçümsenmeyecek bir rol oynamışlardır.

Zindanlarda ve dışarıda rapt-u zaptçı bayların yaratmak istediği kışla ortamına karşı özgürlük savaşçılarının moral, çoşku, harekete geçme, zorluklardan yılmama, geleceğe güven, direniş mesajlarıyla yüklü şanlı mücadeleleri bugünkü devrimci gelişmede çok önemli rol oynamıştır.

Yolun zahmetli, meşakkatli, ağır bedeller talep ettiğini ama geleceğin parlaklığından da zerrece kuşkusu olmayanların cezaevlerinde kaldırdığı direniş bayrağının daha ileri bir safhasını teşkil eden, komünist-devrimcilerin son olmayacak olan sözkonusu eylemi, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelemize büyük bir güç vermiştir. Ve bu cins eylemlerin revizyonizmin, reformizmin altedilmesi, dünyanın değiştirilmesi mücadelesindeki etkili gücünü gayet berrak açığa çıkarmıştır.

Komünist, devrimci mücadelenin ve onun ülkemizde esas aracı silahlı mücadelenin eleştiri ve dönüştürmenin en etkili gücü olduğu bir kez daha kendisini ortaya koymuştur.

İbrahim'lerin, Sümeyman Cihan'ların, Zeki Şerit'lerin, Çiang Çing'lerın ruhunun zindanları nasıl yıkacağını görmeliyiz.

Özgürlüğü, iktidarı kazanmanın bu mücadeleden geçeceğini daha derinden kavramalıyız!

Bugün zindan duvarlarını parçalayıp geçen fişek, yarın burjuva devlet cihazını ve onun tüm kurumlarını komprador patron ağaların başına yıkıp, parçalayarak cezaevleri sorununda köklü bir çözüm getirecektir. Kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşı geliştirilip, yaygınlaştırıldıkça düşman zindanları daha derinden sarsılacak, halk savaşının zaferiyle kazanılacak demokratik halk iktidarı ortamındaki gerçek halk demokrasisiyle bu soruna gerçekten istenilen cevap verilmiş olacaktır. Sevincimiz büyük ama zafer sarhoşluğu içinde değiliz!

Yolun başındayız. Atılan adım önemli ama gevşekliğe yer vermeden devrimi sonuna kadar götürme bu ruhla sorunların üzerine büyük bir cesaretle yürüme perspektifine sahip olmalıyız.

Parti'ye güvenmeliyiz. Onun kolları her yerde!.. Mahkemelerde, işkence tezgahlarında, zindanda, dağda, şehirde. Partimizin ihtilalci militan geleneğini konuşturursak her engelin zorluğun üstesinden gelebiliriz.

Bu gelenek namlularımızın düşman mevzilerini gümbür gümbür döğmesini emrediyor!

Bu gelenek, son derece elverişli koşullar ihtiva eden mevcut objektif duruma her alanda aktif bilinçli müdahale gerekliliğini emrediyor!

Eli kanlı, işkenceci cellatlar, generallar, sorgu-istihbarat şefleri, operasyon timleri rahat gezememelidirler! Yükselen halk muhalefetini kendi potalarında eritmeye çalışan egemen sınıf partilerinin oyunlarının tutmasına müsaade edilmemelidir. İşçi sınıfımızı dizginlemeye, düzenle uyuşturmaya egemen sınıfların kontrolüne çekmeye çalışan sarı sendika ağaları at oynatamamalıdırlar. Ezilen yığınların mücadelesini dejenere etmeye çalışan reformist, revizyonist, parlamenterist burjuva liberallerinin kendilerini "devrimci" maskelerle gizlemesi kolay olmamalıdır vs.

Bunun için kızıl siyasi iktidar perspektifiyle merkezi görevimiz gerilla savaşının güçlendirilmesi, yaygınlaştırılması ve yükseltilmesi ihtiyacına her sahada destek için görev başına! Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi üzerinde yükselen partimizin sancağı altında her türden göreve hazır temelde toplanalım, bayrağımızı her alanda daha büyük azimle yükseltelim!

26 Mart 1988

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ

"FERMAN PADİŞAHIN DAĞLAR BİZİMDİR!"

24 Mart'ta Metris zindan duvarlarını aşan TKP/ML-TİKKO mensupları ve Türk Devleti'nin haklarında kestiği fermanlar:

1- Adil Şahin (İdam)
2- İbrahim Kaygulu (İdam)
3- Erhan İnal (İdam)
4- Murat Şaşkal (İdam)
5- Hıdır Uludağ (İdam)
6- Baki Ceylan (İdam)
7- Gazanfer Yıldız (İdam)
8- İhsan Bakış (İdam)
9- Veli Balaban (İdam)
10- Ali Yıldız (İdam)
11- Halil Gündoğan (İdam)
12- Hüseyin Karakuş (Müebbet)
13- Hüseyin Yaman (Müebbet)
14- Memik Horoz (Müebbet)
15- Zeynel Karahan (Müebbet)
16- Osman Özdemir (Müebbet)
17- Neşet Tan (Müebbet)
18- Ali Bilmez (13 Yıl 4 Ay)
19- Resul Yanık (13 Yıl 4 Ay)

Partimiz tarafından dışarıya çıkarılan devrimcilerin isimleri şunlardır:

Devrimci Yol Mensupları:

1- Osman Can (Müebbet)
2- Şaban Özbek (Müebbet)
3- Kemal Özer (15 Yıl)
4- Cafer Kılınç (15 Yıl)
5- Ali Çam (13 Yıl)

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Mensupları:

1- Mustafa Yıldırımtürk (36 Yıl)
2- Mahmut İzcikılıç (34 Yıl 8 Ay)
3- Gazi Yaman (36 Yıl)

Partizan Yolu Mensupları:

1- Faruk Kızılaslan (36 Yıl)
2- Cenap Özek (36 Yıl)

Yorum

TKP/ML MK-SB

Egemen Sınıfların Yeni Koltuk Değneği "Sosyalist Parti" Kitlelerin Devrimci Potansiyelini Pasifize Etmekle Görevlidir!

Seçimlerden bu yana Türkiye siyasal ortamı önemli gelişmelere sahne olmaktadır. Bir taraftan egemen sınıfların ekonomik ve siyasi bunalamı artarken, diğer yandan ezilenlerin hoşnutsuzluğu artık sokak gösterilerine, direnişlere boykotlara, kitlesel açlık grevlerine ve grevlere sahne olmaktadır. Egemen sınıfların ekonomik krizleri her geçen gün artış gösterirken, kendi aralarındaki çıkar dalaşmaları da gelişme göstermektedir. Ezilen sınıfların seslerinin yükselmesi egemen sınıflar çelişkelerin artmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Kitle hareketlerinin yönelimi olumlu yönde bir gelişme gösteriyor. Son yıllarda işçi grevlerinin giderek yükselmesi, hatta atılan işçi arkadaşları için direnişlere geçmesi, dayanışma grevlerinin olması, işçi sınıfının radikal eylemlerini yavaş yavaş ufukta göründüğünün önemli belirtileridir.

Yine öğrenci gençliğin gür sesi, boykotu ve direnişleri üzerlerindeki baskılara rağmen devam etmektedir.

Cezaevlerindeki açlık grevleri ile kitleleri harekete kısmen geçirirken egemen sınıfların bu alandaki baskı politikasını kitlelerin desteği ile geri teptirebilmektedir.

Siyasal sahnenin gelişen bu yönünün yanında, Özal hükümeti kitleler üzerindeki baskısını hafifletmiş değildir. Aksine baskılar daha da yoğunlaşıyor. Toplu tutuklanma ve sürekli ev ev arama operasyonları ile kitleler üzerinde baskıları gevşetmeye hiçte niyetli olmadıklarını gösteriyor. Özellikle devrimci-demokrat basın üzerindeki baskılar daha da arttı. Devrimci-demokrat yayınların kitlelere ulaşmasını önlemek için, sürekli toplatma ve yasaklama kararları çıkarıyorlar. Genel olarak basın, özel olarakta devrimci-demokrat basın üzerindeki baskıların artması, Özal hükümetinin sıkıntılarını gidermeye yetmeyecektir.

Türkiye sınıf mücadelesinin diğer önemli bir sahnesi de Kürt ulusal hareketinin ve partimizin yürüttüğü gerilla savaşı gerçeğidir. bu savaşın gelişmesi en azından cılız da olsa varlığı, egemen sınıfları derinden sarsmaktadır. Bir taraftan gerilla savaşını yok etmek için yoğun bir çaba harcarken, diğeryandan Kürt Ulusu üzerinde yoğun bir baskı uygulanmaktadır. Çünkü hakim sınıfların çıban başı, buralarda gelişen gerilla mücadelesidir. Gerilla mücadelesine bugünün somutunda en büyük desteği veren Kürt Halkı'dır. Bu nedenle de, Kürt Ulusu sindirilmek istenmektedir.

Türkiye de kısaca durum bu iken, reformizmin, son zamanlarda giderek geliştiği gözlenmektedir.

TDH'nin 12 Eylül yenilgisinin yaralarını hala saramaması, kendi iç sorunlarını aşamaması, ileri kitlelerle kucaklaşmasını önlüyor. TDH'nin bu durumu, 12 Eylül yenilgisinin derinliğini de gösteriyor. Ne varki sınıf mücadelesi yaraların sarılmasını beklemez. TDH'de bu yaralarını sarıp sınıf mücadelesine daha aktif katılmazsa, reformizmin ve revizyonizmin kitleler üzerindeki etkisini silemez. Gelişen kitle mücadelesi reformizmin etki alanı içine kısa vade için haps olur. İdeolojik ve siyasi alanda da reformizmin etksisini beraberinde getirecektir.

12 Eylül sürecinde ağır bir yenilgi alması, reformizmi ve pasifizmi güçlendirdi. Orta burjuvazinin ve kb. reformcu kanatları hep bir arada devrimci-demokrat kesim ve komünistlere karşı önemli ölçüde birleşmiş durumdalar. Ve hepsi de illegal mücadeleye karşı birlik içindeler. Aralarında belli çelişkiler olsa da, komünistlerin ve devrimci-demokrat kesimin militan mücadelesi karşısında birlik oldular. TDH'nin 12 Eylül sürecinde önemli bir varlık gösterememesi halkın ileri ve orta kesimini olumsuz yönde etkiledi. İllegal devrimci mücadele karşısında soğuma gösterdiler.

Reformist ve tasfiyeciler TDH'nin bu zayıflığından ve örgütsüzlüğünden de yararlanarak ve egemen sınıfların bu kesime karşı sessiz kalmasıyla, ileri kesimlere yönelik çalışmalarına hız verdiler. Bunun bir ürünü olarak PDA'nın önderliğinde "Sosyalist parti" adı altında burjuvazinin koltuk değneği yeni bir parti kurdular. "Sosyalist parti"nin programında bazı radikal maddelerin yer alması devrimci-demokrat kesimin ve komünistlerin etki alanını daraltmak içindir. Çünkü kitleler radikal akımlara ve çıkışlara daha fazla eğilim duymaktadır. Uzun yıllardır 12 Eylül cuntasının ve onun devamı olan Özal iktidarının yoğun baskısı altında yaşayan demokratik hak ve özgürlüklerini kayıp eden kitleler, bu hakları kim daha çok savunursa ve bu uğurda radikal çıkışlar yaparsa onun peşinden gidebiliyor. "Sosyalist parti", bu kitleleri peşinden sürüklemek için radikal çıkışlar yapacaktır. Ama öbür yandan da pasifizmi ögütlemektedir. Yani devrimci mücadeleyi kırmak için yoğun çaba harcayacaktır. Bu konuda egemen sınıflardan da el altından destek göreceklerdir.

Revizyonist Doğu Perinçek ve güdümündeki 'sosyalist parti' devlete Kürt Ulusu konusunda da akıl vermektedir. Bir taraftan kemalizm maskeli 'Kürtlere özerklik' sloganını atarken ve devlete bunu öğütlerken, öbür yandan da kemalizmin Kürt Ulusu üzerinde uyguladığı baskı ve katliamları gözlerden gizlemek için çalışıyor ve Kürt Ulusu'nun kendi kaderini tayin hakkının zorla gaspedilmesini destekliyor. "Misaki Milli" politikasını destekleyerek, "bölücülüğe karşı olduğunu" da peşinden ekliyor.

Kısacası, hakim sınıfların "aşırılıklarına" karşı(!) Ama onun ötesindeki politikaları sessizce onaylıyor.

Sosyalist partinin programı burjuva demokrat bir programdır. Yani reformisttir. 1960 TİP'in programının bir benzeridir. Ondan öte yeni bir şey yoktur.

Böyle bir programın ezilen yığın-

Devamı Sf: 17'de

ASKERİ SORUNLAR

Ordu Örgütlenmesi Üzerine!

Açıklama: Bu sayımızda III. MK. I. Toplantı sonuçlarından ordu örgütlenmesine ilişkin bölüme yer veriyoruz. Gelecek sayılarımızda diğer konularda ve askeri meselelerde MK raporlarından bazı bölümleri de yayınlayacağız.

Bizim gibi ülkelerde Halk Ordusu devrimin üç büyük silahından biridir. DHD'nin temel taşlarından biri halk ordusudur. Bu orduya sahip olmayan bir komünist partisinin devrimi başarması mümkün değildir. Mao Zedung yoldaşın dediği gibi, "Bir halk, ordusu olmadan hiçbir şeye sahip olamaz". Bu görevi yerine getirmeyen veya bu görevi küçümseyenler, komünist partisi dahi olsalar devrimi başaramaz ve hiçbir görevi de yerine getiremezler. Ordu örgütlenmesi çok çetin, bir o kadar da önemli ve zorunlu bir görevdir.

Mao Zedung yoldaş "silahlı mücadele olmadan, proletarya ve KP'si Çin'de asla ayakta duramaz ve hiçbir devrimci ödevi yerine getiremezdi" diyerek sorunun önemine işaret ediyor. Halk ordusuna sahip olmayan bir KP'si silahlı mücadeleyi yürütemez. Silahlı mücadeleyi yürütmek için halk ordusu gerekli ve zorunludur. Bu görevi kavramayan bir KP'si hiçbir görevini yerine getiremiyeceğini bilmelidir. Halk ordusu ile ilgili Lenin yoldaş şöyle diyor:

"Devrimci ordu da büyük bir sözdür. Ama ordu ancak, uzun, zor ve karmaşık süreç içinde yaratılır. Fakat bu sürecin başladığını, her yerde, yavaş yavaş, parça parça ilerlediğini görüyorsak, bu ordu olmaksızın devrimin gerçek zaferinin olanaksız olduğunu biliyorsak, bu kesin ve direk sloganı kullanmalı, yaymalı, her günkü siyasi etkinliğimizin denek taşı haline getirmeliyiz."

Lenin yoldaş halk ordusunun ne kadar önemli ve gerekli olduğuna işareket ediyor, onun küçükten büyüğe doğru, parça parça gelişeceğini vurguluyor. İbrahim yoldaşın bu anlamlı sözleri nasıl kavradığını ve ülkemiz şartlarıyla nasıl birleştirdiğini görelim: *"Halkın silahlı kuvvetleri, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine doğru silahlı mücadeleyle birlikte gelişecektir."* Devamla *"örgütlemede kavrayacağımız halka, parti önderliğinde gerilla birimleri örgütlemektir. Diğer bütün grup ve hücreler, gerilla eyleminin seyri içinde ve onu destekleyecek, geliştirecek şekilde ele alınmalıdır."*

Ülkemizin sosyal ve ekonomik yapısı, yani objektif koşullar bize ordu örgütlenmesinin zorunlu olduğunu dayatmıştır. İbrahim yoldaş, ülkemizin objektif şartlarını doğru bir biçimde özümleyerek, yaratıcı bir biçimde, ordu örgütlenmesinin genel hattını ortaya koymuştur. Partimizin kuruluşu ile birlikte halk ordusunun çekirdeği olan gerilla birliklerini oluşturarak, silahlı mücadeleyi başlatmıştır. Bu konuyla ilgili *"kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekata uygun bir araziye sahip önemli kırlık alanlar seçilmeli, en değerli partili profesyonel kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelerde seferber edilmelidir. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka ta başından silahlı mücadele örgütlerinin, yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır." demektedir.* Partimiz kuruluşu ile birlikte, en ileri kadroları kırlık bölgelere yerleştirmiş, bu alanlarda gerilla birliklerini oluşturmuş ve kısa bir hazırlıktan sonra, kırlık alanlarda halk savaşının kıvılcımını tutuşturmuştur. Ağır objektif şartların bazı taktik hatalarla birleşmesiyle partimiz ağır, objektif bir yenilgi aldı. Bazı süper mantıklı revizyonistler, "İK silahlı mücadeleyi başlattığı için yenilgi aldı" vb. temelinde silahlı mücadele politikamıza saldırmaktadırlar. Gerçek şu ki; silahlı mücadelenin kısa süre içinde başlatılması gerçeği Türk Hakim Sınıfları'nın korkulu rüyası haline gelmiştir. Kısa süre içinde kitlelerin sempatisini de topladığı ayrı bir gerçektir. Partimiz yenilgisiyle birlikte uzun dönem örgütsüz kalmıştır.

Partimizin başına çöreklenen KK, diğer örgütlenmelerde olduğu gibi ordu örütlenmesine de önem vermeyerek **kitle örgütlenmesi** ve kitle hareketlerini öne çıkardı. Kısa süre içinde parti çizgisine karşı inançsızlık geliştirerek, partimizin programını tasfiye yöneldi. Parti çizgisine karşı inançsızlık geliştiren bir önderlikten ordu örgütlenmesini yapmasını beklemek açıkça aptallıktır. KK hizibinin partiden tasfiye edilmesiyle birlikte, partimiz bölgesel dönem sürecine girdi, bu dönemde de ordu örgütlenmesine ve silahlı mücadeleye önem verilmeyerek bu noktalarda KK'dan esas olarak kopulmadı, kendi bağrında sağ hataları barındırdı. Şehirlerde gerilla birimlerinin kurulması ve silahlı eylemlerin yapılması doğru ve ileri atılmış bir adımdır. Bazı akıl hocaları, o dönemde şehirlerde yapılan silahlı eylemleri "sol" olarak değerlendirerek sağdan bir eleştiri yöneltiyorlar. Bu konuda II. MK şöyle diyor:

"bu noktadaki en önemli hata, silahlı mücadelenin kullanılışı ve uygulanış biçimindeki hatalardı." ve "... partiyi geliştirip güçlendirecek olan askeri eylemler de yapılmalıydı, ama, bu kesinlikle esas hale getirilmemeliydi." devamla "bu bakış açısındaki hatalı eğilimler daha sonra da görebileceğimiz gibi I. Konferansta 'sol' hataların çıkmasında da direk rol oynadı."

—II.MK.5.Top.Rap. Sf: 31—

Böyle bir eleştiri sağ ve mahkum edilmesi gereken bir eleştiridir.

Bölgesel dönemde işlenen hata, stratejimize uygun ordu örgütlenmesinin yapılamamasıdır. Yani en ileri kadroları kırlık alanlara yerleştirerek bu alanlarda gerilla birliklerini oluşturup, ön hazırlıkların tamamlanmasıyla birlikte, silahlı mücadelenin başlatılmasının gerekli olduğunu kavrayamadı. Partinin esas gövdesi şehirlerde tutuldu. Bölgesel dönemin bu hataları partimizin merkezi yapısının olmamasından kaynaklandı.

I. Konferansın silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesine ilişkin genel yaklaşımı doğru olmnasına rağmen, hala ciddi hataları bağrında taşıdığı bir gerçektir. I. MK konferansta alınan kararları hayata geçiremeden parti çizgisinden saparak sağ hatta kaydı. I. MK gerilla savaşına hazırlık dönemine ilişkin görevleri şöyle tesbit ediyor:

"İçinde bulunulan dönem, silahlı mücadelenin bir aşamasının, gerilla savaşı döneminin **taktik** *(abç) bir evresi olan GSH dönemidir. Barışçıl mücadele biçimlerinin bir dizi alanda sessiz bir*

şekilde yürütülen hazırlığının esas olduğu bir dönemdir. DHD süreci boyunca esas olan silahlı mücadelenin bugünkü şartlarda kazandığı anlam budur."

—Kom. Sy. 2, Sf: 50—

Bu anlayışı birkaç açıdan eleştirelim. "Gerilla savaşına hazırlık dönemi" diye bir dönem yoktur. Gerilla savaşı kendisi stratejik bir dönemi kapsar. Halk savaşı stratejisi, 3 stratejik aşamayla tamamlanır. Birinci aşama (alt aşama) stratejik savunma dönemidir. Bu dönemde mücadelenin biçimi gerilla savaşı; örgütlenmenin şekli ordu örgütlenmesidir. (Gerilla ordusu şeklinde) I. MK'nın stratejik savunma dönemini kendi içinde evrelere ve dönemlere ayırmasının özü, gerilla savaşını taktik görmesidir. Böyle bir yaklaşımın I. MK'yı nereye götürdüğü açıktır. Gerilla savaşının hazırlık görevleri vardır. Hazırlık olmadan gerilla savaşını geliştirip yaygınlaştıramayız. Hatta bir eyleme gitmeden önce, o eylemin hazırlıkları yerine getirilip, hazırlıkların tamamlanmasıyla birlikte o eylemi gerçekleştirmeye çalışırız. Gerilla savaşının hızırlıkları uzun sürebileceği gibi kısa da sürebilir. İsyanların başladığı dönemlerde hazırlıklar kısa sürerken, isyanların olmadığı, sınıf mücadelesinin keskin olmadığı dönemlerde hazırlıklar uzun süre alabiliyor. Bu gerçekler unutulmamalıdır. Hazırlıklarla ilgili İK yoldaş şöyle diyor:

"... Yukarıda ön hazırlıkları en kısa zamanda tamamlamalıyız. Uzun süreli gerilla faaliyetine girebilmemiz, kalıcı başarılar kazanabilmemiz, silahlı mücadele yolunda emin adımlarla yürüyebilmemiz, önemli ölçüde bu hazırlıkları tamamlamış olmamıza bağlıdır." Sorunun özü gayet açıktır.

"GSH dönemi, barışçıl mücadele biçimlerinin, kitle mücadelelerinin bir dizi alanda sessiz bir şekilde yürütülen hazırlığının esas olduğu bir dönemdir." MK, bu dönem boyunca barışçıl mücadele biçimlerinin geçerli olduğu tesbitini yaparken nasıl iradeciliğe düştüğü açıktır. Barışçıl mücadele taktiğine göre de baş görev olarak kitle mücadelesini önüne koyduğu da ayrı bir gerçektir. Zaten barışçıl mücadele biçimlerini esas alan bir önderlik kitle hareketlerini esas görev almak zorundadır. I. MK'da bu görevi önüne koyarak kendi içinde tutarlı davranmıştır. I. MK kitle hareketlerini baş görev olarak önüne koyduğu için ordu örgütlenmesini ve gerilla savaşını unuttu, partinin en ileri kadrolarının çoğunluğunu şehirlerde görevlendirerek kitle hareketlerinde seferber etti.

Gerilla savaşına hazırlık, silahlı mücadele biçimleri temelinde kavranmalıdır. İK yoldaşın dediği gibi, "silahlı mücadele içinde gelişmeyen bir örgütlenme, bugün kof bir örgütlenme olur, bir kaç gerici darbe ile yıkılmaya mahkumdur." Barışçıl mücadele biçimleri içinde yapılan bir örgütlenmenin 12 Eylül cuntasıyla nasıl darmadağın edildiğini hepimiz gördük. Hayatın kendisi, partimizin bu M-L politikasının doğruluğunu bir kez daha ispatladı. Stratejik savunma döneminde, mücadelenin ana biçimi, silahlı; örgütlenmenin ana şekli ordu örgütlenmesidir (gerilla ordusu). İşte bizlerin gerilla savaşına hazırlık görevlerinden kavrayacağız esas halka, ordu örgütlenmesi olmalıdır. Ordu örgütlenmesinde ilk kavrayacağımız halka, gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. Milis örgütlenmesi tayin edici olmasına rağmen, ikinci plandadır. Ordu örgütlenmesinin esas olarak kırlarda uzun süreli silahlı mücadelenin seyri içinde inşası kavranmalıdır. Mao Zedung yoldaş konuyla ilgili şöyle diyor:

"Çin'de, savaş mücadelenin temel şekli; ve ordu, örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadelesi gibi öbür şekiller de son derece önemlidir." Bu politikayı kavramayan ve bu politikayı hayata uygulamayan bir önderlik, hiç bir görevi yerine getiremez.

I. MK ordu örgütlenmesinin bir aşağıdan yukarıya, bir yukarıdan aşağıya yapılmasının tartışmasını yaptı. Halk ordusunun, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine doğru uzun süreli silahlı mücadele içinde gelişip güçleneceğini kavrayamadı ve göremedi. Nihayet ordunun askeri komisyonu kuruldu, yukarıdan aşağıya doğru ordu hücreleri oluşturuldu. MK ordu hücrelerini, yukaradın aşağıya oluştururken, daha altlarda gerilla birliklerinin kurulup yaygınlaştırılmasını yapamadı ve bu noktayı göremedi. Halk ordusunun dal-budağı gerilla birlikleri ve milis teşkilatının oluşturulmasıyla sağlanır. Halk ordusunun geliştirilip yaygınlaştırılması için de doğru bir politika gereklidir. Bu politika, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal bir siyasetin izlenmesiyle mümkündür. Yani savaşmak isteyen, örgüt disiplinini tanıyan insanları gerilla birliklerinde örgütlemekle olur. Bu politikanın izlenmesi gerekirken tam tersine, savaşmak isteyen bir sürü parti taban ya dernekler de çürütüldü, ya da askere gönderildi. Kırsal kesime gönderilen kadrolar, düşman tarafından aranan arkadaşlardı. Buralarda oluşturulan askeri organlar, savaşma yerine üretime katılma ve kitle faaliyeti yürütmekten sorumluydu. Bu sağcı politikayla ne gerilla birlikleri oluşturuldu ne de gerilla birlikleri gerçek savaş verebildi. Askeri örgütlenmenin ana gövdesi şehirlerdeydi. Tayin edilen "komutanlar" şehirlerde aval aval geziyorlardı. Bu sağcı politika orduyu kırsal alanlarda inşa edebilir miydi? Ve sonuçta I. MK ordu örgütlenmesinin yapılmasından vazgeçti. Sağcı politikanın varacağı sonuç budur.

II. MK 1. toplantısında ordu örgütlenmesine ana nattıyla doğru yanaşmıştır. 1. toplantıda şu tesbitler yapılıyor:

"İlk elden ağırlık vereceğimiz örgüt ordudur... yeni yerleşilen ve kitle tabanımızın zayıf olduğu temel köylük alanlarda gerilla birimlerinin öncelikle kurulması ve onun içindeki partili yoldaşlar aracılığıyla o alanda parti organlarının oluşturulması doğrudur. Parti organı teşekkül edinceye kadar gerilla birimi, onun bir çok görevini yerine getirmekle (içindeki partili aracılığıyla) görevli olacaktır. Parti organı oluştuktan sonra onun içindeki bir yoldaş ordu içindeki parti örgütlenmesinden sorumludur ve kendi seviyesine tekabül eden ordu kademesinde siyasi komiser olarak görev alacaktır. Ordunun askeri bakımdan idaresi ise komutanlar aracılığıyla yukarıdan aşağıya doğrudur...

Şu anda tesbit edilen gerilla üs bölgesi seviyesinde (gerilla üs bölgesi isimlendirilmesi daha sonra değiştirilerek gerilla bölgeleri şeklinde adlandırıldı) komutanlıklar kurulması, daha üst seviyede merkezileşmenin gelişmesiyle birlikte sağlanması doğru görüldü. Her komutanlık aynı zamanda bir gerilla birimi gibi hareket ederek kendi altında gerilla birimleri ve bunların dayanacağı köylü milis birimleri örgütlemeye çalışacaktır. Yine bu komutanlık kendine bağlı bir takım askeri ihtisas birimleri de oluşturacaklardır."

—II. MK, 1. Toplantı Rap. Sf: 7—

II. MK. 1. toplantısında ordu örgütlenmesinin genel hattını doğru olarak belirtmesine rağmen halen ciddi eksiklikler taşıdığı da bir gerçektir. II. MK Bu politikasıyla bir çok gerilla birliğini oluşturdu. Uzun dönemden beri oluşturulamayan gerilla birimleri bu dönemde tekrar canlandırıldı. Ancak II. MK bu politikasını devam ettirmeyerek kısa süre içinde sağa çark etti. Bilinçli politika yerine, kendiliğindencilik politikasına düştü. Ordu örgütlenmesine doğru yanaşmasına rağmen, bu görevlerin neler olduğu ve nasıl yerine getirileceği noktalarında kafası açık değildi.

II. MK, en ileri, en değerli kadroları kırsal alanlara yerleştirilip, gerilla birliklerini yaygınlaştırma yerine, en ileri kadroları, şehirlerde seferber ederek, bu kadroların enerjisini çarçur etti. Birçok değerli kadrolar düşmanın eline geçti. YD bölgesinde yüzlerce parti tabanı savaşmak istediği halde, kırsal alanlara gönderilmeyerek pasifleştirildi, yozlaştırıldı. 1. Nolu bölgede yığınlarca parti tabanını profesyonel faaliyete çekip, gerilla birliklerinde örgütleme yerine, bu insanlar milis temelinde dahi örgütlenmeyerek örgütsüz bırakılmış, bir çok kadro kendi başına çekip askere giderken, bir kısmı da önderlik tarafından gönderilmiştir. Böyle bir politika orduyu inşa edebilir mi? MK bu sağ hatalardan arınmak yerine, giderek hatalarını derinleştirmiştir. **Örneğin;** Kırlarda faaliyet yürüten en ileri kadroların bir kısmını şehirlere göndererek, bu alanlarda görevlendirdi. Ve sonuçta bu kadroların enerjileri çar-çur edildi, bir sürü kadro düşmana yem oldu.

II. MK barışçıl mücadele biçimleriyle orduyu inşa etmeye çalıştı. Gerilla birlikleri savaşma yerine, pasif savunma (edilgen savunma) içine hapsedildi. Gerçek savaşçı özelliğine sahip olmayan birçok gerilla birliği düşmanın ağır saldırıları karşısında imha oldu. "Hücum ruhu ile donanmamış müfrezeler, düşmana gerekli zararı vermeleri bir yana, düşmanın nişan tahtası haline geldiler ve sık sık yenildiler." (M. Şehu) İşte bizim gerilla birlikleri düşmana darbe vurma yerine, düşmandan sürekli kaçınarak düşmanın ağır saldırılarından kendisini koruyamamış ve sonuçta imha olmuştur. Bu konuyla ilgili M. Şehu şöyle diyor:

"Düşmana karşı vermemiz gereken savaş, gerçek bir aralıksız hücum niteliğini korumalıdır. Bunun özelliği, düşmana beklemediği anda ve beklemediği yerde indirilen ani ve şiddetli darbelerle ağır kayıplar verdirilmesi, ve aynı zamanda kendi güçlerimizin korunmasıdır." İşte bizim gerilla birlikleri düşmana ani darbeler vurma yerine düşmandan sürekli kaçınarak kendisini aktif savunmadı ve güçlerini koruyamadı. Gerilla birlikleri savaşma yerine, İKK-bildiri dağıtımını, köy toplantıları ve köylüler arasındaki çelişkileri çözme vb. görevleri esas alan bir ordu savaşabilir mi? Bu görevleri esas alan bir ordu gerçek anlamda savaşamaz ve bunun için de sonu ölümdür. Barışçıl mücadele biçimleriyle bir ordunun inşası ve savaşması sağlanamaz. Bir halk ordusu saldırı ruhu ile gelişir ve güçlenir. Bu konuyla ilgili M. Şehu şöyle diyor:

"Partizan savaşında, insiyatifi elden bırakmak, olduğu yerde durmak, gevşemek ve düşmanı takip etmemek ve aramamak, düşmanın aramasına ve takip etmesine izin vermek, daima bozgunla sonuçlanır." Barışçıl mücadele politikasıyla bir gerilla birliği ne insiyatif sahibi olur, ne kendisini savunabilir, ne de bozgundan kurtulabilir. Ancak saldırı ruhuna sahip olan partizan birlikleri hem insiyatif sahibi olur, hem de kendisini aktif savunur ve düşmanı bozguna uğratır. Halk odusu ancak, uzun süreli silahlı savaş içinde gelişir, güçlenir ve çelikleşir.

II. MK, gerilla birliklerine eylem yetkisini tanımayarak, gerilla birliklerinin elini kolunu bağlayarak, savaş ruhundan yoksun bıraktı. Bu sağcı politika nedeniyle birçok gerilla birliği düşmanın ağır saldırıları karşısında kendisini aktif savunamayarak düşmana yem oldu. Düşmanın zayıf parçalarına saldırma yerine, düşmandan sürekli kaçınan gerilla birliklerimizi bu zayıf parçaların dahi imha etiğ i bir gerçektir. Bunu fırsat bilen düşman gerilla birliklerimize karşı sürekli saldırılar düzenlemiş, bu saldırılarda bize büyük kayıplar verdirmiştir. Örneğin; Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker yoldaşlarımızı yalnız karakol askerleri imha etmiştir. (Askerlerin sayısı yedi) Bu örnekleri daha çoğaltabiliriz.

1984 dönemine kadar genel olarak ülke çapında karakol soyma ve faşist ordu güçlerine saldırı düzenlemek yetkisi yoktu. Daha sonraları ise Dersim'in dışındaki alanlarda karakol baskını ve benzeri eylemler yapılabilir kararı çıktı. Karakol baskını düzenlemek için de BK'nın onayı şart koşulmuştu, diğer parti organları kendi insiyatifiyle karakol ve benzeri eylemleri yapamaz durumdaydı.

Ajan, ihbarcı unsurları öldürmekle ilgili yetkili organlar sadece parti organları idi. Yine gerilla birliklerinin eylem yetkisi yoktu. Görüldüğü gib i sağcı politika gerilla birliklerinin elini kolunu bağlayarak eylem yapamaz hale getirmiştir. Bu politika ile gerilla birlikleri savaşabilir mi?

Halbuki gerilla savaşında merkezi talimat uygulanamaz. Bu merkezi talimatın uygulanmasıyla partizan birlikleri hiçbir şey yapamaz ve sürekli kayıp verir. Gerilla koşullarında merkezi komutanlık sistemi esas olarak geçersizdir. Bu konu ile ilgili M. Şehu şöyle diyor:

"Partizan savaşının şartlarında insiyatif sahibi olmak, bağımsız karar verip harekete geçebilmek, düzenli savaşta olduğundan daha fazla önem taşır. Çünkü insiyatif sahibi olmayan ve hareket etmek için her zaman yukarıdan gelecek emirleri bekleyen birlik, tam bir gevşeklik ve uyuşukluk içine düşer. Partizan müfrezeleri daima bağımsız hareket eder. Partizanların bütün askeri hareketlerinin, düzenli ordunun hareketleri gibi uyum içinde olması mümkün değildir. Partizan savaşının tecrübesi, insiyatifini kullanan müfrezelerin hücum ruhunun geliştiğini ve daima zafer kazandığını gösteriyor. Partizan savaşında askeri hareketlerin birbirine uygunluğunu sağlayan, genel talimatlar, hiçbir zaman katı değil, tersine esnek olan yüksek kademe emirleri ve talimatlardır." (Sf 52)

Devamla, *"Partizan savaşı tabiatı sonucu olarak partizanlarda insiyatifi ortaya çıkarır ve geliştirir. İnsiyatif sahibi olmak, bu savaşın vazgeçilmez şartlarındandır. Onsuz partizan savaşı olmaz."* (Sf: 53)

Bu politikanın doğruluğu ve gerçekliğini 12 Eylül şartlarında gördük. Saldırı ruhuna ve insiyatife sahip olmayan bir partizan birliği ne savaşabildi ne de kendisini koruyabildi. İşte, gerilla koşullarında, gerilla birliklerine eylem yetkisinin verilmesi zorunludur. Bizim tecrübelerimiz de göstermiştir ki, saldırı ruhuna sahip ve bağımsız hareket eden gerilla birlikleri düşmana ani darbeler indirerek, kendini aktif olarak savunmuş ve gücünü korumuştur. Saldırı ruhuna sahip olmayan ve kendisini aktif olarak savunmayan gerilla birlikleri kendi gücünü koruyamamış ve sonuçta imha olmuştur.

II. MK, bu sağ hatalarından arınma yerine, giderek hataları derinleştirip sistemleştirmiştir. II. MK 3. toplantısında "parti ile ordu örgütlenmesinin birleştirilmesi kararı" almıştır. MK'nın bu kararı açıkça ordu örgütlenmesini tasfiyeye yöneliktir. Hatta bazı MK üyeleri "gerilla birliklerinin dağıtılmasını" savunmuşlardır. Bu sağcı politika ordu birliklerini geliştirme yerine, orduyu sürekli tasfiye etmeye yönelmişlerdir. Şartlar ne olursa olsun her zaman ordu örgütlenmesi yapılır ve zorunlu bir görevdir. Bu örgütlenmeyi savsaklamak, açıkçası revizyonizmdir. MK, "içinde bulunduğumuz dönemde ordu örgütlenmesinde ilk kavrayacağımız halka milis örgütlenmesidir" anlayışını savunarak ordu örgütlenmesini felce uğratmıştır. Halk ordusunun inşasında her zaman kavrayacağımız ilk halka gerilla birliklerinin teşkili olmalı, milis örgütlenmesi tali planda olmalıdır. Bu konuda savaşmak isteyen, örgüt disiplinini tanıyan unsurları gerilla birliklerinde örgütlemelidir. Ancak böyle bir politika biri geliştirip güçlendirir. MK, bırakalım savaşmak isteyen in-

sanları. gerilla birimlerinde örgütlenmeyi, bir sürü parti tabanını dahi örgütlemeyerek bu kadar gücünü heder etmiştir. MK'nın kadro politikasının özü sağdır, böyle bir politikayla hiçbir zaman halk ordusu inşa edilemez. İşte II. MK sağ hatalarını aşamayarak giderek derinleştirmiş ve sistemleştirmiştir.

Kırsal kesimdeki örgütlenmede, parti örgütlenmesi dar tutulmalı, ordu örgütlenmesinin gövdesini ise geniş tutmalıyız. Ordu örgütlenmesinde kavrayacağımız ilk halka gerilla birimlerinin teşkili olmalı, milis örgütlenmesi ikinci planda yapılmalıdır. Bu alanda parti örgütlenmesi esas olarak ordu içinde yapılmalıdır. Parti örgütlenmesi ordu içinde komiser ve siyasi organlar aracılığıyla yapılmalıdır. Komiser kendisine bağlı siyasi organlar oluşturmalı ve ordu içinde parti örgütlenmesini yapmalıdır. Halk ordusunun siyasi, ideolojik eğitimi yapılmalıdır. Komutanlıklar ve komutan yoldaşlar ordunun askeri eğitimden sorumlu olup askeri eğitim yaptıracaklardır. Bazı arkadaşlar "orduda komiser ve parti organları tam yetkiye sahiptir, komutan tam yetkiye sahip olamaz" anlayışını savunmaktadırlar. Bu anlayış ihtisas örgütlenmesine terstir. Bu arkadaşların ihtisas örgütlenmesinin zerresini kavradıklarını söyleyemeyiz. Komiser ve siyasi organlar, orduda askeri idareden sorumlu değil, tam tersine bu konuda komutanlar yetkilidir. Komiser ve siyasi organlar orduyu ideolojik-siyasi alanda idare eder ve bu alanda tam yetkiye sahiptir. Komutan, ordunun askeri idaresinde veya yönetiminde tam yetkiye sahip; komiser veya siyasi organlar, ordunun ideolojik, siyasi idaresinde tam yetkiye sahiptir. Bu konuda M. Şehu şöyle diyor:

Parti ordumuza siyasi bir nitelik kazandırdı. Partizanlarımız bilinçi olmasalardı, ne için savaştıklarını bilemeyecekler ve ordumuz da tarihi görevini yerine getiremeyecekti. Bu yüzden birliklerimiz, burjuva ordularından tamamen farklı olan yeni bir örgütlenme usulleriyle kuruldu. Orduda partiyi siyasi komiserler temsil ediyordu. Müfreze ve birliklerimiz sadece kumandanlar (komutanlar, bn) tarafından değil, aynı zamanda siyasi komiserler tarafından yönetiliyorlardı. Günümüzde de böyledir (devrim sonrası yıllarda, bn) partizanlarımızın siyasi eğitimi, siyasi komiserlerin eseridir, siyasi komiser ordumuza siyasi nitelik veren temel unsurdur." (M. Şehu, Sf: 35) Demek ki siyasi komiserler veya siyasi organlar, ordu içinde parti temsilcisi olarak, orduyu ideolojik, siyasi alanda eğitir ve ona siyasi nitelik kazandırır.

Diğer bir sorun ise, her parti üyesi komiser olamaz. Komiser, yönetici sıfatına sahip, orduya ideolojik-siyasi alanda önderlik edebilecek ve komutan sıfatına layık kadrolardır. "Her parti üyesi komiserdir" anlayışı sakat bir anlayıştır vazgeçilmelidir. Sıradan parti üyelerini bu kademelerde görevlendirirsek, ordunun inşaanını ve gelişmesini sağlayamayız. Her kademede oluşacak ordu organında parti temsilcisi yer alacaktır. Merkezi ve bölge komutanlıklarında siyasi komiser yer almalı ve daha alt ordu organlarında komiser sıfatına sahip olmayan parti üyeleri yer almalıdır.

Bu dönemde ordu örgütlenmesi bölge komitelerine bağlı bölge komutanlıkları düzeyinde sürdürülecektir. Bölge askeri komutanlıklarının altında il askeri komutanlığı, ilçe, nahiye, mıntıka ve köy askeri komutanlıkları düzeyinde yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme yapılacaktır. Ve her alt askeri komutanlık bir üst askeri komutanlığa bağlı olacaktır.

Birkaç bölgede oluşturulacak askeri komutanlıklar merkez askeri komisyonuna bağlı olacaktır. Bugün için merkezi askeri komisyon oluşturmak gereksizdir. Ancak MK içinde askeri sorumlular olacaktır. Zaten BK'larından MK üyeleri sorumlu olacaktır. Gerilla birimlerinin çoğalması üzerine merkezi askeri komisyon oluşturulacaktır. Ve ordu örgütlenmesi süreç içinde bu perspektifle merkezileştirilecektir.

Bölge askeri komutanlığının içinde PÜ olmayan TİKKO üyeleri yer alabilir. Ancak bölge askeri komutanlığının çoğunluğunun PÜ olması şarttır. Daha alt komutanlıklarda PÜ olmayabilir. Hepsi TİKKO üyesi olabilir. Bunların içinde de PÜ yeralabilir. Yani ordu organları partili ve partisiz yoldaşlardan oluşturulabilir. Mao Zedung yoldaşın dediği gibi: "Kumandanın PÜ olması şart değildir" ve bizim anlayışımız da böyle olmak zorundadır.

Bölge askeri komutanlığı bölge parti komitesine bağlı olmalıdır. BAK, BPK'ne karşı sorumlu ve onun denetiminde olmalıdır. BPK'nın aldığı kararları hayata uygulamalıdır.

Ordumuzun inşasında savaşmak isteyen, örgüt disiplinini tanıyan unsurlar gerilla birliklerinde örgütlenmeli, profesyonel faliyete hazır olmayan insanları da milis teşkilatında örgütlemeliyiz. Ancak, bu doğru politikayı hayata uyguladığımız zaman orduyu inşa edebiliriz.

Ordu içinde ihtisas örgütlenmesini yapmak zorundayız. Halk ordusunun içinde ihtisaslaşmaya dayalı örgütlenmeyi yapmadığımız sürece ordumuzun gelişmesini sağlayamayız ve kadro yetiştiremeyiz. Bundan dolayı ordu içinde ihtisas birimleri şöyle oluşturulmalıdır.

Keşif birimi, sağlık birimi, nişancı birimi, savunma birimi, istihbarat birimi, a/p birimi vb. temelinde görev bölümü yapılmalı ve bu görevler her birime anlatılmalı ve kavratılmalıdır.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de gerilla birlikleri eylem yetkisine sahiptir. Bir gerilla birliği bağımsız karar verme bağımsız hareket etme yetkisine sahiptir. Gerilla koşullarında merkezi komuta sistemi yerine esas olarak merkezileşmemiş komuta sistemi geçerlidir. Gerilla birliklerinin birleştiği dönemlerde, grup içinde bulunan en üst komutanın disiplini geçerlidir, diğer komutanlar da bu disipline uymak zorundadır. Birliklerin dağıtıldığı ve ayrıldığı dönemlerde, her birliğin komutanı disiplin ve tam yetki sahibidir.

Komutan, komutanlığın bir kararını uygulamaya çalışırken, eylemin aşarısızlığına kendi açısından emin olduğu zaman, komutanlığın kararını uygulamayarak geçici durdurabilme yetkisine sahiptir. Komutanlık alınan karar üzerinde tekrar tartışır, eğer alınan karar yanlış görülüyorsa, kararı yürürlükten kaldırır; yok eğer alınan kararı doğru görüyorsa, komutan uygulamak zorundadır. Komutan ve komutanlığın olduğu durumlarda karar alıp verme yetkisi esas olarak komutanlığındır. Bazı istisnai hallerde, komutan karar verebilir, daha sonra komutanlık sorun üzerinde tartışır ve değerlendirilmesi yapılır.

Gerilla birimlerinin esas görevi savaşmak olmalı(eylem yapmak), kitle faaliyeti tali olmalıdır. İKK, bildiri, pullama, yazılama, köy toplantıları, köylüler arasındaki çelişkilerin çözümünde, kooperatif vb. faaliyetlerde esas olarak komiser ve siyasi organlar yetkili ve sorumludurlar.

Gerillanın esas görevi savaşmak iken diğer bir görevi de örgütlenme, ajiasyon ve propaganda yapmaktır. Bu konunun dah iyi açılmasına yardımcı olması için MZ yoldaştan bir pasaj aktaralım:

"Çin'in kızıl ordusu, devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli siyasi bir gruptur. Ve özellikle şimdiki dönemde kızıl ordu sadece savaşmakla yetinmez, düşmanın silahlı kuvvetlerinin yok edilmesi için girişilmesi gereken savaşlardan başka yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınların silahlanması, devrimci iktidarı va-

Devamı Sf: 17'de

DÜNYADAN HABERLER!

KENDİNİ ZAFERE ADAMIŞ BİR HALK: FİLİSTİNLİLER!

Filistin Halkı taşlarla, sopalarla, dişiyle, tırnağıyla mücadele ederek haklı davasını bir kez daha dünyanın gündemine soktu. Bütün dünya haftalardır, siyonist İsrail Devleti'nin işgal altında tuttuğu Batı-Şeria ve Gazze'deki Filistin Halkı'nın direnişini, işgal güçlerinin vahşetini konuşuyor.

7 Aralık günü bir panzertaşıyıcısı İsrail askerleri tarafından İsrail'deki işlerinden, Gazze bölgesindeki kamplarına dönmekte olan Filistinli işçilerin duran araba konvoyunun üzerine sürüldü. 4 Filistinli işçilinin öldüğü 7 Filistinli'nin de yaralandığı bu katliama kaza süsü verilmek istendi. Çok sayıda Filistinli işçilinin gözü önünde İsrail askerleri tarafından bilinçli olarak gerçekleştirilen bu katliam, 5 Aralık günü Gazze bölgesinde bir siyonist işgalcinin Filistinli direnişçiler tarafından öldürülmesinin intikamının alınması için yapılmıştı. Katledilen Filistinliler'in cenaze töreninde kin ve intikam hıncıyla dolu binlerce Filistinli taşlarla, yangın bobmalarıyla işgal güçlerine karşı saldırıya geçtiler. Saatlerce süren çatışmalarda bir Filisinli direnişçi katledildi, çok sayıda direnişçi de yaralandı. Bu olaylar; yıllardır baskı ve zulüm altında, insanlık dışı yaşam koşulları içinde, her türlü hakkı gaspedilmiş olarak Gazze ve Batı-Şeria işgal bölgelerinde yaşayan yüzbinlerce Filistinli'yi siyonist işgal birliklerine karşı mücadeleye sevketti. Yılların biriken kin ve öfkesiyle ayağa kalkan Filistinli'lerin direnişi aynı zamanda, "barış" görüşmeleriyle, diplomasi oyunlarıyla da oyalanmaya karşı tepkiyi de içeriyordu. Siyonistlere, "İsrail hiçbir zaman bu kadar çaresiz kalmadı" dedirten Filistin mücadelesi bütün dünya ezilenlerinin sempati ve desteğini kazanırken, emperyalistlere ve gericiliğe korku saldı.

Modern silahlarla donatılmış siyonist İsrail işgal güçlerine karşı kadın-erkek, genç-ihtiyar mücadele eden Filistinliler'in en ön saflarında da çocuklar yürüyor. Bir ellerinde Filistin bayrakları, bir ellerinde de taşlarıyla makinalı tüfekli, panzerli, gaz bombalı siyonist işgal güçlerinin üzerine üzerine yürüyen Filistinli'ler, dünyanın en iyi eğitilmiş ordusu olarak emperyalistlerin gurur duydukları İsrail askerlerine korku salıp, onları köşe bucak kovalıyorlar. Emperyalistler ve siyonist İsrail tarafından kendi kaderi zorla gaspedilen, parçalanan, yok edilmeye çalışılan Filistinliler bütün zor koşullara rağmen bağımsız Filistin mücadelesinin zaferine olan inançlarını, bu mücadeledeki kararlılıklarını onlarca şehit vererek haftalardır sürdürdükleri kahramanca direnişleriyle bir kez daha dünyaya ispatladılar. Hemde Lübnan'daki Filistin katliamlarından ve FKÖ'nün Lübnan'ı terketmek zorunda kalmasından sonra, Filistin Halkı'nın artık belini doğrultamayacağı görüşlerinin yaygınlaştığı, Filistin sorununu bölge devletleri ve süper güçler arasında bir sorun olarak görenlerin çoğaldığı, Filistin Ulusu'nu ve onun temsilcilerine hesap dışı tutan "plan" ve "çözüm"lerin ortalıkta çokça dolaştığı, hatta sağcı Filistin yöneticilerinin bile, "artık Filistinliler askeri alanda mücadele veremeyeceklerine göre, siyasi alanda mücadele vermeleri zorunludur" dedikleri bir dönemde.

1967 işgalinden beri en yaygın ve en uzun süren kitle direnişleriyle karşı karşıya kalan siyonist İsrail Devleti işgal politikasını dahada sertleştirerek devam ettiriyor. Filistin gençliğinin taş ve yangın bombalarıyla başlattığı mücadele, İsrail'de çalışan onbinlerce Filistinli'nin işe gitmeme, işgal bölgelerindeki esnafın kepenekleri kapatma eylemyeriyle birleşince mücadele, işgal bölgelerindeki yaşayan Filistinliler'in topyekün direnişine dönüştü. Uluslararası yardım kuruluşlarının kamplara yiyecek dağıtımını engelleyen İsrali Hükümeti, esnafın dükkanlarını açmadığı tattirde, Filistinlileri aç bırakmakla tehdit etmektedir. Kudüs'te yayınlanan İsrailce Times gazetesi Savunma Bakanı'nın işgal birliklerine gönderdiği talimatta, "Bir tutuklu yasa gereği onsekiz gün sonra serbest bırakılıyor ve tekrar taş atmaya başlıyor, fakat askerler kolunu kırarlarsa, o ancak birbuçuk ay sonra taş atmaya başlar" dediğini yazmaktadır. Nitekim son iki ay içerisinde onlarca Filistinli'yi katleden işgal birlikleri, kurşunlu sopalarla yüzlercesinin ayak ve ellerini kırmışlardır. Vahşet bununla da bitmemekte, Filistinliler'in oturdukları evler eşyalarıyla birlikte yakılmakta, kadın ve çocuklar saldırılara uğramaktadırlar. Bu bölgelere bilinçli olarak yerleştirilen fanatik-siyonist Kaahane militanları saldırı ve cinayetlerini son dönemde daha da azgınlaştırarak devam ettirmektedirler. Filistinliler'i kendi topraklarında etrafı tel örgülerle ve beton duvarlarla çevrili insanlık dışı yaşam koşullarının hüküm sürdüğü kamplarda baskı ve terör altında yaşamaya ve zoraki göçe zorlayan siyonistler, Filistin topraklarını İsrailleştirmeye devam ediyorlar. İsrail Devleti işgal altında tuttuğu topraklarda oluşturduğu yerleşim alanlarına İsraillileri yerleştiriyor. Amaç, Arap ve Filistin topraklarında kurulan İsrail Devleti gibi, işgal altındaki Filistin topraklarında İsrailleştirilmesi.

Siyonist-faşist İsrail Devleti, bu gücünü ve cesaretini kimlerden alıyor?

1948'de İngiliz ve diğer emperyalistler tarafından Filistin Ulusu'nun hakları gaspedilerek oluşturulan siyonist İsrail Devleti, kurulduğu günden bu yana ABD ve batılı emperyalistler tarafından güçlü bir biçimde desteklenmektedir. Emperyalistlerin bölge halklarına karşı bir saldırı karakolu işlevi görevi gören İsrail Devleti, emperyalist sistemin militan bir savunucusu olarak dünyanın dört bir yanındaki ırkçı, faşist, gerici iktidarların ayakta durması için yardıma koşmakta, destek vermektedir. Kanlı ellerini Pinoşe Şili'sinden, Güney Afrika ırkçılarına, Güney Kore'deki faşist diktatörlükten, Pakistan'daki Ziya Ülhak diktatörlüğüne kadar destek için uzatmaktadır.

ABD Emperyalizmi'nin askeri, ekonomik, siyasi olarak cömertçe desteklediği Orta-Doğu'nun bu küçük Amerika'sı, bölgedeki çelişkilerden de yararlanarak başta Filistinliler olmak üzere bölge halklarına yönelik saldırı

üzerine saldırı, katliam üzerine katliam düzenlemektedir. 1967'den beri Gazze, Batı-Şeria ve Golan Tepeleri'ni işgal altında tutan İsrail Devleti, Lübnan'ı da parçalamaya çalışmaktadır. 1982'de ABD ve Fransız Emperyalistlerinin askeri desteğiyle Güney Lübnan'ı işgal eden İsrail, Flanjist işbirlikçileriyle el ele Beyrut'taki Sabra ve Şatilla Filistin kamplarında yüzlerce Filistinliyi hunharca katletmişlerdir. Estirdikleri tüm vahşi teröre rağmen Filistinliler'in ve Lübnan yurtsever güçlerinin yoğun mücadeleleri sonucu 680 ölü vererek, 1984'te Lübnan'dan geri çekilmek zorunda kalmıştır. İsrail geri çekilirken kendi eğittikleri ve finanse ettikleri Lübnan'lı faşist güçleri Güney Lübnan'a yerleştirerek Filistin ve yurtsever güçlerin saldırılarından kendini korumayı amaçlamıştır.

Emperyalizmin çürümüş halkası ırkçı Güney Afrika Cumhuriyetiyle birlikte, ABD ve Fransız Emperyalistleri'nin teknolojik yardımlarıyla atom silahlarına sahip olan siyonist İsrail Devleti, bölge halklarını ve devletlerini atom bombasıyla tehdit etmekte, bu şekilde ilelebet ayakta kalacağını düşünmektedir. 30 Eylül 1985'te Tunus'taki FKÖ karargahını bombalayan, Libya uçağını kaçıran, çeşitli ülkelerde Filistinli yöneticilere suikastlar düzenleyen siyonist İsrail Devleti, ABD ve batılı emperyalistlerce desteklenirken, kendi hakları ve toprakları için İsrail Devleti'ne karşı mücadele yürüten Filistin direniş örgütlerine ve militanlarına bu ülkeler tarafından "terörist" damgası vurulmakta, İsrail'de olduğu gibi bu ülkelerde de Filistinli olmak tutuklanma, gözaltına alınma gerekçesi sayılmaktadır.

"Yüz Milyonluk Arap Alemi, Üç Milyonluk İsrailli başedemiyor" şeklinde yaygınlaştırılan siyonist propaganda, İsrail'in ardındaki güçlü emperyalist desteği, emperyalizmin bölgedeki böl-yönet politikasını gizlemenin aracı olarak kullanılmaktadır. Filistin'in bağımsızlık ve Arap Halkları'nın demokrasi mücadeleleri her zaman dünya emperyalizmini direk veya dolaylı olarak karşısında bulmuştur. Bundan dolayı bölünmüş ve parçalanmış Filistin Halkı, ABD ve batılı emperyalistlerle onların bölgedeki saldırı karakolu olan İsrail nezdinde savaşmaktadır.

Orta-Doğu ve Filistin Devrimi!

Orta-Doğu, dünyanın hiçbir başka bölgesinde görülmeyen ölçüde çok çeşitli toplumsal çelişkilerin keskinleşerek iç içe geçtiği, emperyalist sistemin yoğunlaştığı ve bir yumak haline geldiği, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri fokur fokur kaynayan bir bölgedir. Zengin petrol kaynaklarının bulunduğu Orta-Doğu, üç kıtayı birbirine bağlayan önemli bir jeopolitik bir konuma sahiptir. Asırlar boyu zenginliğin, büyük ve gelişmiş medeniyetlerin beşiği olan Orta-Doğu, emperyalizm çağında dünyayı paylaşmış bulunan emperyalist güçlerin üzerinde en fazla dalaştıkları alanlardan biri olmuştur.

20. yüzyılda, yoğun ulusal bağımsızlık savaşları sonucu bölgede çok sayıda ulusal devlet ortaya çıkmış, bunlar burjuva önderlikleri sonucu emperyalizmin çeperleri içinde kalarak veya süreç içinde emperyalizmin ağına düşürülerek emperyalizme her yönüyle bağımlı yarı-sömürgeler haline gelmişlerdir. Bunlardan bir tanesi, istisnai bir özelliğe sahiptir. O da İsrail'dir. 1948 yılında İngiliz ve ABD Emperyalistlerinin yardımıyla kurulan bu devleti dünyanın çeşitli bölgelerine dağılmış bulunan Yahudiler'in 19. yüzyılın sonlarından itibaren Filistin topraklarına göçleri, buralara zor ve toprak satın alma yoluyla yerleşmeleri üzerinde şekillenmiştir. Birinci Dünya Savaşı sonrası İngiliz Emperyalistleri'nin hükümranlığı altında kalan Filistin topraklarına İsrail Devleti kurmak amacıyla yoğun olarak yerleşen Yahudiler, buradaki Filistinliler'i ve Araplar'ı İngiliz idaresinin desteğinde baskı ve katliamlarla zoraki göçe zorlamışlar, büyük bölümünü göç ettirmişlerdir. İkinci Dünya Savaşı öncesi İsrail Devleti'ni kurmak için Arap ve Filistinliler'e ardı arkası kesilmeyen saldırılar düzenleyen siyonistler, İsrail Devleti'nin kurulmasından sonra da bu saldırıları sürekli sürdürmüşlerdir. Bundan dolayı Orta-Doğu Halkları'yla, özellikle de Filistin Ulusu'yla siyonist İsrail Devleti arasındaki çelişki sürekli keskinlik arzetmiştir. Bu çelişkilerden dolayı İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana dört defa (1948-49, 1957, 1967 ve 1973 yıllarında) Arap-İsrail savaşı patlak vermiştir.

Emperyalistler, siyonistlere Filistin topraklarına yerleşme bir devlet kurdururken, Filistin ve Kürt Ulusları'nın kendi toprakları üzerinde kendi kaderlerini tayin etmelerini, yani bağımsız devlet kurmalarını bölge gericiliğiyle el ele, zor yoluyla engellemişlerdir. Onyıllardır baskı ve katliamlarla engellenmeye çalışılan Kürt ve Filistin Ulusları'nın ulusal bağımsızlık mücadeleleri yıllardır emperyalizme ve gericiliğe karşı bölgede yürütülen mücadelenin en güçlü halkaları olmuşlardır.

Her toplumsal hareket gibi Filistin mücadelesinin de başarı ve başarısızlıkları, bir dizi diğer etmenlerin yanısıra önemli ölçüde harekete önderlik eden siyasal yapılanmanın niteliğine bağlı olmuştur. Bilindiği gibi çok karmaşık yapıya sahip olan Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Filistin mücadelesine tartışmasız damgasını vurmakta, ona önderlik etmektedir. FKÖ, farklı siyasi çizgilere sahip, çok sayıda örgütün birliğinden oluşan, bir cephe örgütüdür. Çok çeşitli siyasi örgütlerden oluşmasına rağmen, her yönüyle ona damgasını vuran, Yaser Arafat'ın önderlik ettiği El-Fetih'tir. El-Fetih'i Filistin burjuvazisinin geniş yelpazeli bir siyasi örgütüdür. El-Fetih içinde radikal küçük burjuvaziden, uzlaşmacı ve hatta gerici burjuvaziye kadar geniş kesimler yer almakta, onu şekillendirmektedirler. El-Fetih'in kurucusu ve önderi ve aynı zamanda FKÖ'nün son 20 yıllık mücadelesine damgasını vuran Yaser Arafat karizmatik özellikleri olan, Filistin hareketiyle önemli ölçüde bütünleşmiş bir önderdir. FKÖ içinde ayrıca, Gazze'deki mücadelede önemli rol oynayan anti-emperyalist, radikal islami akımlar, Suriye ve Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler içinde bulunan Havetme'nin demokratik cephesi, Habbaş'ın halk cephesi ve sosyal emperyalistlerin güdümündeki FKP'de yer almaktadırlar, yönetimde temsil edilmektedirler.

1982'de Suriye gericiliğinin FKÖ'nün bağımsızlığına yönelik saldırılarını yoğunlaştırması sonucu, FKÖ içinde meydana gelen bölünme, 4 yıllık bir bunalım ve iç mücadele sürecinden sonra Mayıs 1987'de Cezayir'de yapılan Filistin Ulusal Konsey toplantısında Ürdün ve Suriye gericiliğine karşı FKÖ'nün bağımsızlığı onaylanarak, birliği tekrar sağlandı. Filistinlilerin sürgündeki parlamento işlevini gören Ulusal Konsey toplantısı pratik olarak, Suriye'nin FKÖ'yü bölme girişimi, Ürdün'ün de kendi gerici çizgisine çekme çabalarını mahkum etti.

1960'lı yılların ortalarından itibaren El-Fetih ve diğer Filistinli örgütler yoğun olarak yürüttükleri çok çeşitli eylemlerle Filistin sorununu dünya kamuoyunun gündemine getirdiler. Ezilen halkların emperyalizme ağır darbeler vurduğu ve dünya çapında devrimci durumun yükseldiği o dönemde, bu elverişli objektif koşulların ve Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti'nin çok yönlü desteğinin olumlu etkileriyle, devrimci bir yönelimde bulunan Filistin Kurtuluş Örgütü, 1974 sonunda Arap Zirvesi ve Birleşmiş Milletler tarafından Filistin Halkı'nın temsilcisi olarak kabul edilmesinden sonra, adım adım sağa kaydı. Giderek, diplomasi alanındaki mücadeleyi her şey gören bir anlayışa sahip oldu. Bu anlayış, Filistin mücadelesine çok ağır zararlar verdi. Ve hala da vermektedir. FKÖ'nün burjuva yapı ve çizgisinden kaynaklanan ve Filistin mücadelesini sekteye uğratan bu olumsuzluğuna rağmen, o hiçbir emperyalist gücün ve bölgedeki gerici

devletin uzantısı, uşağı haline gelmedi. İçinden geçilen tarihsel dönemde dünya ve bölge koşullarının oldukça olumsuz ve zorluklarla dolu ve bir burjuva hareketin bu koşullarda uzun süre bağımsızlığını sürdürme olanağının çok sınırlı olmasına rağmen, FKÖ'nün bağımsızlığını koruması, onun olumlu yönüdür. Bağımsız Filistin mücadelesi emperyalizme karşı mücadelede devrimci bir rol oynamakta, emperyalist sisteme ve bölge gericiliğine darbe vurmaktadır.

Filistin Halkı'nın düşmanları sadece İsrail ve batılı emperyalistler değildir. Filistin Devrimi'nin özelliklerinden biri de, belki de en önemlisi de farklı düşmanlarla birçok cephede savaşmak zorunda olmasıdır. Ekim Devrimi sırasında emperyalistlerin Sovyetler'e abluka ve müdahalesi örneği dışında hiçbir devrimci hareket bu kadar çok ve farklı düşmanla farklı cephelerde savaşmak zorunda kalmamıştır. Filistin Halkı'nın baş düşmanları İsrali ve ABD'dir. Bunlar görünürdeki ve açık düşmanlarıdır. Birde "dost" görünen gizli düşmanları vardır. Onlarda Sovyetler Birliği'nin güdümündeki güçler ve Arap gerici iktidarlarıdır. Camp-David'de İsrail işgalcileriyle ABD Emperyalistleri'nin istediği temelde anlaşan Mısır yönetimi, Filistin mücadelesini arkadan hancerlemiştir. Kendi gerici saltanatı tehlikeye gireceği endişesiyle Ürdün Kralı Hüseyin'de Filistin Devrimi'nden korkmaktadır. 1970'de 25 bin Filistinli'yi katlettiren Kral Hüseyin, Ürdün nüfusunun % 60'ını oluşturan Filistinliler'e ikinci sınıf insan muamelesi yapmaktadır. O da Mısır'ın izinden giderek, İsrail'le gizlice görüşmeler yapmakta, Filistin Kurtuluş Örgütünü tasfiye etmeye çalışmaktadır. Sovyet Sosyal Emperyalizmi'nin güdümündeki Suriye Devleti, Filistin mücadelesini kendi hegemonya ve yayılma amacının bir aracı olarak görmekte, bundan dolayı da FKÖ'yü kendi denetimine alma isteğinden hiçbir zaman vazgeçmemektedir. Tel-Zatar'da binlerce Filistinli'yi katleden Suriye Orduları'nın görevini 1986 yılında Suriye destekli Şii-Emel örgütü yerine getirmiş, Lübnan'da binlerce Filistinli'yi katletmiştirler. Bölgedeki gerici Arap devletleri de özgür ve bağımsız Filistin mücadelesinin devrimci-demokratik muhtevasından kendi ülkelerindeki ezilenlerin mücadelesine ışık tutacağı endişesiyle korkmakta, bu muhtevayı yok etmek için hareketi kendi güdümlerine almaya çalışmaktadırlar.

Filistin Devrimi ve "Uluslararası Konferans"

"Şiddetin dalgaları bizi kendi kontrolüne çekmeden, ne kurtarabilirsek, onu kurtarmak zorundayız", Ürdün Kralı Hüseyin'in bazı Batı Avrupa ülkelerinin başkentlerine düzenlediği turdan önce söylediği bu sözler bir panik havasını ve telaşı yansıtıyordu. Filistin mücadelesinin tabandan yaptığı baskının yarattığı baskı ve panik sadece Kral Hüseyin'i değil, ABD, İsrail ve Mısır yönetimlerini de sarmıştı. Bu panik havası yoğun bir diplomasi trafiğine yol açtı. Mısır ve Ürdün yönetimleri bir yandan önceden beri İsrail'le sürdürdükleri gizli görüşmeleri sıklaştırırken, diğer yandan ABD ve Batı Avrupa başkentlerine tura çıktılar. ABD bölgedeki etkinliğini zayıflatıcı gelişmeleri frenlemek için özel temsilci Habib ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Murphy'den sonra Dışişleri Bakanı Schultz'u da Orta-Doğu seferine gönderdi.

FKÖ'de dahil, Orta-Doğu'daki gelişmelerle dolaylı ve dolaysız ilişkide bulunan güçlerin önemli bir bölümü, Filistin sorununun çözümünün yolu olarak "Uluslararası Konferans" önermektedirler. Sovyetler Birliği'nin 1970'li yılların başında önerdiği bu çözüm yolunu, farklı içerik ve birleşimlerle Birleşmiş Milletler, Ortak Pazar ülkeleri, Bağlantısızlar Konferansı, Çin ve Arap ülkeleri de benimsemektedirler. ABD ve İsrail'deki hükümet ortağı Siyonist İşçi Partisi'de uluslararası konferansa evet derken, İsrail Koalisyon Hükümetinin diğer ortağı Başbakan Şamir önderliğindeki Likud bloku ve fanatik siyonistler, uluslararası bir konferansa karşı çıkmaktadırlar.

ABD, uluslararası bir konferansa gitmeden, Camp-David ruhunu yeniden canlandırmaya, İsrail, Mısır ve Ürdün arasındak bir anlaşma sağlamaya çalışıyor. Bu şekilde bir taşla birkaç kuş vurmayı amaçlayan ABD, Filistin mücadelesini kontrol altına almak, FKÖ'yü devre dışı bırakmak ve Sovyetler Birliği'nin bölgedeki etkinliğinin genişlemesini engellemek istiyor. ABD'nin BM'lerdeki temsilcisi Herbert Okun, işgal altındaki Filistinliler'in Birleşmiş Milletler Barış Gücü Askerleri'nin güvencesi altına alınması ve Birleşmiş Milletler gözetiminde Arap-İsrail görüşmelerinin başlatılması önerisine veto gerekçesini açıklarken, ABD'nin bu planını şu cümlelerle dile getiriyordu: "Bölgedeki ayaklanmanın başından beri ABD taraflar arasında Birleşmiş Milletler kararları temelinde bir çözüm bulma çabalarını sürdürüyor. Bundan dolayı, başka diplomatik kanalların devreye sokulması tartışmasının bir anlamı yoktur." Nitekim daha sonra basına yansıyan Dışişleri Bakanı Schultz'un altı maddelik anlaşma önerisi, ABD'nin nasıl bir çözüm planı peşinde koştuğunu netleştiriyordu. FKÖ tarafından, "Yaşayan bir dava için ölü fikirler" olarak değerlendirilen ABD önerisine göre; altı aylık bir geçiş döneminden sonra, işgal bölgelerindeki İsrail askerlerinin yerine Birleşmiş Milletler Barış Gücü veya Ürdün askerleri yerleştirilecek. Filistinliler, askeri görevler dışındaki sorunlarla uğraşacak, kendi temsilcilerini seçecekler, ve sonuçta, Filistinliler'in Ürdün Heyeti içinde temsil edileceği, Birleşmiş Milletler gözetiminde Arap-İsrail görüşmeleri başlayacak. Ürdün tarafından işgal altındaki toprakların boşaltılmasını öngörmediği, Şamir tarafından da "toprak karşılığı barış mümkün değildir" gerekçeleriyle bu öneri şimdilik kabul görmezken, bölgedeki durumu patlamaya hazır bir volkana benzeten Mısır Devlet Başkanı Mübarek, yangını söndürmekle sınırlı, dar çerçeveli bir öneri sunmaktadır. Buna göre; her iki tarafta altı aylık bir süre için çatışmaları durduracak. Bu süre içinde işgal bölgelerine yeni yerleşim yerleri inşaa edilmeyecek. Ve Filistinliler'in güvenliği uluslararası tedbirlerle korunacak.

ABD'nin insiyatifinde İsrail, Ürdün ve Mısır arasında bir anlaşma henüz sağlanmamış olmasına rağmen, ABD güdümündeki bu üç devletin önümüzdeki dönemde bir uzlaşmaya varmaları, anlaşmaları büyük olasılıktır. Çünkü tümü de yükselen Filistin mücadelesinden korkuya kapılmakta, mücadelenin daha ileri boyutlara sıçraması halinde bölgedeki tüm iktidarların sarsıcı etkilere yol açacağından endişilenmektedirler. Ayrıca bazıları bağımsız bir Filistin Devleti'nden yana gözükse de gerçekte tümü de yanı başlarında bağımsız bir Filistin Devleti kurulmasına karşıdırlar. Bunun yerine Ürdün Kontrolünde işbirlikçi Filistinliler'in önderliğinde, Filistinliler'e otonomi vererek, onları kontrol altında tutmayı amaçlıyorlar.

ABD'nin kendi kontrolundaki güçler arasında bir anlaşma sağlayıp, daha sonra bunu uluslararası bir konferansa sunma planının tutmayacağı daha şimdiden belli. Her ne kadar ABD yetkililerinin Sovyetler Birliği'nin Schultz planına yeşil ışık yakmasa da, sarı ışık yakacağını söyleseler de, Sovyetler Birliği ve Suriye önemli bir başka karşılık görmeden böyle bir gelişmeye göz yummaları veya seyirci kalmaları beklenemez. Sovyetler Birliği iki süper güçten biri veya güvenlik konseyinin beş daimi üyesinden biri olarak, Suriye'de soruna taraf bir ülke olarak müdahale edeceklerdir. "Çözümü" kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye çalışacaklardır.

Nisan 1987'de Cezayir'de toplanan Filistin Ulusal Konseyi'nden birliğini

sağlayarak çıkan FKÖ, işgal bölgelerindeki Filistin Halkı'nın işgalci güçlere karşı haftalardır aralıksız sürdürdüğü mücadelesiyle, son yıllarda ard arda uğradığı bozgunlardan sonra kaybettiği morali yeniden kazandı ve sarsılan prestijini tekrar düzeltti. Filistin burjuvazisinin geniş yelpazeli örgütü olan FKÖ yapısı ve çizgisi gereği Filistin Halkı'nın mücadelesini esas alacağı ve diplomatik mücadeleyi, halkın mücadelesinin kazanımlarının geliştirmenin ve pekiştirmenin bir alanı olarak kullanacağı yerde, diplomatik mücadeleyi esas almakta, halkın mücadelesini bu alanda bir "tehdit" silahı olarak kullanmaktadır. Bundan dolayı görevinin merkezine bağımsız ve özgür Filistin için silahlı halk mücadelesi yerine, uluslararası konferansı koymaktadır. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesiyle birlikte taraf güçler olarak Mısır, İsrail, Ürdün, LÜbnan, Suriye ve FKÖ'nün katılacağı uluslararası bir konferansı çözüm yolu olarak görmektedir. Bütün diğer mücadelelere İsrail'i böyle bir çözüm yoluna zorlamanın aracı olarak kullanmaktadır. Filistin Halkı gerçek anlamda bir devrimci önderlikten yoksun olduğu için bugün FKÖ, Filistin Halkı'nı yönlendirmekte ve ona önderlik etmektedir. Halkın mücadelesi zaman zaman FKÖ'yü aşmasına rağmen, bu mücadeleyi sürekli kılacak ve halkın gerçek hedeflerine doğru yönlendirecek proleter yanın bilimsel dünya görüşüyle donanmış bir önderlikten yoksun oluşundan dolayı FKÖ harakete tekrar egemen olabilmekte, onu kendi sınırları içine çekebilmektedir.

Bugün Filistin Halkı'nı alternatifsiz siyasi yönlendiricisi olan FKÖ'nün onaylamadığı bir çözümün veya katılmadığı bir toplantının başarı şansı yoktur. ABD'nin Filistin'de bir Akino yaratma şansı da yoktur. ABD tarafından Ürdün ve Mısır aracılığıyla FKÖ'ye karşı örgütlendirilmeye çalışılan işbirlikçi kesimin Filistin Halkı üzerinde hiçbir etkisi yoktur ve bunlar Filistin Halkı'nıda temsil edebilecek güce sahip değildirler.

Bağımsız ve özgür Filistin Devleti, bütün engellere ve zorluklara rağmen kurulacaktır. Filistin Halkı bu amacına ulaşmakta kararlıdır. Bölgedeki çatışma ve alt üst oluşlar Filistin Devrimi'yle sona ermeyecek, emperyalizmin ve gericiliğin bölgedeki hakimiyeti yıkılıncaya kadar yani bölge halklarının gerçek anlamda kardeşliği sağlanıncaya kadar Orta-Doğu her zaman yeni yeni kargaşalara, çatışmalara, alt üst oluşlara gebe olacaktır.

Türkiye Halkı'nın, Filistin Devrimi'ne Desteği ve Dayanışması Baskı ve Terörle Engellenerek, Filistin Dostu Olunamaz!...

Türk Devleti'nin sözcüleri Batı-Şeria ve Gazze'deki İsrail baskılarını kınadıklarını, Filistinlilerin kendi kaderlerini tayin hakkı mücadelesini desteklediklerini açıkladılar. Filistin sorununa ilişkin Birleşmiş Milletler kararlarının uygulanması taleplerini tekrarladılar.

FKÖ'yü tanıyan ve İsrail'le diplomatik ilişkilerini sürdüren Türk Devleti'nin bölgeye yönelik politikası ABD Emperyalistleri'nin ve Türk Hakim Sınıfları'nın çıkarları temelinde şekillendiği için kendi içinde açmazları barındırmaktadır. İsrail'le Arap ülkeleri arasındaki çelişki, Batılı Emperyalistler'in olduğu gibi Türk Devleti'nin de bir açmazıdır. Çünkü Ürdün, Mısır, Suudi Arabistan gibi Amerikancı iktidarların egemen olduğu ülkelerle, siyonist İsrail arasındaki çelişkide açık taraf olmak zordur. Bir defa Türk Devleti siyonist İsrail Devleti'nin varlığından, her ikisininde "terörist" ocakları olarak gördüğü devrimci-demokratik örgütlere saldırılarından yanadır. Türk Hakim Sınıfları akıl hocalarından Coşkun Kırca, siyonist İsrail'in Arap yayılmacılığına karşı denge unsuru olduğunu belirterek, Türk resmi politikasını, gayri resmi bir biçimde açıklamıştır. ABD Emperyalistleri'nin bölgedeki çıkarlarının en militan savunucusu İsrail'in bölge halklarına yönelik saldırısıyla, Türk Devleti'nin Irak'a yönelik sınır operasyonları benzerlik taşımaktadır.

Dünya ve Türkiye demokratik kamuoyunun baskısıyla Filistinliler'in çektikleri acılar karşısında timsah gözyaşları döken Türk Hakim Sınıfları Türkiye Halkı'nın Filistin mücadelesiyle her türlü dayanışmasını baskı ve terörle engellemeye çalışmaktadırlar. Orta-Doğu Halkları'na yönelik saldırı ve katliamlar için ABD Emperyalizmine bütün olanaklarını sunan ve aynı amaçla bir çok yükümlülükler yüklenen Türk Devleti Filistin ve Ortadoğu Halkları'nın dostu değil, düşmanıdır.

—Yaşasın Orta-Doğu Halklarının Kardeşliği ve Dayanışması!

Sosyal Demokrat APRA Hükümeti'nin Örnek "Demokrasi"si PERU'da, Devrimci Avı!

Peru Hakim Sınıfları, içinde bulundukları derin ekonomik ve siyasi krize çare olmak için, 1985 ortalarında Alan Garcia başkanlığındaki APRA Hükümeti'ni işbaşına getirdiler. Nisan 1985 seçiminde sahte vaadlerle halkın belirli bir kesimini kuyruğuna takan APRA, güçlü dış destekle hükümet olurken, "iç barışı" sağlamayı, önüne en önemli görev olarak koydu. Zaten, Amerikancı Belaunde Hükümeti'nin başaramadığı bu görevi, başarmak için demokrasinin zaferi yutturmacasıyla işbaşına getirilmişti. Yani "demokrasi'nin zaferi, Peru Komünist Partisi etkisizleştirilerek ve yükselen devrimci mücadele kontrol altına alınarak pekiştirilecektir.

APRA Hükümeti'nin sağlamaya çalıştığı "içbarış" "refah" ve "huzur", 1980 yılında Peru Komünist Partisi'nin Ayacucho'da başlattığı silahlı mücadeleyle bozulmuştu. Uzun ve ciddi hazırlıktan sonra, PKP'nin başlattığı silahlı mücadele kıvılcımları kısa sürede Peru kırlarında alevlendi. Yıllardır yoksulluk ve sefalet içinde, baskı altında yaşayan işçilerin, köylülerin ve tüm ezilenlerin kitleler halinde halk savaşı doğrultusunda örgütlenmesi ve seferber olması emperyalistleri, ve uşaklarını şaşkına çevirdi. Hakim sınıflar kırda ve şehirlerde köhnemiş düzenlerinin sallantılarını duymaya başladılar. Peru Komünist Partisi önderliğnide ezilen yığınların güçlü mücadelesi karşısında saldırganlaşan Amerikancı Belaunde Hükümeti 1980-85 yılları arasında büyük çoğunluğu yoksul köylü olan 5 binden fazla insanı katletti. Polis ve askeri güçler katliamları, işkenceleri, tutuklamaları yaygınlaştırarak sürdürdüler. Ama, tüm bu önlemler 1980 yılında başlatılan silahlı mücadelenin kıvılcımlarını yok etme bir yana, alevlenerek Peru kırlarını tutuşturmasını, gittikçe daha çok sayıda kitlenin halk savaşı mücadelesine seferber olmasını engeleyemedi.

Dünyanın en borçlu ülkelerinden biri olan ve yıllardır enflasyonun % 100'ün üzerinde seyrettiği ve derin bir ekonomik krezin yaşandığı Peru'da hakim sınıflar terör ve katliamlarla silahlı mücadeleyi engellemeyince,

çıkış yolunu sosyal demokrat APRA'yı devreye sokmakta buldular. APRA bir eline şeker, bir eline kırbaç alarak işbaşına geldi. Sahte anti-Amerikancı çıkışlarına, anti-emperyalistlik süsü verdi. Emperyalizme göbekten bağımlı Peru'da, "emperyalizme karşı halk ekonomisini" örgütleme, "adil" uluslararası ekonomik düzen gibi hayallerle, boş vaadlerle kitleleri devricmi yönelimden koparmaya, reformist hayellerle uyutmaya çalıştı. "Sol Birlik" içinde örgütlenen revizyonistlerin ve reformistlerinde yardımıyla halka sunulun bu şekerlerin zehirli olduğu kısa zamanda geniş kitleler tarafından görüldü. Propaganda amacıyla bazı ABD firmaları tarafından işletilen tesislerin millileştirilmesi, Peru'nun emperyalistlere bağımlılığını azaltmadı, tam tersine yeni borç ve kredilerle bağımlılık zinciri daha da güçlendirildi. Emekçilerin yaşamında hiçbir düzelme görülmezken, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin sömürü ve talanı arttı. Nitekim boş vaadlerle, parlak ve süslü laflarla karnı doymayan işçilerin ve emekçilerin huzursuzluğu her geçen gün daha da büyümekte, mücadeleleri yükselmektedir.

APRA Hükümeti, diğer elinde tuttuğu kırbacı da uzun süre gizleyemedi. Hükümet olmasından kısa bir süre sonra, Haziran 1986'da **Fronton, Lurigancho** ve **Callao** zindanlarında 300'ü aşkın Peru Komünist Partisi üye ve militanını katlederek "demokrasi" maskesini indirdi. "Sol Birlik"çi kuyrukçuların yardımıyla bu vahşi ve canice katliamın sorumluluğunu üstünden atma çabaları da kısa zamanda boşa çıktı. İşbanına geldiği günden beri, Peru Komünist Partisi ve halka yönelik terör ve katliamları südüren APRA hükümeti'ninde, Belaunde Hükümeti gibi silahlı mücadelenin alevlerini bastırmaya gücü yetmedi.

Emperyalizmin "sol" maskeli bu maşaları, Peru Komünist Partisi önderliğinide halkın yükselen mücadelesi karşısında acizleştikçe, daha da saldırganlaşmaktadırlar. Peru Komünist Partisi ve devrimcilere yönelik yürüttükleri sürek avını "kelle avına" dönüştürdüler. Peru Komünist Partisi ve Tupac Amaru Devrimci Hareketi önderlerinin başlarına konan her biri için 50.000 dolarlık mükafatla çatırdayan "demokrasi" maskeli diktatörlüklerinin ayakta tutmaya çalışıyorlar. Aylık asgari ücretin 50 Dolar olduğu Peru'da televizyon ve gazeteler aracılığıyla Mart ayının başından beri sürekli bir kampanya biçiminde sürdürülen bu caniyane plan bile tek başına, Peru Hakim Sınıfları'nın Peru Komünist Partisi önderliğinde demokratik devrim mücadelesinin yükselişinden ne denli korkuya kapıldıklarını göstermektedir.

Yoksulluk ve sefalet içinden ayağa kalkan Peru emekçileri, zincirlerinden boşaltılarak, kendine kurtuluş yolunu gösteren Peru Komünist Partisi'ni bu zamana kadar olduğu gibi, bundan sonra da gözü gibi koruyacaktır. Perulu komünistler, Dünya Komünist Hareketi'nin acı tecrübelerinden ve özellikle, Mao Zedung yoldaşın tecrübelerinden öğrenerek önderliklerini düşmanın bu cani planlarına karşı koruması bileceklerdir.

Zafer er veya geç Peru Komünist Partisi önderliğinde savaşan halkın olacaktır!

Katliamlar Partimizin Gerilla Savaşını Durduramayacaktır!

TUNCELİ BABAOCAĞI KÖYÜNDE 5 HALK SAVAŞÇISI ŞEHİT DÜŞTÜ!

Egemen sınıflar, partimizin son 8 yıldır sürdürdüğü gerilla savaşına yönelik saldırılarını bütün güçleriyle ve hızıyla sürdürmektedirler. Onlar, kendilerini yıkacak olan en tehlikeli güç olarak partimizi gördükleri için, partimize yönelik saldırılarını da hiç aksatmadan sürdürüyorlar. Çünkü gerilla savaşının kök salması, kitleleri kucaklaması, egemen sınıfların ölümlerinin yavaş yavaş başladığı anlardır. Bunun bilincinde olan egemen sınıflar, ağacı daha filiz iken kökten sökmeye çalışıyorlar. Ne varki, gerilla savaşının filizi sökülmeyecek denli kök salmış durumdadır. Nitekim egemen sınıflarla son 8 yıllık gerilla savaşımızda yüzü aşkın gerillamızı şehit verdik. Ama savaş durmadı. Aksine her geçen gün çetinleşerek devam ediyor ve edecek. Önümüzdeki günler daha çetin savaşlara gebedir. Son 8 yıllık gerilla savaşında çok tecrübe kazandık. Önemli bir kitle desteği kazandık. Düşman da tecrübe kazandı. Ama düşman modern silahlara ve 800 bin modern silahlı askere sahip olmasına rağmen, "bir avuç" dediği gerillaların kökünü kazıyamadı. Çünkü bu kök, kuru ve yayvan topraklara serpiştirilmiştir. Çeçitli milleyetlerden Türkiye Halkı yok edilmedikçe silahlı mücadelemizde durmayacaktır. İşte düşmanın en zayıf noktası bu. Yani, milyonlara, ezilen halka karşı olmasıdır.

Gerilla savaşını bir avuç aydının savaşı olarak görenler yanıldılar. Son 8 yıllık savaş bunun en açık isbatıdır. Binlerce orduya sahip devlet, halktan kopuk bir avuç gerillayı yok edemez miydi? Rahatlıkla yok ederdi. Ama partimizin önderliğinde doğru bir çizgi temelinde sürdürülen gerilla savaşı kitlelerden kopuk değil, aksine geniş bir kitle desteğine sahiptir. Revizyonist ve tasfiyecilerin yaymaya çalıştığının tersine, partimiz halkın önemli bir desteğini almaktadır. Bugün bin olan destek, savaş ilerledikçe milyonları bulacaktır. "Bir milyon orduya karşı bir şey yapılamaz" diyen teslimiyetçi anlayışların suratına, son sekiz yıllık pratik bir şamar gibi indi. Bu halkın acımasız ve kin dolu şamarıdır. Düşmana darbe indiren halk, niyetleri ne olursa olsun, düşmana dolaylı hizmet edenlere de acımadan şamar indirecektir. Bu böyle biline.

Bir gerilla birliğinden 5 yoldaş, düşmanla girdiği 5 saatlik çatışma sonucu Tunceli Babaocağı köyünde şehit düştü. 24 Şubat 1988 günü, bir ihbarı değerlendiren düşman güçleri yoldaşlarımızı pusuya düşürdü. Yoğun kış şartları ve çatışmanın gündüz olması, gerillalarımızın 500'ü aşkın düşman çemberini yarmayı zorlaştırdı. Bazı yoldaşlar çemberi yararken, 5 yoldaş yiğitçe çarpışarak şehit oldular.

İsmail Güneş, Hüseyin Karataş, Şehmus (esas adını öğrenemedik) yoldaşlar uzun yıllardır dağlarda TİKKO saflarında mücadele etmişlerdir. 1982'den bu yana gerilla birimleri içinde yer alan yoldaşlar ayrılık sırasında da DABK saflarında yer almışlardır.

Ali Çelik yoldaşın yaşamı uzun süre köylerde geçti. Babası öğretmenlik yapmasına rağmen yoksul bir memur çocuğu olarak yaşamını sürdürdü. Lisede okurken 1981 yılında girdiği bir gasp suçundan tutuklandı ve Metris cezaevinde yattı. Burada partimiz ile ilişki kuran yoldaş, kısa zamanda aktif bir parti sempatizanı oldu. 1985 yılı başlarında cezaevinden tahliye oldu. Tahliye olur olmaz hemen askere aldılar. Askerliğini bitirdikten sonra, hemen partimizle ilişki kurarak kırsal alana gitti.

Ali Çelik yoldaş Malatya'nın Darende ilçesine bağlı bir köyden idi. Diğer yoldaşların yaşamları ile ilgili bilgi aldığımızda gazetemizde geniş birşekilde yer vereceğiz.

DİCLE'DE, GERİLLALAR BEYAZ ORDUYA BİR KEZ DAHA ECEL TERLERİ DÖKTÜRDÜ!

Geçtiğimiz günlerde faşist ordunun operasyon birlikleri Diyarbakır/Dicle ilçesinin kırlık alanında bir gerilla birimini barındığı mağarada kuşattı. Muhtemelen bir ihbar sonucu gerilla biriminin konakladığı mevziyi öğrenen Faşist Türk Ordusu büyük güçle operasyon başlattı. Olağan üstü hal bölge valisi Hayri Kozakçıoğlu, Diyarbakır Emniyet Müdürü ve faşist ordu yüksek kademelerinden "general"lerin bizzat yönettiği bu operasyonda helikopterli, ağır silahlarla teçhizatlı, sayıca yüzlerce kat üstün düşman gücü yoğun kurşun yağmuru ve bombalarla azgınca saldırıya geçti. Korkunç güç dengesizliğine, mağarada dar bir alanda sıkışık olmalarına, manevra ve hareket sahası son derece kendi aleyhlerine olmasına rağmen gerilla birliği faşist kuşatmaya kahramanca göğüs gerdi. Silah ve diğer teknik donatım sayı vb. konularda oldukça elverişsiz duruma sahip olmalarına, havadan ve karadan dört bir yandan sarılmalarına rağmen temsil ettikleri davalarının haklılığı ve güçlülüğünden ve bunun verdiği üstünllük ve cesaretten, geleceğe bilimsel inançtan gelen gerilla şahlanışı düşmana ecel terleri döktürdü. Bütün avantajlarına rağmen düşman hiçte gerilla birimini kolay avlayamadı. Bizzat burjuva basınında da itiraf edilmek zorunda kalındığı gibi çatışma 100 saati aşkın bir süre sürdü. Bir mağarada kuşatılmış 5 kişilik gerilla grubunun sayıları yüzlerce kat fazla, toplu, tanklı, bombalı, helikopterli ağır silahlı operasyon birliklerine karşı gösterdiği bu büyük insiyatif yaratıcılık ve direnme ruhundan öğrenilmeli ve gerçek güçlülerin kimler olduğu, düşmanın kofluğu, hantallığı, çürümüşlüğü, çaresizliği daha derinden bilince çıkarılmalıdır.

5 günden fazla süren bu çatışmada düşman her zamanki gibi kayıplarını açıklamaktan titizlikle kaçındı. Ama basında, dil ucuyla da olsa bölge valisi Kozakçıoğlu'nun helikopterinin gerilla kurşunlarından isabet almaktan "kıl payı kurtulduğu", operasyonda zorlandığı ve bir türlü kesin sonuca ulaşılmadığı, gerillaların kararlılıkla direnişi sürdürdükleri, yeni takviye birliklerle operasyon güçlerinin tahkim edilmek zorunda kalındığı gibi itiraflar yapıldı. Düşman güçleri gerilla barınağı mağaraya kolay yaklaşamadılar, bombalar, dinamit ve çeşitli patlayıcılarla mağarayı uçurmaya bu yolla gerillaları mevzilendikleri çember içine çekerek imha etme yoluna gittiler.

Faşist operasyon güçlerine karşı güçlü bir direniş gösteren ve mücadelelerini takdir ettiğimiz desteklediğimiz, saygı, sempatiyle karşıladığımız gerilla birimi, 1987 Ağustosunda partimizin stratejik, programatik M-L hattından değil ama partimizden örgütsel olarak ayrılan ve "DABK" adıyla ortaya çıkan arkadaşların saflarında mücadele yürütüyordu. Gerilla biriminin şanlı direnişinde 3 yiğit halk savaşçısı şehit düştü. Aynı program ve strateji doğrultusunda mücadel eden, aynı amaçlar için yola çıkan bu savaşçılar bugün istenmeyen bir ayrılık sonucu örgütsel olarak her ne kadar bizden ayrı düşmüşlerse de; biz onları yine de bağımsızlık-demokrasi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinin savaşçıları olarak değerlendiriyor, onlara bu temelde sahip çıkıyor ve destekliyoruz. Bugün örgütsel olarak ayrı olan bu potansiyeli parti bayağı altına örgütsel olarakta çekmek hiçbir şekilde savsaklamadığımız, titizlikle önem verdiğimiz bir görevdir.

Çatışmada şehit düşen Latif kod adlı Seyfi BATAR, 24 yaşında idi. 1983 yılında profesyonel gerilla gruplarında faaliyete katılan seyfi BATAR, 1985 yılında bölge komitesinin 17. toplantısında parti aday üyeliğine alındı. Aday üyelik döneminde iyi bir partili, parti savaşçısı olarak gerekli özelliklere sahip olduğunu her yönlü kanıtlayan Seyfi yoldaşın, parti üyeliği onaylandı. Alt bölge ve mıntıka askeri faaliyetlerinde komutan ve komutan yardımcısı olarak komünist faaliyeti tutarlı bir şekilde icra eden Seyfi BATAR Dersim'in Ovacık ilçesinin Kandolar köyündendi. Bir dönem Mazgirt-Karakoçan-Nazimiye üçgeninde başarılı bir siyasi ve onun emrinde askeri faaliyet yürüten Seyfi BATAR, 1986 yılından beri Dicle'de çalışıyordu. Seyfi'nin, uğruna mücadele ettiği dava mutlaka zafere ulaştırılarak sonsuza dek yaşatılacak ve anılacaktır.

Şehit düşen Kerim kod adlı Hüseyin BABAYİĞİT Dersim'in Nazimiye İlçesi'nde bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünya gelmişti. Genç yaşta partimizle yüzyüze gelen Hüseyin BABAYİĞİT 23 yaşındaydı. Parti ileri sempatizanı ve ordu üyesi olarak 1983 yılında aktif profesyonel gerilla faaliyetine katılan BABAYİĞİT ilkin Nazimiye, Karakoçan, Mazgirt alanlarında çalıştı. Son dönemlerde Dicle'de aynı uğraşları sürdüren yiğit halk savaşçısı BABAYİĞİT'in, isminde gerçek özünü yansıttığı, şanlı Dicle direnişleriyle de tescil edilmiştir. Ona ve onlara layık olmak, onların davalarını aynı kararlılıkla sürdürmektir.

Aynı çatışmada şehit düşen Cengiz kod adlı Halil MAYA 32 yaşında ve Erzincan doğumluydu. Bir dönemler bulunduğu Libya'da aktif olarak parti faaliyetlerine katılan Halil MAYA daha sonraları alındığı parti okulundan belli bir eğitimden geçirildikten sonra Türkiye Kürdistanı'na gönderildi. Güçlü ve inançlı parti militanı olan MAYA profesyonel gerilla birimlerinde aktif bir savaşçı olarak mücadele yürüttü. 1987 yılında TİKKO mıntıka

komutanlık üyesi ve komutan yardımcısı olarak tutarlı bir faaliyet icre eden Halil'in ve Halil'lerin attığı maya ile devrim-sosyalizm-komünizm mücadelesi her zorluğa, engele rağmen nakış nakış işlenerek zafere ulaştırılacaktır.

Gelişmeler Türk Devleti'nin derinleşen çıkmazına, süratle çöküşe doğru gidişine, devrimci mücadelenin yükselme seyrine şahittir. Devrimin kolay halledilir bir lokma olmadığı bugün daha açık ortadadır. Karşı devrimci ulumaların tersine hayat gerilla mücadelesinin gün geçtikçe gelişip, yaygınlaştığına, bu mücadeleye sempatinin ilerleyişine, önümüzdeki günlerin daha gelişkin yaygın ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşına sahne olacağına, bu yönlü atılımın mayalanıp güçlendiğine tanıklık ediyor. Artık burjuva libereller dahi gerilla savaşının basıncını "Dağda gerilla var" sözcükleriyle dile getirerek ve hiçte onun kolay halledilir mesele olmadığı gerçeğini teyid ederek hissediyorlar. Gerilla savaşı gerçeği artık bütün katmanlar için reddi zor bir olgu olarak kendisini dayatıyor. Hakim sınıflar da artık eskisi gibi "kökünü kazıdık, kazacağız" şeklindeki palavraları sık sık tekrar edememe durumu gösteriyor. Çeşitli istenmeyen itiraflar biçiminde de olsa kısa vadede bu işin üstesinden gelmenin zorluğunu kabul ediyorlar. Gerilla savaşı her geçen gün ezilen katmanların çok daha yoğun kesimleri tarafından sempatiyle karşılanıyor, geleceğe umudun güçlü ışığı oluyor. Kitlelerde başkaldırı ruhu güçleniyor. Ezilen yığınlar çok daha radikal mücadelere meyilli durum sergiliyorlar. İşçi sınıfı genel grev tehditleriyle öğrenci gençlik ve diğer ezilen katmanlar daha ileri kitlesel mücadeleler, gösteriler, boykotlar, direnişler gibi mücadelelerle atak bir durum sergiliyorlar. Devrimin siyasal görevlerinin yerine getirilmesinin ülkemizdeki esas aracı silahlı mücadelenin önemi bugün çok daha geniş halk kesimleri tarafından görülüyor.

Çelişmeler kızışıp, derinleşiyor, halk muhalefeti gelişiyor. Egemen sınıflararası çatışmalar yoğunlaşıyor, devrimci durum, devrimci dalga ilerleyişini sürdürürken, devrimci harekette geçmişe kıyasla derlenme, toparlanma, ilerleme yönündeki gidişini sürdürüyor. Çanlar hakim sınıflara büyük korku mesajları vere vere çalıyor. Objektif ve subjektif alanda devrim için oldukça olgunlaşan elverişli koşullara, sürekliliği sağlanmış, güçlü ve yaygın bir gerilla savaşıyla cevap vermek bütün diğer faaliyetleri bu merkezi görevin güçlendirilmesinin aracı olarak büyük bir şevkle yürütmek, her alanda yükselen ve gelecekte çok daha ileri boyutlar alması muhtemel devrimci gelişmeleri bilinçli bir mücadele ile karşılamak zorundayız. Şehitleri en iyi anmanın yolu budur.

HALK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Yorum

açıktır. Şefik Hüsnü, Hikmet Kıvılcımlı ve 1960'ın TİP'i ne yaptıysa, kitlelere ne verdiyse ya da demokratik hak ve özgürlüklerin ne kadar savunulucuğunu yaptıysa, bugün "sosyalist parti"de ondan öte bir şey yapamayacaktır. Reformizmin tehlikeli yanı, "radikalizm" adı altında burjuva parlamentosunun ahırlarındaki tepişmeleri "demokrasi mücadelesinin sesi" olarak kitlelere lanse etmeye çalışmasıdır.

Yenilgi ruhu çöküntü ruhudur. Devrim ve devrimci mücadeleden çekilme, halktan uzaklaşma ruhudur. 12 Eylül sonrası bir zaman devrimci mücadele içinde şu veya bu şekilde yer almış belli bir kesim, yenilginin yarattığı ruh ile reformizmin etki alanının içine girmiştir. Yılgınlığın, sebebi idealizmin devrim dönekliğinin ahlaksal yozlaşmanın önemli duraklarından biri reformizmdir.

Bugün bu nedenlerle kitleler üzerinde reformizmin etkisini görerek, reformizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Türkiye siyasal ortamındaki gelişmeler iyi takip edilirse, modern revizyonizmde reformist masmeyi takınmıştır. Kitleleri reformist maskenin arkasına sığınarak ekilemeye çalışmaktadır. Bu anlamda reformizme karşı ideolojik ve siyasi mücadelenin de önemi artmıştır.

Reformizm kitleleri devrimden soğutmanın bir aracıdır. Egemen sınıflarda bunu bildiği için, reformistleri altan alta desteklediklerı ya da bunların gelişmesine göz yumdukları bir gerçektir. Kitlelerde son zamanlarda artan hoşnutsuzluğun reformizmin kanalına akması egemen sınıfların işine gelmektedir. Böylece kitlelerin daha radikal eyleme sokulmasının önünde önemli bir engel olarak durmaktadır. Başka bir deyişle, halkı burjuvazinin cenderesi altına hapsetmenin bir yoludur.

Lenin yoldaş şöyle diyor:

"Anarşistlerin tersine Marksistler, reformlar için yapılan savaşımı, yani egemen sınıfın iktidarını yıkmaksızın, çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemler için verilen savaşımı tanırlar. Ne varki, Marksistler, aynı zamanda reform kazançları uğruna işçi sınıfının eylemleriyle amaçlarını, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak sınırlayan reformculara karşı kesin kararlı bir savaşım verirler. Reformculuk, bireysel düzeltmelere karşın sermayenin egemenliği sürdükçe ücretli köleler olarak kalacak olan işçilere karşı bir burjuva aldatmacasıdır."

—Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 342

Sosyalist maskeli "sosyalist parti"-'nin amacı da Lenin'in söylediğinden başka birşey değildir. Onlar egemen sınıfların koltuk değneği olarak, devrimci işçilerin mücadelesi önünde bir engel olarak her zaman duracaklardır. Bugün komünistlerin ve devrimci-demokratların görevi, "sosyalist" maskeli reformistlerin burjuva yamaklığını ortaya çıkarmaktır. Bu başarılmadan kitlelerin daha militan mücadeleye çekilmesi mümkün değildir.

ASKERİ SORUNLAR

hatta komünist partisinin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevler de üzerine alır. Kızıl ordu sadece savaş için savaş yapmaz. Savaşı, yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarları oraya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar." (Aktaran İK, Sf: 363)

Ve bu konuda İbrahim yoldaş şunları söylüyor:

"Ülkemizde de halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek olan gerilla grupları sadece savaşmakla yetinmeyeceklerdir, aynı zamanda yığınlar arasında ajitasyon ve propaganda yapmak, yığınları örgütlemek ve silahlandırmak gibi önemli görevleri de yerine getireceklerdir."

—age, Sf: 363-364—

Açılma politikasına yaklaşım da bu perspektifle olmalı. Parti örgütümüzün olmadığı alanlara gerilla birlikleri ile açılma politikası izlenmelidir. Açılma politikası için parti örgütünün varlığı şart koşulmamalıdır.

AÇIKLAMA: *Peru Komünist Partisi ile İspanya Komünist Partisi, 1 Mayıs 1987 tarihinde gerçekleştirdikleri "Marksist-Leninist-Maoist toplantı" adlı görüşmelerde vardıkları anlaşma ve hemfikir oldukları ortak raporu ifade eden, elimize ulaşmış belgeleri kamuoyuna sunmayı devrimci bir görev olarak kavrıyoruz. Sözkonusu belgeler her iki partiyi bağlamaktadır.*

İKK Yazı Kurulu

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

Peru Komünist Partisi İspanya Komünist Partisi

—Marksist-Leninist-Maoist Toplantı—

Anlaşmalar:

1- Peru Komünist Partisi ve İspanya Komünist Partisi, ortak bir ideoloji olan Marksizm-Leninizm-Maoizm, ortak devrimci mücadele olan komünizm doğrultusunda kardeş Komünist Partiler olarak resmen ilişki kurmaya karar vermişlerdir.

2- Partilerimiz, Proleter Enternasyonalizmi'ni sağlamlaştırarak, haklı, doğru ve sağlam ilişkilerin gelişmesini üzerine alıyor, bu ilişkileri tamamen geliştirmenin ve birbirine silah arkadaşları gibi yardım etme güvencesiyle, bütün insanlığın iyiliği uğruna, yani komünizmin yeryüzünde parlayabilmesi uğruna, diğer kardeş partilerle birlikte hizmet edecektirler.

3- Her iki parti de tüm vicdan rahatlığı ve tam inançla Marksizm-Leninizm-Maoizmi, Enternasyonal Proleterya'nın doğru ve yenilmez ideolojisi olarak, Maoizm'i üçüncü ve esas devresinde kabul ederek yükseltiyor; ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, esasta Maoizm'in Proleter Dünya Devrimi'nin kumanda ve rehberi olması için melanetle ve azimle mücadeleye kendimizi onurla adıyoruz.

4- PKP ile İKP, **"Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, esasta Maoizm'i, yükselt, savun ve uygula!"** raporunu imzalayarak onaylıyor.

5- Peru Komünist Partisi, İspanyol Proletaryası'nı siyasi iktıdarın zaferine götürebilecek örgütlü bir öncü sağladığı için İspanya Komünist Partisi'ni selamlıyor ve kendisi tarafından başarıyla rehberlik edilen Halk Savaşı'nı desteklerken, bu savaşın Proleter Dünya Devrimi için anlamını ve önemini vurguluyor.

6- Partilerimizin ilk toplantısının başarıyla sonuçlanmasını alkışlıyoruz. Bu, bir dönüm noktası olmasının yanısıra, görevlerimize ve ortak mücadelemize kaçınılmaz surette üstünlük kazandıracakır; Ve bu başlangıcın, gelecekteki toplantıların değerini tayin edıp sağlamlaştıracağını ve verimli bir gelişmeye yol açacağını (dönüşeceğini) ifade ediyoruz.

7- PKP ile IKP, emperyalizmin ve gericiliğin zülmedici düzenlerinin çökertilmesi, Komünist Partiler önderliğinde proletarya diktatorluğunün kurulması ve her türden revizyonizmin ezilmesi için; dünya devrimi için mücadele eden, proletarya ideolojisinin sağlam ve tutarlı taraftarlarının, komünistlerin; yani birlik içinde, komünizm uğruna, boyun eğmeden savaşanların, yeniden gruplaşmasının zorunluluğunu ve kaçınılmaz önemini vurguluyorlar.

PKP ile İKP, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, esasta Maoizm'e dayanan gelecek bir Komünist Enternasyonal adına mücadele etme taraftarları, ve Devrimci Enternasyonal Hareket'in o yönde bir adım olduğunu, ve haklı ve doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiye dayandığı müddetçe O'na hizmet edeceğini düşünüyorlar.

1 MAYIS 1987

PERU KOMUNIST PARTISI İSPANYA KOMUNIST PARTISI

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İ, ESASTA MAOİZM'İ YÜKSELT, SAVUN VE UYGULA!

—Ortak Rapor—

Enternasyonal Proletarya'nın mücadelesi olan tarihin en büyük destanı, muhteşem hedefi komünizm olan son tarihsel sınıf, muazzam sürecinde, yenilmez ideolojisinin ilk aşaması olarak Marksizm'i doğurdu; Ama sınıf mücadelesi ve Ekim'in muzaffer devrimci fırtınası Marksizm'i, Marksizm-Leninizm'e yükseltti; Ve devrimin sonsuz ilerleyişi, Halk Savaşı'nın ve yığınların hiç görülmemiş bir tarzda gelişmesi, Çin Devrimi'ni ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin zaferini sağlamlaştırdı, gerek dünya seviyesinde yükselen sınıf mücadelesi, gerekse modern revizyonizme karşı savaşında Marksizm'i bir daha, 2. aşamasından 3. aşamasına, yani Marksizm-Leninizm'den, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yükseltti. Nitekim, bugün bir komünist olmak ve proleterya ideolojisini takip etmek, Marksist-Leninist-Maoist, esasta Maoist olmaktır. Nerede çarpışılırsa çarpışılsın, sadece böyle olmakla proleter dünya devrimine hizmet edilebilir, çünkü 3. aşama olan Maoizm her zaman ve her yerde geçerlidir ve bunun için O'nu yükseltmek, savunmak ve uygulamak gerekir.

Bugün enternasyonal sınıf mücadelesi önümüze üç çelişki koyuyor: 1- Ezilen ülkeler-emperyalist süpergüçler (ABD ve SSCB) ve emperyalist güçler; 2- Proletarya-burjuvazi; 3- Süper güçlerin kendi aralarındaki, süper güçlerin emperyalist güçlerle, ve emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişki.

Bu üç çelişkiden ilk olanı baş çelişkidir ve çözümü Yeni Demokratik Devrim'lerin gelişmesi ve zaferidir; İkincisinin çözümü de sosyalist devrim ve perspektif olarak proleter kültür devrimidir; üçüncüsü, emperyalist sömürü, baskı ve karşı devrimci savaşların ve dünyanın hegemonyası için soygunculuk kaynağıdır. Bu hegemonya için emperyalist süper güç ABD ve sosyal emperyalist süpergüç SSCB bugün direk olarak dalaşıyorlar. Proleter dünya devrimi, bu şartlar içinde, devrimci durumu eşit olmayan bir gelişmede yaşatarak onca yıllardır uzun perspektif içinde yaklaşmakta olan yeni çağ için stratejik saldırısını geliştirmeye başladı; ve Halk Savaşı yolu ile demokratik, sosyalist veya proleter kültür devrimlerini sağlamlaştıracak, emperyalizmi ve gericileri yeryüzünden silecektir.

Yukarda belirtilenlerden dolayı, bugün, her zaman olduğundan daha fazla, Enternasyonal Proletarya'nın güçlü ideolojisine dayalı, yani Marksizm-Leninizm-Maoizm'e dayalı proletaryanın örgütlü öncülerine, Komünist Partilerine dayanmanın gittikçe acilleşen ihtiyacını ve önemini yakıcı hale getiriyor. Askerileştirme yoluyla Halk Savaşı içinde ilerleyen partiler, revizyonizmin her türlüsüne karşı amansızca mücadelede ve devrime önerlik etmede hergün daha hünerli hale geliyorlar. Devrim için araçların inşaasını ustaca idare eden partiler: Partinin kendini, devrimci silahlı gücü ve birleşik cepheyi seçime katılan pıç oportünizm için değil, devrim adına kullananlardır.

Marx'tan Başkan Mao'ya, Lenin'den geçerek, Marksizm her zaman partinin kesinliğini ve önemini vurgulamıştır; Bugün komünistler, bu büyük gerçeğe her zamankinden daha çok sarılıyor, O'nun ideolojik, siyasi ve örgütsel inşaasının gereğini ve mücadelesini hissediyorlar, ve her zamankinden daha çok Marksist-Leninist-Maoist bir parti olmaksızın proletaryanın önderliğinde bir devrimin olamayacağının, sadece böylesi bir devrimın hakiki olduğunun bilincindeler.

Durumların böyle olması, Halk Savaşı, Başkan Mao Zedung'un saptadığı askeri teorisi, proletarya önderliğindeki yığınların savaşı, bugünün ve geleceğin büyük bir buyruğudur, ve savaşların yaşı dahilinde, eski çürümüş emperyalist dünya düzeni batıyor ve batacak.

Halk Savaşı önümüze iki soru koyuyor: 1- Halk Savaşı dünya çapında geçerlidir. Bu, hem demokratik hem de sosyalist karekteri olan bır devrim için uygulanabileceğini ifade ediyor. Elbette, bu devrim türlerinin kendi özel karekteri olduğunu ve dahası, tek tek ülkelerde her devrimin özel durumlarının olduğunu da aklımızdan çıkarmamalıyız; 2- Halk Savaşı'nın dünya çapında geçerliliği emperyalist dünya savaşının çözümüdür, bu gün ve perspektif içinde emperyalist karşı devrimci savaşın devrimci savaşa, yani Halk Savaşı'na, proletaryanın ve halkların siyasi iktidarın zaferine (bu Yeni Demokratik Devlet olsun, ya da Proletaryanın devleti olsun,) dönüşmesini ifade ediyor; Böylece Komünist Partiler için sorun, dikkati emperyalist dünya savaşı üzerine merkezileştirmek değil, Halk Savaşı üzerine yoğunlaştırmaktır, çünkü sadece bu sonrakinde proletarya önderliğindeki siyasi iktidar doğar.

Ve bugün, 1 Mayıs, Enternasyonal Proletarya'nın günü. Onun muhteşem kurtuluş destanı ve büyük tarihsel hedefi üzerinde düşündüğümüzde; bugün sömürülen ülkelerin yükselen devrimci hareketi ve dünya halklarının tükenmez ve sonsuz mücadelelerini selamladığımızda, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, esasta Maoizm'i savunmaya ve uygulamaya çağırıyoruz! Çünkü sadece bu yolla, Komünist Partiler aracı ile Enternasyonal Proletarya siyasi iktidarın zaferine önderlik edebilir ve kendisini sınıf olarak kurtarabilir.

—Yaşasın Enternasyonal Proletarya! —Yaşasın Proleter Dünya Devrimi! —Yaşasın Peru'daki Halk Savaşı!
—Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, Esasta Maoizm'i Yükselt, Savun ve Uygula!

1 MAYIS 1987

PERU KOMÜNİST PARTİSİ İSPANYA KOMÜNİST PARTİSİ

Darkafalı, Burjuva Uluscu "Ulusal-Kültürel Özerklik" safsatası, "Bölgesel Özerklik" anlayışıyla Karıştırılmamalıdır!

Bund'çu, Bauer'ci "kültürel ulusal özerklik" biçiminde formüle edilen inceltilmiş burjuva milliyetçi yaklaşım, Leninist prensiplerden olan "Bölgesel özerklik" fikriyle bazen karıştırılıp aynılaştırılmaktadır. Bu başlıca iki yönlü yapılmaktadır. Birincisi, Leninist bölgesel özerklik fikrini tahrif ederek, onu,"kültürel ulusal özerklik" şeklindeki ulusalcı yaklaşıma indirmek, "kültürel ulusal özerklik" alternatifiyle hareket eden burjuva yaklaşımı yutturmak için Leninist "Bölgesel özerklik" fikrine dayanmak!... İkincisi, "Ulusal kultürel özerklik" milliyetçi yaklaşımına karşı çıkarken onu "bölgesel özerklik"le karıştırıp, aynılaştırarak, "belgesel özerklik" doğru fikrini de redetmek!... Her iki yaklışımda yanlıştır. Bu makalemizde karıştırılan bu meselelere asgari düzeyde de olsa çözüm getirme ve kısaca bakış açımızı yansıtmaya çalışacağız. Nedir "Kültürel ulusal özerklik" diye förmüle edilen burjuva ulusçu yaklaşım?

Bu yaklaşıma göre aynı devlet sınıfları içinde bulunan veya çok uluslu bir ülkede, ulusal sorunun çözümünün temelini: her ulusal topluluğa "ulusal kültürel özerklik" tanıma, her ulusal topluluğa "özerk bir eğitimi" garantiye alma ve bunun bir parçası olarak her ulusal topluluk için "ayrı okullar" fikrini benimsemek oluşturur. Bu yaklaşım son derece darulusalcı ve bir bakıma öz olarakta gericidir.

Çünkü;

a) Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını basit bir kültürel özerkliğe indirgeyerek, Leninist anlayışın içini boşaltıyor! Bu yönüyle devlet kurma hakkının sadece hakim ulusunun imtiyazı olduğu anlayışına, koparabileceği "kültürel-ulusal özerklik" ödünüyle (!!) el altından destek verip, tasdik ediyor. Bütün kuru bağırtısına rağmen ezen-ezilen ulusularararasındaki dengesizliği fevkalede normalleştiriyor, tüm uluslararasında tam hak eşitliğine karşı durarak ezilen ulus milliyetçiliğinin en dar kafalısına sahip olmasının ötesinde, ezen ulus imtiyazlarını da temelde koruyor.

b) "kültürel ulusal özerklik" saçmalığıyla, eğitimi-okulları vb. uluslara göre bölüp, işçilerin ve ezilen halk kitlelerinin bilincini yozlaştırıp, bütün milliyetlerden işçilerin birliği önüne gerici barikatlar dikiyor, nifak tohumları ekerek birbirlerine düşmanlık gütmelerinin yolunu açıyor vs.

Ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını satan, onu hakim ulusun ipoteğine veya keyfine bırakan "otonomi" sevdasındaki burjuva milliyetçilerinin temel parçası olan bu saçmalık her yönlü deşifre edilmeli, ulusların ayrılıp-ayrı devlet kurma hakkı belgisi hiçbir koşulla sınırlandırılmadan tavizsizce savunulmalıdır. Aksi tutum demokratik dahi değildir.

Aynı devlet sınırları içinde, çok uluslu bir ülkede (bu tür devletler ve ülkeler biz istediğimiz için değil bize rağmen varolan objektif bir gerçekliktir) yaşayan ulusal topluluklar Lenin'in deyimiyle milyonlarca ve hatta "milyarlarca iktisadi-yasal-toplumsal bağla birbirlerine bağlıdırlar" bu gerçeğe rağmen onları ayrı ulusal topluluklardır diye "kültürel-ulusal özerklik" saçmalığıyla zoraki ayırmak ve özellikle de eğitsel açıdan bölüp-parçalamak yine Lenin'in deyimiyle "gerici ve saçma birşey olur."

Eğitim ve onun bir aracı olan okul sisteminin ulusal topluluklara göre ayarlamak demokratik dahi değildir. Düşünün!... Çok uluslu bir ülkenin değişik ulusal-topluluklara mensup burjuva ve toprakağaları hangi milletten geldiklerine bakılmaksızın aynı anonim şirketler, karteller, holdingler, işveren dernekleri içinde birleşik değiller mi? Eğer öyle iseler, işçilerin ve ezilen yığınların "kültürel-ulusal-eğitsel" özgürlük (!!) adına ayrı okullar ayrı sendikalar vb. içine çekilerek bölünmesinin anlamı ne? Bu kime hizmet eder? Bunun tek cevabı, burjuvaziye ve toprak ağalarına!... Bunun tek cevabı var, o da: bahsi geçen slogan feodal kapitalist hilekarların değirmenine su taşır!.. Darkafalı-ulusalcı bir aydın hastalığı olan, "kültürel ulusal özerklik" şiarı, milliyetçi Rusya Yahudilerinden, yarı-menşeviklerden, tasfiyecilerden, küçük burjuva sol narodnikler'den devralınmış özünde gerici bir alternatiftir.

Burjuva ulusalcı bu dar yaklaşım, özellikle kapitalizm öncesi ekonomi biçimlerinin kuvvetle varlığını sürdürdüğü ülkelerde burjuva aydınlarının karekteristik bir hastalığı oluyor. Uluslararası ayrımcılığı körükleyen, ulusal çitleri pekiştiren, şovenizme yol açan, bütün milliyetlerden işçilerin birliğini engelleyen, ezilen halkların ayrı devlet kurma hakkını ipotek altına alan, "ulusal kültür" sloganıyla bir ulusun içindeki ezen-ezilen sınıflar fikrini iğdiş edip statükoyu koruyan bu yönüyle de emekçileri eğemen güçlerin sopası altında mütamediyen ezilmeye mahkum bırakan bu safsata kesin ve kararlı bir şekilde reddedilmelidir.

Şimdide kısaca Leninist "Bölgesel özerklik" fikri üzerinde duralım. Bölgesel özerklik billurlaşmış birimlerin özerkliğidir. Bu özerklik, "belirli bir toprak üzerinde yaşayan belirli bir nufusun" "bireyleri uluslar bakımından sınırlamayan", ulusal engelleri yıkmaya çalışan, "sınıflar bakımından sınırları açan" yoldur. Ulusal sorunun devrimci-proleter çözümünde "Bölgesel özerklik" temel bir dayanaktır. Bölgesel özerklik ve yerel yönetim fikri, demokratik sistemin vazgeçilmez ilkesidir.

Devrimci proletarya belli bir devlet sınırları içindeki işçi sınıfı ve emekçilerin ayrı sendika, kooparatif, eğitsel guruplarda örgütlenmesi fikrine karşıdır. O, her milliyetten işçilere emekçilere göre ayrı örgütlerde toplanması pratiği şeklindeki ulusal alternatife karşı birleşik örgütler fikrinin dayandığı proleterya enternasyonalizmi bayrağını kaldırır. Bu anlayış hiçbir şekilde "yaygın bölgesel özerklik, demokratik kendi kendisini yönetim" fikrini dıştalamaz. Aksine gerekli kılar. Özerk bölgeler, merkezi proletarya iktidarını zayıflatmaz tersine güçlendirir. Ve onun işleyişi olan demokratik-merkeziyetçiliği sakatlamaz, aksine daha sağlıklı bir işlerliğe sokar. Ve zaten bir yönüyle gerçek proleter demokrasi ancak bölgesel özerklikle anlamını bulur. Özerk bölgeleri; ekonomik-sosyal koşullar nüfusun milli bileşimi vb. şartlar belirleyecektir. Ve bizzat özellikle karma nüfuslu, özel konumlu alanların özerk bölge olmasına mahali nüfusun kendisi karar verecektir.

Bizim ulusal sorunun çözümüne ilişkin perspektifimiz; bölgesel özerklik fikrini dayanak almak zorundadır. Bu perspektif ezilen ulusun ayrılma hakkını koşulsuz tanıyan, azınlıkların özgürce gelişmesini garantileyen, pro-

letaryanın merkezi birleşik devleti çatısı altında hiçbir zorlama olmadan (ki olamaz) gönüllü olarak kalan uluslara bölgesel özerkliği kabul eden, bütün milliyetlerden işçilerin birliğinden hareket eden temeller üzerinde yükselir.

Eğitim siyasi ulusal-topluluklara göre bölünemez. Eğitim planı, proletarya iktidarının elinden alınarak milliyetlere göre bölünen bir sisteme sokulamaz. Proletarya "ulusal kültürel" bayrağı yükselten, özünde işçi ve emekçileri burjuva ve toprak ağaları kültürüne bağlayan, bu açıdan onları köleliştirmeyi peşinen kabul eden gerçek demokrasiden başka birşey olan alternatiflera karşıdır. Eğitim ulusal-topluluklara göre bölünmeyecek proletarya iktidarı tarafından bir plan dahilinde yürütülecektir. Bu eğitim kesinlikle demokratik ve çağdaş nitelikli olacaktır.

Bütün uluslararasında tam hak eşitliği sağlanacak, hiç bir ulusa ve dile özel ayrıcalık tanınmayacaktır. Bölgelerde kulanılacak dil sorununa özerk bölgeler ve yerel yönetimler bizzat kendileri karar vereceklerdir. Zorunlu resmi dil diye bir uygulama kesinlikle kabul edilemez. Proletarya iktidarı yerli dilin özgürlüğünü garantileyecek, derslerin yerli dilden okutulmasına karşı olmayacak, tüm ulusal toplulukların eşitliği ve bağımsızlığına saygılı davranacaktır. Ulusal topluluklara göre bölünmüş değil, belli bir plan çerçevesinde, proletarya devleti aracılığıyla yerli dilde sürdürülebilecek eğitim, kesinlikle "ulusal kültürel özerklik"le karıştırılmamalıdır. Ulusların-dillerin eşittliği sovunulurken "kültürel ulusal özerklik" anlayışına karşı uyanık olunmalı ve yine bu sloganın bölgesel özerklikle karıştırılmasına müsaade edilmemelidir.

Bölgesel özerkliği kabul etmeyen kafanın "milli meseleye çözüm" gümbürtüsü boş bir velveledir. Ulusların ayrılıp-ayrı devlet kurma hakkı deyip bölgesel özerkliği kabul etmemek komedidir.

Diğer taraftan bölgesel özerkliği anlamayan kafa belli bir özgülü ve özgülün kendine has iktisadi-sosyal-kültürel-ulusal koşullarından bihaberdir. Bu cins kafaların koşullara doğru devrimci mücadelede bulunmaları ve onun aracı olan gerekli örgütlenmeleri yaratmaları da hayaldir. Bölgesel özerklik fikrine karşı duranlar bugün bazı emperyalist ülkelerdeki, bu konulardaki çözümün dahi gerisine düşüyorlar. (Federal burjuva cumhuriyetlerin vs.) Kendine has özgül koşullardan ve gerekre de merkezi yapıyı güçlendirmek, yönetimi daha insiyatifli-yaratıcı kılmak onu hantal-işlemez bürakrasi haline getirmemek vb. açısından "özerk bölgeler", "demokratik yerel kendi kendine yönetim" prensibi gereklidir.

Doğru siyasetin her belirli özgül birimlere doğru, yaratıcı şekilde uygulanması, sosyalist inşaanın başarısı, proleter demokrasinin daha iyi işlerliğine de "bölgesel özerklik" hizmet edecektir. "Bölgesel özerklik" anlayışını kabul etmeyen, ulusal sorunun çözümünde bunun önemini anlayamayan şovenizmden sıyrılamaz.

"Bölgesel özerklik" fikrini kabul edenler, bugünden faaliyetinin şekillendirilmesinde, örgütlenmede vb. ona uygun hareket etmelidirler. Türkiye Kürdistanı özgülüne gerekli uygun müdahale ile cevap vermede kafaları netleştirmede de bölgesel özerkliğin kavranması olumlu rol oynayacaktır.

İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU'NDAN DEVRİMCİ KAMUOYUNA DUYURU!

Gazetemiz bundan böyle 2 ayda bir çıkacaktır. Partimiz merkezi kitle yayın organımız olan İKK dışında (....) sayıda, birçok yayın daha çıkarmaktadır. Bu yayınlardan (.....)'ın görevleri bazı yönleriyle İKK ile çakışmaktadır. Bu dönem sözkonusu yayın organı üzerinde yoğunlaşmak ve giderek periyodunu daha kısa aralıklarla çıkacak şekilde düzenlemeyi partimiz hedef olarak önüne koymuş vaziyettedir. Bu ve diğer bazı nedenlerden ötürü şimdilik İKK'yı 2 ayda bir çıkarma kararındayız. Gazetemiz bundan sonra da:

— Ülkemizdeki somut-güncel gelişmelerin önünde ve onlara tahlilci bir yaklaşımla yürüyecektir.

— Gazetemizde bundan sonra başlıca 4 temel köşe yeralacaktır. Bunlar:

1- Başyazı: Başyazı yayın organının çıktığı dönemi karekterize eden dönemin gündeminin ilk maddesini oluşturan olayla ilgili ve bazı özel haller hariç Türkiye konulu olacaktır.

2- Yorum: Bu köşe Parti Merkez Komitesi-Siyasi Bürosu'nun özel kürsüsü görevini üstlenecektir. Doğrudan siyasi büromuzun partiye, parti çevresine yönelik talimatlarına ve tahlillerine yer verecektir.

3- Askeri sayfa: Bu sayfa hem genel askeri sorular ve özel olarakta Türkiye'deki somut askeri sorunlar konusunda partiye yön verecektir.

4- Dünyadan Haberler: Bu köşe o dönemin dünya gündeminin ilk konusuna ve gelişmelerine tahlilci olarak yaklaşacak, partiye yön verecektir.

Ayrıca güncel siyasi olayları, diğer güçlerle polemikleri, diğer ülkelerın komünist ve devrimci örgütlerinden haberleri kapsayacak bir yapıya sahip olacak şekilde gazetemiz çıkarılacaktır.

Gazetemiz halk hareketinin tahlili ve yönelimine, geleceğine ve görevlerine, hareketin muhtemel gelişme şekline yol açan nedenlere, KP'nin görevlerine, halk hareketi içinde çarpışan akımların karakterine, egemen güçlerin çelişki ve ilişkilerine, muhtemel gelişme seyrine, Kürdistan'daki gelişmelerin tahliline ve görevlere açıklık getirmeye özel önem verecektir.

İKK Yazı Kurulu

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi Temelinde Yükselen Parti Birliğimize Karşı Ciddiyetsizlik Hiçbir Şekilde Bağışlanmamalıdır!

Birlik; son dönemlerdeki parti yazınımızın neredeyse en baş köşelerinde oturan konulardan biri haline geldi. Bu keyfi olarak gündeme gelmemiştir. Partimiz içinde vuku bulan çeşitli gelişmeler sonucu 1 nolu Bölgedeki yoldaşlarımızın örgütsel olarak ayrı düşmeleri üzerine zaruri olarak bir numaralı konular arasına girmiştir. Uzun bir süredir partimiz içerisinde süren tartışmaların konferansın son sözü söylemesiyle bir bakıma neticelenmesi, partinin genel iradesiyle geleceğe ilişkin belli yönelimlerin belirlenmesi, partinin 15 yıllık mücadele tarihinin genel bir muhasebesini yaparak zayıf ve güçlü yanlarını ortaya koyması, hata, eksiklik ve yetersizliklerini süratla aşma yoluna girmesi ortamında 1 nolu bölgenin takındığı ayrılıkçı tutum olumlu gidişatı zayıflatmış, partimize ve onun önderliğindeki devrim-sosyalizm-komünizm mücadelesine zarar vermiştir.

Takınılan ayrılıkçı tutum ve dayandığı zemin partimize yönelmeye meyilli devrimci çevrelerin, partimize sempatiyle bakan deevrimci kitlelerin, parti militanlarımız ve sempatizanlarımızın bir bölümünün coşkusunu-umudunu olumsuz yönde etkilemiştir. Ve yine ayrılıkçı tutum güçlü bir atılım için son derece imkanlara sahip partimizin bu doğrultudaki çabasına olumsuz etkide bulunmuştur. Halk muhalefetinin derlenip toparlanışının sürdüğü, yenilgi psikozunun zararlı rüzgarının süratle dağılmaya yüz tuttuğu, devrimci durum ve devrimci dalganın yükselme seyrinin belirgin bir hal alarak devam ettiği, Türk Türk Diktatörlüğü'nün ekonomik-siyasi çıkmazının iyice derinleştiği, devreye soktuğu alternatiflerinin iflasla karşılaşmaktan kurtulmadığı hakim sınıflar arasındaki çatışmaların alevlenerek derinleştiği objektif koşulların devrim için oldukça elverişli bir durum arzettiği mevcut durum bilinçli bir müdahalenin devrimci gelişme açından taşıdığı canalıcı önemin kendisini dayatarak bas-bas bağırdığı bir ortamda, 1 nolu bölgenin takındığı gereksiz ayrılıkçı tutumun zararı görmek isteyenler için oldukça açıktır. Bu ayrılıkçı tutumla aynı program ve stratejiye sahip, aynı amaçlar için mücadele eden komünist-devrimci potansiyel, basit problemler ve ikincil dereceden sorunları öne çıkaran 1 nolu bölgemizdeki yoldaşlarımızın bir bölümünün tutumlarından ötürü gereksiz yere örgütsel ayrılıkla parçalanma durumuna girliştir.

Bu tutumla aynı yerde olması gereken parti güçleri bölünmüştür. Partimizin aynı program ve strateji için mücadele eden dağınık güçlerini toparlanmaya yönelmesi ve bu güçlerin birliğine titizlikle önem vermesi böylelikle daha anlaşılır olmaktadır. Bu birliğin boş bir gösteri, geri yığınların duygularına hitap eden basit bir manevra, devrimci kitleleri-komünist-devrimci savaşçıları oyalayan bir senaryo değil, aynı niteliğe sahip olan ve bugün dağınık bir durum gösteren parti güçleri arasındaki gereksiz ayrı duruşu tersine çevirme ve onları savundukları parti çizgimiz temelinde güçlü bir şekilde kaynaştırma uğraşı olduğu kavranmalıdır. Bu konuda hiç bir lakayt tutuma, gereksiz, ayrılığı körükleyen davranışlara, kimden gelirse gelsin basit suçlamalara izin verilmemelidir. Soruna garaz-kinhusumetle, meseleleri şahsileştiren dar kafa ile, duygu-tepki-önyargı ile değil M-L-MZD bilimi ile yaklaşılırsa, bu gereksiz ayrılığın birliğe dönüştürülmesi hiçte zor olmayacaktır. Fakat dedikodu teori mertebesine çıkarılır, açık davranılmazsa, şahsi çıkarlar bencil tutumların esiri olunursa komünizmin ve onun aracı partimin menfaatlerine duyarlı-sorumlu bir yaklaşım gösterilmez ve ufak sorunlarda fırtına koparılırsa gayet tabiiki hiç zor olmayan birliğin gerçek halini olması oldukça zor olacaktır. Böyle tutumlar onda ısrar edenleri gidirek bilimden ve onunla silahlanmış partimizden, parti davasından uzaklaştıracaktır. Herkes kendine gelir ve aklı başında davranmazsa aynı program ve stratejiye sahip güçlerin dağınık halinin gereksizliğini görebilecektir. Eğer görmüyorsa, savunuyorum dediği davaya ile gerçek anlamda bütünleşememiştir. O davaya anlamadan, lafzına sahip çıkarak savunma gösterisindedir. Lütfen biraz ciddiyet!..

Bu birlik, nitelik olarak ayrı olanların diplomasi oyunları, anlaşmalarla uzlaştırılması olan oportonist reçetelerden tümden ayrıdır. Siyaset, ideoloji, kısacası çizgi sorununu temel alan ve aynı amaçları güdenlerin bu temeldeki birliğini bugün önemli görevleri arasında gören partimizin birlik anlayışı: siyaseti, programı önemsemeyen-görüş ayrılıklarını küçümseyen çelişme ve bunlardan kaynaklanan çatışmaları görmezlikten gelen oportünist uzlaşmacı alternatiflerden kesinkes ayrılır. Kaldıki, bu tür oportunist uzlaşma ve diplomatik numaralar çerçevesinde gerçekleştirilen sözümona birlikler daha büyük bir talım ve parçalanmaları davet ederler.

Partimiz geçilen tarihsel sürecin ağır yükleri altında ezilmiş ve sözümona çözüm adına yanlış yollara sapmış daha doğrusu partimizin M-L-MZD üzerinde yükselen ihtilalci militan geleneğinden koparak burjuva liberalizmin yaşlanmış yol arkadaşlarının kaçışlarını normal karşılamaktadır. Bu kaçışlar partinin yol arkadaşlarından arınması ve güçlenmesidir. Böyle karargahların siyasi ideolojik yapılarını önemsemeden biraraya toplama biçimindeki çöp çatanlıklarla partimizin bugün aynı yerde olması gerekirken parti dışına çıkmış güçlerin birleştirmesi arasında zerece benzerlik yoktur. Gericiliğin azdığı, görevlerin çok daha yoğunlaştığı, problemle-

rin yoğunlaştığı zor dönemlerde anti-M-L-MZD çizgisi sahipleri daha süratli bir dağılma ve hareretli bir tasfiyecilik yoluna girerler. Liberal burjuva ahmaklığı öyle dönemlerde iyice "şahlanır" komünizmin adam olmamış küçük burjuva demokratların safları terkedişi hızlanır. Bunda hayret edilecek şey yoktur. Hayret etmemek için bu duruma götüren sebeplerin ve onların iktisadi-siyasi-sınıfsal köklerinin kavranması gerekiyor. Başka türden bunlara karşı bağışıklık mümkün olamaz. Biz şimdilik burada parti dışına çıkmış çeşitli burjuva liberal çevrelerin neden ve nasıl ortaya çıktıkları üzerinde durmayacağız. Birlik derken bizim acilen parti bayrağı altında çekmek istediklerimizin 1 nolu bölgedeki yoldaşlar olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Partimizin sınıf mücadelesinde daha etkin bir güç olabilmesi, saflarımızda daha güçlü bir moral, daha kuvvetli bir seferberlik için partimizin sözkonusu güçleriyle birleşmek acil bir ihtiyaçtır!. Devrimi ve onun silahı partiyi ilerletmede bu birlik önemli ihtiyaçtır. Bir ihtiyaca karşı sorumsuz davranmamalıdır, gereksiz ayrılığı derinleştirmek tutumlarından özenle kaçınmalıdır. Birliğin önüne barikatlar çıkarmaktan başka birşey olmayan zorlama icatlara-gerekçelere, anlamsız ayrılığı meşrulaştırmak için bedavadan teorik ayrılıklar yaratma samimiyetsizliğine düşülmemelidir. "DABK" adıyla örgütsel ayrılık ilan eden 1 nolu bölgemizdeki bir bölüm yoldaşla hiç bir görüş ayrılığımız yokmudur? Bu ayrılık bedavadan mı gündeme geldi? Elbette hayır.

Çeşitli konulara ilişkin görüş ayrılıklarımız vardır. Bunların üzerini örtmeyi kesinlikle doğru görmüyoruz. Ve zaten örtme yoluyla hiçbirşey olmamışçasına davranma yönüyle de birliğin sağlam temeller üzerine gerçek halinin almasının imkansızlığına da dikkat çekmek istiyoruz. 1 Nolu bölgemizdeki bir bölüm yoldaşla (ayrılık ilan eden) aramızdaki görüş ayrılıkları programa-stratejiye ters düşen ayrılıklar değildir. Bu ayrılıklar temele ilişkin değil, tali noktalardaki ayrılıklardır. Bunların neler olduğunu gerek kamuoyu nezdindeki tartışmalarımızda gerekse de merkezi yayın organlarımızda (İKK-Komünist gibi) ortaya koymuştuk. Fakat bir kez daha vurgulamak istiyoruz ki, bu ayrılıklar proğramatik-stratejik ayrılıklar değildir. Eğer öyleyse, öyle diyenler tarafından lütfen ispatlansın!. Ayrılan yoldaşlara soruyoruz?

a) Ülkemizin iktisadi-siyasi-sosyal yapısının tahliline ilişkin 3. Konferansla ve onunla ortaya konulmuş parti iradesiyle herhangi bir görüş ayrılığımız var mı, varsa nedir?

b) Bu genel çözümleme üzerinde yükselen, içinde bulunduğumuz devrimci süreç, Türkiye toplumunda çelişmelerin tahlili, temel ve baş çelişme, devrimin muhtevası, görevleri, hedefleri, itici güçleri konularında görüş ayrılığınız var mı? Kısaca partimizin asgari programı olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarına ilişkin ve bunun stratejik silahları olan Parti-Ordu-Cephe konularında temelde herhangi bir görüş ayrılığınız var mı?

c) Ülkemizde devriminin yolu (Halk Savaşı), mücadele biçimleri, kitle cizgisine vb. ilişkin bir temel ayrılık gösterebilir misiniz?

d) Türkiye tarihinin değerlendirilmesinde (kemalizm vb.) hangi konuda ayrı düşünüyoruz.

e) Faşizm ve faşizme karşı mücadele sorunlarında, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler meselelerinde bizden ayrı düşündüğünüz ne var?

f) Proleterya enternasyonalizmi, UKH'in dünden bugüne kadar ki, tarihsel tercübelerinin değerlendirilmesi, sosyalizm-komünizm anlayışımızla temelde çeliştiğiniz noktalar var mı?

g) Partimizin önümüzdeki süreçte izleyeceği taktik hatta, merkezi görev olarak tesbit ettiği gerilla savaşı ve bu temeldeki görevlerine ilişkin ayrılıklarınız var mı? Bu soruları çoğaltabiliriz. Fakat temel sorunlara ilişkin bir ayrılığın olup-olmadığı bu sorulara verilecek cevaplarla saptanabilir. Kimse ikincil derecede ve tali sorunlardaki ayrılığın bedavadan programstrateji gibi gösterme zorlamalara girmesin.

Ortada "garip" gözüken bir durum var. Gereksiz bir parçalanma var. Elbette bu gereksizliğe "garip" duruma yol açan nedenler var. İstenmeyen mevcut sonuç; alınan belli bir yanlış tutumdan ötürüdür. Sebepsiz değil, belli bir ortamın ürünü olarak ama olumsuz ortamı değiştirmede sağlambilinç unsurunu değil, aksine heyecan ve duygu ile yüklü yoğun bir tepkiyi ifade eden ayrılan yoldaşlarımızın olumsuz tutumu, istenmeyen ve "garip" gözüken sonuca yol açmıştır. Partimiz, özel olarakta 3. Konferansımız oldukça duyarlı sorumlu-olgun-seviyeli yaklaşım göstermiş ancak "dediğim-dedik" tutumundan vazgeçmeyen ayrılan yoldaşlarımızın herşeyi baştan kesip atan davranışlarından ötürü bilinen son önlememiştir.

DABK'ın ortaya çıkışının gelişme seyri ve nedenleri üzerinde daha önce durulduğu için (bakınız komünist sayı 15) şimdilik bir kez daha yinelemiyoruz. Bütün parti çevresini ve devrimci kitleleri "garip" gözüken duruma sebebiyet verenlerin karşısına dikilmeye parti birliğine ters tutumları kimden gelirse gelsin yermeye çağırıyoruz.

GÖRÜŞ AYRILIKLARIMIZ ÜZERİNE KISACA BİRKEZ DAHA:

Uzun-uzadıya üzerinde durma yerine genel yönleriyle ve kısa tezler biçiminde sıralayacağımız görüş ayrılıklarımızı yeni ortaya koyuyor değiliz. Bunlara daha önceleri de sözlü ve yazılı işaret etmiştik. Nedir bunlar?

Birincisi; DABK parti içi iki çizgi mücadelesinden kaçınılmayacağı, sınıflar toplumlar olgusu devam etikçe, sınıflı toplumların ürünü ve sınıf mücadelesini sürdürmenin aracı olan parti varoldukça, toplumda süren sınıf kavgasının zorunlu olarak, şu veya bu seviyede parti içinde de süreceği, parti içinde iki çizgi mücadelesinin çeşitli seviye ve biçimlerde yürüyeceği gereğini her ne kadar teorik olarak savunuyor görüküyorsa da son parti içi gelişmeler noktasında söyledikleri ve pratik olarak takındığı tutumlar itibarıyla M-L-MZD'ye ters bir mevzide duruyor. Çeşitli biçimlerde ortaya koyduğu görüşler ve bunun yönlendirdiği bazı pratik tutumlarıyla Hoca'cı monopolitik-yekpare parti anlayışında konaklıyor; İki çizgi mücadelesinden kaçan ve kaçmak ile de kurtulacağını zanneden anlayışlar çerçevesine düşüyor, nasıl mı?

Bilindiği gibi partimiz 3. Konferans kararı almasıyla birlikte parti içinde resmi bir tartışma dönemi başladı. Bu tartışmada 3. Konferansta resmileşen ve anahatlarıyla "DABK"taki yoldaşlarında savunduğu ML çizgi ile 2. MK'nın temsil ettiği sağ oportonist çizgi çatıştı. İki çizgi mücadelesini genel olarak bu iki çizgi temsil etti. Bu çatışmanın neticelendirilmesinin ve son sözün ortaya konulmasının aracı olan parti 3. konferansı gelip çattığında; "DABK, ben 2. MK ile masaya oturmam" tavrı takındı. Alt parti konferanslarında seçilen kendi çizgisi dışındaki bir bölüm insanın konferans dışı bırakılması veya atılması, bunlarla bir konferansa gidilmemesi alternatifini gündeme getirdi. Eğer bunun adına iki çizgi mücadelesini kabul etme, yanlış çizgiyi cesaretle göğüsleme-altetme, parti içi iki çizgi

arasındaki iktidar kavgasını sonuna dek sürdürme deniliyorsa fazla bir şey diyeceğimiz yok. Fakat kendisine karşıt bir çizgiye tahamül edilmemesi, bunun nasıl olabileceği konusunda hayrete düşülmesi, bahsi geçen çizgiyi alaşağı etmenin imkanları olmasına rağmen "aynı masaya oturmam" mantığıyla pesetme tutumu takınılması: iki çizgi mücadelesinin kabulü ve ona göğüs germe, altetme cesaretiyle hiçbir şekilde bağdaşmaz. Bu tutum sağ teslimiyetçi bir tutumdur.

2 MK'nın temsil ettiği sağ oportünist çizgi ile "aynı masaya oturmam" diyen DABK, 3. Konferansta hangi çiziyle çatışacak ve altedecekti. Cinler ve perilerle mi savaşacaktı. Oysa karşıtı olan çizgi 2. MK çizgisi idi. Bunu altetme M-L-MZD'nin zaferini sağlamanın olanakları da oldukça elverişliydi ve o buna biliyordu da. Buna rağmen "ben yokum" tavrı takınması, üstelik elverişli durumun kendisine bildirilmesine rağmen, bahsi geçen davranışta ısrar etmesi hiçbir şekilde anlaşılamaz. Eğer işin içinde garaz-kin-husumet yoksa buna hiçbir anlam verilmez. "DABK"ın bu tutumu, Mao'cu kantarda sınıf geçiyorsa fazla bir şey söyleyeceğimiz yok. Ama işin gerçeği şudur ki, takınılan tutum, "hain-korkak" gibi basit adlandırmalarla dile gelen davranışlar, olsa-olsa Hoca'cı markalıdır. Ve yine eğer iki çizgi arasında süren kavgada, yine ünlü Enver'ci "ihanet-adi-rezil" gibi küfür edebiyatı çare olabiliryorsa ve atmak-cezalandırmak bu kavgayı çözen temel anahtar görevi görebiliyorsa yine fazla bir diyeceğimiz yok. Bizim bildiğimiz Mao'cu anlayış: burjuva çizginin siyasi-ideolojik-örgütsel köklerini açığa çıkaran parti'yi ve devrimci yığınları siyasi-ideolojik olarak tarruza geçiren, parti içi mücadeleyi temiz onurlu sınırlar içinde tutan, hile, entrika ve küfre prim vermeyen, geri duyguları tatmin etme değil, proleter devrimci karargahı M-L-MZD silahlarıyla donatan, cereyana karşı yüzebilen-kaçmayan, cadı kazanı ve kuru velveleye itibar etmeyen bilime inanan ve onun sayesinde oldukça açık ve dürüst davranan bir anlayıştır. Eğer bu değilse biz yokuz!... Ya Mao'culuk ya da Enver'cilik herkes istediğini seçmede özgürdür.

İkincisi, "DABK"adıyla ortaya çıkan arkadaşlar bazı noktalarda Leninist parti öğretisine aykırı anlayışlara düşüyorlar. Partinin bütün bölgelerinin, üyelerinin bütünlüğü olduğu gerçeğini yeterince göremiyor. Bir bölgeyi, mücedelenin çok daha ağır ve zor koşullar altında sürdürüldüğü, bedelin çok daha ağır olduğu 1 nolu bölgemizdeki parti üyelerinin bir bölümünün (azınlığın veya daha somut konuşursak partinin %15'lik değişik kesiminin) iradesini partinin genel iradesinin önüne çıkarıyorlar. Komünistler göreceli olarak çok daha zor durumlar altında mücadele etmeyi, hiç bir şekilde kendilerine, diğer parti mensuplarına kıyasla daha fazla ayrıcalık tanımamasının gerekçesi yapmamalıdırlar. Zorluk-toprak-silah sorunlarından yola çıkarak başka parti üyelerine nazaran biraz daha fazla hak talep etmemelidirler. Bu parti ruhuyla, komünist devrimci ruhla bağdaşamaz. Böyle tutumlar objektif olarak bencilliği ifade eder. İşkence tezgahlarından, zindanlardan geçmek, ağır koşullar altında bulunmak hiçbir şekilde başkaları (diğer PÜ'leri) üzerinde onları "küçük" görmenin silahı haline getirmemelidir. Veya bütün bu şeyler başkaları üzerinde sopa olarak kullanılmamalıdır. Aksine daha fazla alçak gönüllüğe sahip olunmalıdır. Komünist tutarlılık budur. Ne yazıki, "DABK" olarak ortaya çıkan arkadaşların pratik olarak sergiledikleri tutumlar ve çıkardıkları bazı yazılı materyallerde sergiledikleri pozisyonları bu konularda hiç sağlıklı değil.

Parti yönetici kademelerinin kararlarına karşı duyarsızlığın, PÜ'lerin ezici çoğunluğunun iradesini hiçe sayma ve bu iradenin ürünü olan konferansa kayıtsızlık, bütün bu cinsten sergilenen olumusuzluklara rağmen parti çoğunluğu kendilerini konferansa çekmek için gösterdiği yoğun çabaya ilgisizlik nereden geliyor.

Parti çoğunluğunun iradesini bir yana itip inatçı bir şekilde "ya bana tabi olursunuz, ya da güle-güle" tutumunun sebepleri ne?

Disiplinsizlik, bölgecilik-federalizm-demokratik merkeziyetçiliğe ters ciddi seviyedeki olumsuz tutumlar "DABK" olarak ortaya çıkan arkadaşlarımızın önemli hastalıkları arasındadır. Tam da bu yanlış anlayışlar, etkileri ve bu gelenek, bölgede kendi içlerinde de ciddi sorunlar doğuruyor, gerilla birimleri ve parti örgütleri içinde ciddi problemlere yol açıyor. Keyfilik-üst kademelerin kararlarına, örgüt disiplinine kayıtsızlık arkadaşlarımızın da karşı-karşıya bulundukları problemler arasındadır. "Ne ekersen onu biçersin" diye bir halk sözü vardır, yanlış anlayış yaratıcısını da yer!

"DABK" olarak partimizden örgütsel olarak ayrılan arkadaşlar, diğer hatalı oldukları noktaların yanı sıra bu noktada da dostça uyarıyor, hatalarını görmeye çağırıyoruz. Hatalarını görmeleri, proletaryanın, kendilerinin uğruna mücadele ettikleri davanın çıkarınadır.

Üçüncüsü: "DABK"çı arkadaşlar parti ile ordu, politika ile silah arasındaki ilişkide şu veya bu seviyede de olsa yanlış pozisyonlara düşüyorlar. Bazen orduyu-partinin silahlı-siyasetin üstüne çıkaran tutumlara düşüyorlar. "Silahlar bende öyle ise benim dediğim olacak," "ordu benim bölgemde öyleyse son sözü biz söylemeliyiz" anlamına gelebilecek tutumlara bazen de olsa giriyorlar. Konferans yeri noktasında bir dönemler süren tartışmalardaki vaziyetleri, son olarakta konferansın bizzat gerçekleştirilmesi dönemindeki olumsuz tutumlarını bütün ikna çabalarına rağmen ısrarla sürdürmeleri bir bakıma bu anlayışlarından geliyor. Diğer bölgeleri ve özellikle YD'ni gözden çıkaran, önemsemeyen ve bunu çeşitli biçimlerde açık olarak ifade eden davranışları da öyle!. Önderliğin önemini küçümseyen parti beynini sıradan bir savaşçının durumuna düşüren, yöneticilerden sıradan savaşçı gibi davranmasını isteyen, eğer öyle davranılmıyorsa bu tutumu yadırgayan, hakir gören anlayışlarının kaynağı da buradadır. "Askeri olarak sağlam değilse siyasi olarakta havadır" cinsli davranışlar havadan gelmiyor. Salt askeri bakış açısından "DABK"çı arkadaşlar ciddi şekilde müzdariptirler. Bugün henüz tamamıyla sistemleşmiş ve onların niteliğini tayin eden bir vaziyet haline gelmiş olmasa da bu konuda küçümsenmeyecek hatalı bir eğilim vardır. Bu eğilimin üzerine arkadaşlar ciddi olarak yürümek zorundadırlar. Aksi halde gezginci çete ve asi ruhuna "savaşmak için savaşmaz" anlayışlarına davetiye çıkarılmış olacaktır. Biz "DABK"çı arkadaşları kesinlikle nitelik olarak böyle değerlendirmiyoruz. Sadece bugün ikincil olan sözkonusu hatalarına dikkat çekiyor, bunun ileride açacağı tehlikelere işaret ediyor ve bu hatalarını aşmalarını hararetle arzuluyor ve dostça eleştirerek yardımcı oluyoruz.

Dördüncüsü: "DABK" adıyla hareket eden arkadaşlar subjektivizmden ve bir yönüyle de bundan kaynaklanan ciddi bir inkarcılıktan sıyrılamıyorlar. Ayrıca program ve stratejinin hayata geçirilmesinde her geçilen dönemin somut şartlarının somut tahlilinin, ve genel siyasetin her somutla birleştirilmesinde bunun canalıcı öneminin yeterince bilincinde değildirler. Keza stratejinin hayata geçirilmesinde doğru taktiklerin önemli bir yer teşkil ettiğini yeterince anlıyamıyorlar. Sa

Devamı Sf. 30 da

Kırsal Alanlarda Çalışma Tarzımızı Düzeltelim!

Partimizin en önemli sorunu kırsal alanlarda çalışma siyasetini doğru olarak kavramamasıdır. Sorun bugüne kadar dar kalıplar içinde ele alınmıştır. "Gerilla savaşını yürütelim", "toprak çelişkisinin yoğun olduğu bölgeleri esas alalım", "ileri kadrolarımızın önemli bir bölümünü kırlık alanlara seferber edelim" demekle sorun çözülmüş olmuyor. Bunlar temel olan ilkelerdir. Ancak bunları yapmak için, yani gerilla savaşını sürdürmek için soyut sloganları tekrarlamak yetmiyor. Bu politikamızı bugün açısından daha da somutlaştırmalıyız.

12 Eylül sürecinde, yani son 8 yıldır sürdürdüğümüz gerilla savaşından önemli dersler çıkarmalıyız. Hatalarımız nereden kaynaklanıyor, hatalarımızı neden aşamıyoruz, bir bölgede neden sıkışıp kaldık vs.?

Gerilla savaşını başlattığımızdan bu yana hep aynı bölgede kaldık. Gerilla birliklerimizi diğer alanlara sevk edemediğimiz gibi bu alanlarda yeni gerilla birlikleri oluşturamadık.

Bu açılma politikamızı doğru olarak yapamamızdan ileri geliyor. Bu da diğer alanlarda kitle çalışması yapamamızdan, kitle çalışmasını ve kitleler içinde örgütlenmeyi küçümsememizden kaynaklanıyor. Aynı zamanda diğer bölgelere açılmada çekingenlik, yeni bölgelerin zorluğuna katlanmamak vb. dir. Çünkü yeni bölgelerde geniş bir kitle bağı yok. Bu gerilla birliklerini zor duruma sokuyor. Gerillalar, yeni bölgelerde kolayca kitleler içinde eriyemiyor. Gerillaları ürküten bir neden de, bölgenin yabancısı olmasındandır. Bölgeyi tanımadıkları için, her an düşmanın pususuna düşme olasılığı vardır.

Bu zorlukları kısa zamanda yenmemiz kolay olmayacaktır. Ama bu zorlukların bilincinde olarak yeni bölgelere yayılmamız şart. Birincisi, yeni bölgelerde kitle ilişkisi oluşturmalıyız. Parti bu alanlarda kitle çalışması yapmalı, yeni ilişki ağı örgütlemelidir. Bu ilişkiler yoluyla gerilla birlikleri o bölgelerde faaliyeti sürdürmelidir. İkincisi, silahlı gerilla birlikleri bütün zorluklara göğüs gererek kitle çalışması yapmalı, yeni kitle ilişkileri yaratmak için çaba harcamalı, parti örgütünü o bölgelerde oluşturmanın uğraşını vermelidir.

Dar bir bölgede sıkışıp kalma siyasetini terk etmeliyiz. (Şu anda partimizin önemli bir gerilla savaşı alanı haline gelmiş bölgenin terki anlamında anlaşılmamalı. Bu tür bölgelerde yoğunlaşmalı, kitle bağlarını daha da geliştirmeliyiz. Tartıştığımız konu bu değil zaten, ama bir dağın eteklerinde şu aşamada 4-5 gerilla birliğinin barınması yanlıştır.) Bir gerilla birliğinin bugünün özelinde hareket sahası çok geniş olmalıdır. Bir gerilla birliği bir ilin bir ucundan bir ucuna rahatlıkla gidip gelmelidir. Hareket sahası ne kadar geniş olursa vur-kaç politikası da o kadar iyi uygulanır.

Bizim çalışmamız ise bunun tersine. Gerilla birliklerimizin hareket sahası dar. Bu nedenle düşman çemberine kolayca düşebiliyorlar.

Yeni açıldığımız ve kitle çalışması yaptığımız alanlarda başka yerlerden gerilla birliklerinin gelmesini beklememeliyiz. Ya da partinin oraya silahlı gerilla birlikleri göndermesini beklemeyelim. Çalışma yaptığımız bütün kırsal alanlarda her parti organının, her yoldaşın perspektifi o bölgede kendi olanakları ile yeni gerilla birlikleri yaratmak olmalıdır. Önce milis olarak yaratılmalı ve bu milislerden önemli bir bölümü gerilla faaliyeti içine çekilmelidir. Gerillaların silahlanmalarını da kendi olanakları ile yaratmalıdırlar. Bu konuda yoldaşlarımız oldukça hantal davranmaktadırlar. "İlla da parti yeni silahlar göndermeli", Böyle bir anlayış ile silahlı mücadele yürütülemez. Bu konuda kısmen halktan yardım alabileceğimiz gibi, küçük silahlarla düşmandan da el koyarak asgari oranda silahlanabiliriz. Elimizdeki küçük silahlarla düşmana baskın düzenleyerek el koyma olanakları yaratılmalı. "Bu tür olanaklar yok demek" zorlukara göğüs germemek ya da zorluklar karşısında pasif kalmaktır.

Her bölge, her organ, her gerilla birliği yaratıcı olmalıdır. Kendi olanakları ile partinin o bölgedeki her türlü ihtiyacını karşılamaya çalışmalıdır. Bunlar yaratılamayacak şeyler değildir. Önemli olan yaratmasını bilmek ve yaratmak için hiçbir fedekarlıktan kaçınmamaktır. Cesaret, akıl ve azmin birleştiği yerde yenilmeyecek zorluk yoktur.

Çalışma yaptığımız kırsal alanda gerilla birliklerini oluştururken, kitleler içinde çalışma yapacak parti organları ve hücreleri oluşturmalıyız. Her oluşturacağımız parti organı veya sempatizan organlarını silahlı birlikler içine çekme anlayışı ile hareket etmemeliyiz. Kitleler içinde sürekli çalışma yapacak, sağlam, illegal çekirdekler, yani örgütlenmelerimiz olmalıdır. Geçmişte bu konuda önemli eksikliklerimiz oldu. Her PÜ'ni gerilla birliği içinde örgütlenmeye çalıştık. Kitleler içinde çalışma yapan bir tane bile PÜ'miz ya da parti organımız kalmadı. Bu tür 'sol' anlayışlardan vaz geçilmelidir. Düşman tarafından deşifre olmadıkça, kitleler içinde çalışma yapan parti organlarını ya da tek tek yoldaşları (parti üyesi veya ileri sempatizan) gerilla birlikleri içinde hemen örgütlemeyelim. Bu insanlar, kitleler içinde çalışma yaptıkları sürece savaşacak bir sürü insan kazanır.

Silahlı mücadele, gerillaların dağlarda dolaşarak silahlı mücadele vermesi değildir. Silahlı mücadele çok yönlüdür. Bir taraftan düşmanı silahlı olarak yıpratmaya çalışırken, diğer yandan bu mücadeleyi geliştirecek ve destek olacak, örgütlenme, geniş kitle çalışması, ajitasyon-propaganda, kültürel mücadele, ideolojik ve siyasi mücadele. Yani, iktidarı almak için çok

yönlü bir mücadele gereklidir. Silahlı mücadelenin burada belirleyiciliği çok açık, ancak silahlı mücadele, diğer mücadelelerle birleştirilmedikçe, iktidarı almak mümkün değildir. Kavranması gereken nokta şudur. Halk savaşı askeri bir strateji değildir. Burjuvaziden siyasi iktidarı almak için çok yönlü mücadelenin bir ifadesi, sömürge, yarı-sömürgelerde proletaryanın burjuvazi ve toprak ağalarından iktidarı almanın mücadele yoludur. Bir çok yoldaşın kavrayamadığı nokta budur.

Mao Zedung yoldaş şöyle diyor:

"Partimiz daha o zaman, temel mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi dolaylı ve dolaysız olarak diğer bir çok gerekli mücadele biçimleriyle birleştirebilecek durumdaydı. Yani silahlı mücadeleyi ülke çapında işçilerin mücadelesiyle, köylülerin mücadelesiyle (esas olan da buydu), gençliğin, kadınların ve diğer bütün halk kesimlerinin mücadeleleriyle, siyasi iktidar için verilen mücadeleyle, ekonomi, karşı-casusluk alanlarında ve ideolojik cephede verilen mücadelelerle, bütün mücadele biçimleriyle birleştirebilecek durumdaydı ve bu silahlı mücadele proletaryanın önderliği altında bir köylü toprak devrimiydi."

—Mao Zedung, SE, C.II, Sf: 292—

Görüldüğü gibi, silahlı mücadele çok yönlüdür. Silahlı mücadele diğer mücadele biçimleriyle birlikte sürdürülmedikçe, onlardan silahlı mücadeleyi geliştirmek ve buna hizmet etmesi için ustaca yararlanılmadığı sürece silahlı mücadelede başarılı olmalıyız. Her yoldaşın, her parti organının bunu kavraması gerekir. Özellikle silahlı mücadele verdiğimiz alanlardaki yönetici yoldaşlarımız bunu kavramalıdır.

Son 8 yıllık silahlı mücadelemizde en büyük eksikliğimiz, silahlı mücadeleye parelel olarak canlı bir siyasi faaliyet sürdürememizdir. Siyasi faaliyeti sürdürecek örgütlenmeler ve bunun teknik olanaklarını yaratamayışımızdır. "Kitleler, silahlı mücadelenin peşinden gelir" anlayışı salt askeri bakış açısıdır. Bugün bu anlayışta olan yoldaş az değildir. "DABK" olayı da bu anlaşın bir ürünüdür. Silahlı mücadele yürüttüğümüz alanlarda uzun zamandan beri yoğun bir siyasi propagandanın yapılmaması, bildiri veya partinin çıkardığı yayın organlarının kitlelere (köylülere) dağıtılmaması ve hala bu eksikliğin görülememesi, giderilmesi için de çaba harcanmaması salt askeri bakış açısını hala yenememizdendir. Bir parti bölge komitesi, yayın organlarını, basım, dağıtım için olanaklar yaratmıyorsa, ya da yaratmak için çaba harcamıyorsa bu bir eksiklik değil, yanlış bir anlayışın sonucudur. Yani, siyasi çalışmanın küçümsenmesidir. Bölge komiteleri, her şeyi yukarıdan bekliyor. Parti kendilerine her şeyi gönderecek, onlarda o zaman yayın işlerini düzene sokacak(!) Böyle düşünen bir parti organı, ne silahlı mücadele yürütebilir, ne de siyasi mücadele yürütebilir. Parti demek salt MK demek değildir. Parti bir sürü parti organları ve onların etki alanlarındaki faaliyet demektir. Parti organları kendi üzerlerine düşen görevleri fedakarca ve ustaca yerine getiremiyorsa, partimizin bir adım ilerlemesini düşünemeyiz.

Bir bölge komitesi, basım-yayın için olanaklar yaratabilmeli. Kendi mali imkanlarını asgari oranda da olsa yaratabilmeli. Bölgesinde silah yaratabilmelidir. Bir gerilla birliği ya da gerilla en kötü silahlarla dögüşmesini bilmelidir. "Kalaşinkof ya da G-3 olmazsa ben döğüşemem" diyen gerilla iyi bir gerilla olamaz. Mücadelenin başında gerillalarımızı iyi silahlarla donatabileceğimizi düşünen varsa kötü yanılıyor. İktidarı alana kadar, düşman silah yönünden her zaman bizden üstün olacaktır. Ancak saflarımızda bu konuda yanlış anlayışlar var. Daha savaşın başında gerillalarımızın "kalaşinkof" veya "G-3" gibi silahlarla donanması anlaşışı yaygın. Bu iyi bir şey. Ancak bütün gerillaları bu silahlarla donatmak mümkün değildir.

Teknik düzeyi ya da vurucu gücü düşük olan silahlarla döğüşülmez anlayışı yanlıştır. Gerekirse sapanlarla bile döğüşeceğiz. Sapanlarla döğüşerek iyi silahlara sahip olacağız. Tomson tipi silahları eline almak istemeyen yoldaşlarımız var. Bütün gerillalarımıza tomson tipi silahları bulabiliyorsak (bugün) çok iyi. Ama bunu bile yaratmak (kısa vadede) çok zor. Tomson kullanan ya da bununla savaşan bir gerilla düşmandan daha iyi silah alabilir. Yeter ki, almasını bilsin. Silahlı müadele veren diğer ülkelerin savaş tarihi incelense, bu sorunlar daha iyi kavranılır. Enson örneği, kardeş partimiz Peru Komünist Partisi'nin verdiği silahlı mücadeleyi incelememizde yarar var. Bu yoldaşların ellerindeki silahlar bizim elimizde olan silahlardan daha ilkeldir. Silahların vurucu gücü düşük olmasına rağmen, en modern silahlara sahip düşmana kök söktürmesini biliyorlar. Her türlü ilkel silahı düşmanı yıpratmak için kullanıyorlar.

Partimizin silahlı mücadele tarihinde düşmana yönelik bubi tuzaklarının kurulduğu istisnadır. En ilkel bubi tuzakları en modern silahlarla donanmış düşmanın korkulu rüyasıdır. Bubi tuzağının her çeşidi geliştirilmelidir. Bir roketatarın düşmana veremeyeceği zararı, en ilkel bubi tuzağı fazlasıyla verebilir. Silahlı savaş en ilkel silahlardan en modern silahlara kadar bir çeşitlilik arzeder. Ancak bugün biz, en ilkel silahlarla en modern silahlara sahip düşmana karşı mücadele ederek yenmek zorundayız. Bunu kavramayan savaşçı bir partinin kurmayları, düşmana karşı mücadele edemez. Düşmanın üstün ateş gücüne sahip silahlarına bakarak morali bozulur. Kendisinin morali bozulduğu gibi savaşçılarımızın da moralini bozar.

İlkel silahlarla savaşılması bir kural ya da ilke değildir. Bu bugünkü koşulların bir zorunluluğudur. Yoksa elimizdeki iyi silahları atıp ilkel olanlarını alalım demiyoruz. Ya da modern silahlara kavuşma olanaklarımız var iken bu olanakları kullanmaktan kaçındığımız için değildir.

Gerilla savaşında kitleleri harekete geçirmek önemlidir. Kitlelerin her türlü örgütlenmesinden yararlanılmalıdır. En küçük legal ve illegal örgütlenmeler küçümsenmeden yaratılmalı ve silahlı mücadelenin koordinesine sokulmalıdır. Geçmişte köylülerin legal örgütlenmeleri küçümsendi. Hala bu yanlış anlayışı yenmiş değiliz. Köylülerin kooperatifler içinde örgütlenmelerine özel bir önem verilmelidir. Ayrıca düşmanın baskılarına ve katliamlarına karşı kitleler harekete geçirilmeye çalışılmalıdır. Bugünün yoğun başkı koşullarında kitleleri harekete geçirmenin çeşitli zorlukları var. Birincisi düşmanın, köylülerin bu tür hareketlerine silahla karşı koyması. Buna rağmen kitle hareketleri örgütlenmelidir. Köylüleri topluca baskılara, katliamlara ve göçlere karşı harekete geçirmenin bugün sosyal temeli daha fazladır. Köylülerin baskı, katliam ve göçe karşı topluca dilekçe vermesi bile önemli bir gelişme olacaktır. Bunlar kendiliğinden olmaz. Bizzat partimiz buna önderlik etmelidir.

Kırsal alanda doğru bir kitle çizgisi uygulanmalıdır. İleri kitlelerle birleşmek, orta kitleleri kazanmak, geri kitleleri ilerletmek prensibiyle hareket etmeliyiz. Birleşebileceğimiz tüm güçlerle birleşmeli, birleşik cephenin temelini daha şimdiden atmalıyız. Aktif destek veren güçleri çoğaltmalıyız. Bize de düşmana da destek vermeyen güçlere karşı sekter bir politika izlememeli, onları kazanmaya çalışmalıyız. "Gerillarara destek vermiyor" diye herkese düşman kesilmemeliyiz. Yanlış bir politika kazana

bileceğimiz (uzun vadede) güçleri kayıp etmemize yol açar. Kitlelerin en küçük desteğini geri çevirmemeliyiz.

Kırsal alanlarda kadro siyasetimizde de önemli yanlışlıklar vardır. İleri kadrolarımızı sıradan bir savaşçı gibi görmek onun düzeyine indirgemek yanlıştır. Örneğin, BK üyelerinin her eyleme girmesi, en tehlikeli eylemlere sokulması yanlıştır. Onların, yönetici organ olduğunu unutmamalıyız. Onların kayıbı, o bölgedeki önderliğin kaybıdır. Önderliğin kaybı mücadelemize zarar verir. Nerede olursak olalım önder kadrolarımızı korumasını bilmeliyiz. Her zaman savaşçı bulunur. Ama, önder niteliklere sahip kadro yetiştirmek ya da hemen bulmak kolay değildir. Kadrolarını korumasını bilmeyen bir parti savaş yürütemez. Bugün partimizin sorunu savaşçı eksikliği değildir. En önemli sorunlarından birisi kadro sorunudur. Partinin siyasetini uygulayacak olan kadrolardır. Çizgi ne kadar doğru olursa olsun, bunu uygulayacak iyi kadrolar yoksa, o çizgi kağıt üstünde kalmaya mahkumdur.

Son yıllarda hatalarımız nedeniyle onlarca savaşçı ve kadromuzu savaş alanında yitirdik. Savaşta, savaşçıların ölmesinden doğal bir şey olamaz. Bu savaşı sürdürdüğümüz sürece binlerce savaşçı yüzlerce kadromuzu şehit vereceğiz. Bunda ürkülecek bir şey yoktur. Devrim yapmak istiyorsak, çok can vereceğiz bir o kadar da can alacağız. Bu sınıf mücadelesinin bir gereğidir. "Savaşıyorsak ölmek ve öldürmek normaldir." Ama bu hatalarımızdan ders çıkarmamamız önünde engel değildir. Yani, hatalarımızı örtmeya da küçümsemeye gitmemeliyiz. Hatalarımızdan dersler çıkarmasını bilmeliyiz. Alınan kararlara harfi harfine uymalıyız. Askeri disipline ve askeri kurallara uymayanlar, savaşı ciddiye almıyor, düşmanı küçümsüyor demektir. Savaşta hata affedilmez. Düşman açısından olsun bizim açımızdan olsun bu böyledir. Düşman bir açık verdiğinde biz o açıktan yüklenerek düşmana kayıp verdirmeye çalışıyoruz. Biz açık veya hata yaptığımızda düşmanda bizim bu hatamızdan yararlanarak bize kayıp verdirmeye çalışıyor.

Düşmanı küçümseme hastalığından kurtulmalıyız. Düşmanı olduğu gibi değerlendirmeliyiz. Taktik açıdan düşman bizden güçlüdür. Ama bazı yoldaşlarımız pratikleri ile taktik olarakta düşmanı küçümsüyorlar. Bu nedenle hata üstüne hata yapılıyor. Bir çok kaybımız bu yanlış anlayıştan dolayıdır.

Gerillalarımızda saldırı ruhu da yoktur. Hala pasif savunma döneminin ruhu vardır. Var olan güçlerimizle küçükten büyüğe doğru temkinli bir şekilde saldırı ruhunu geliştirmeliyiz. Bu konuda düşmanın bizi arayıp bulmasını değil, bizim düşmanı arayıp bulmamız gerekir. Bizzat düşman hedeflerine vur-kaç taktiğini usta bir şekilde uygulamalıyız. Öncelikle zayıf hefefleri seçmeliyiz. Zayıf hedeflerden süreç içinde güçlü hedeflere de saldırı yapılacaktır. Ama bugünkü koşullarda gücümüzü aşan eylemlere girişmek yanlıştır.

Saldırı ruhu olmayan bir gerilla birliğinin uzun süre ayakta kalması ve düşmana darbe vurması zor olduğu gibi her an büyük kayıplar vermektende kurtulamaz. Gerilla savaşının, "küçük silahlarla ve küçük gruplarla büyük iş" ilkesini ruhumuza sindirmeliyiz. Saldırı ruhu savaşta üstün olmanın en önemli özelliğidir. Savaşçılarımızda saldırı ruhunu geliştirmeliyiz. Bu da canlı bir siyasal çalışma ile olacağı gibi, düşmana başarılı darbeler vurmakla da olacaktır. Düşmana vurulacak her küçük darbe, gerillaların ve kitlelerin moralini yükseltir. Ama düşmana darbe vuramadan sürekli kayıplar vermemiz, gerillaların ve kitlelerin moralini bozar, saldırı ruhunu azaltır.

Savaşta mükemmeliyetçi anlayışlardan vaz geçilmelidir. Mükemmeliyetçi anlayışlar saldırı ruhunu köreltir. Giderek saldırı yerine pasif savunmaya dönüşür. Ve düşmana kayıp verdireceğimiz yerde bizler kayıp veririz. Saldırı sırasında kayıp vermeyi kesinlikle göze almalıyız. Kayıp verme göze alınmaz ise, düşmana kayıp verdirmemizde mümkün olamaz. Aksine, sürekli biz kayıp verirriz. Son kayıplarımız biraz da bunun sonucudur. Düşmanın en küçük açığından yararlanmasını bilmeliyiz. "Ne olursa olsun saldırı" anlayışı da yanlıştır. "Hiç kayıp vermeyelim" anlayışı da yanlıştır. Birincisi maceracılık olurken, ikincisi pasifizmdir. Sonuçta her iki anlayışta aynı kapıya çıkar.

Kırsal alanda her türlü mücadele yöntemi kullanılmalı ve geliştirilmelidir. Yoğun bir istihbarat ağı geliştirilmelidir. Düşmanın bu konuda bizden üstün olduğu açık. Ancak bizde iyi ve akıllı bir çalışma ile karşı casusluk sistemini geliştirebiliriz. Bu konuda düşmandan öğreneceğimiz çok şey var. Bizim ise olanaklarımız daha fazla. Çünkü halk ile geniş ilişkilerimiz var. Çoğunluğu düşmana karşı. İstihbarattta teknik olanakları da kullanmalıyız. Var olan teknik olanaklardan yararlanmasını tam olarak bilmiyoruz. Bu biraz da teknik olanakları küçümsemekten ileri geliyor.

Yıllardır düzeltemediğimiz bir hatamızda, gerilla birliklerinin haberleşmede kurye kullanma yerine, grup olarak randevulara gitmesidir. Bu yüzden bir çok gerilla birliğimiz imha oldu. Gerilla birliklerini kurye gibi kullanmak doğru değildir. Bu kolay ve daha pratik görünse de, oldukça tehlikeli bir yöntemdir. Bir gerilla birliği rahatlıkla görülüp düşmana ihbar edilebiliyor. Oysa köylüler içinde kazandığımız sağlam bir ileri sempatizan ya da bir taraftar (legal) rahatlıkla haberleşmelerde kullanılır. Gerilla birliklerini de gereksiz yere kurye olmaktan kurtarabiliriz. Bu sakat anlayış terk edilmelidir. Haberleşme için değişik yöntemler bulunmalıdır. Ayrıca sağlam bir kurye ağı kurulmalı. Kuryeler deşifre olmamış kişilerden seçilmelidir.

Çalışma tarzımızda diğer bir eksiklikte çalışma yaptığımız bölgenin özgül yapısına uygun çalışma yapılmamasıdır. Oysa, somut koşulların somut tahlili her çalışma alanı için geçerlidir. Gelenek, görenek, kültür, sosyal yaşam, coğrafi durum vb. gibi bir sürü objektif durumlar tahlil edilmeli, genel stratejimiz bu özgül durumlar ile birleştirilmelidir. Buraların özgül durumları incelenerek raporlar halinde partiye sunulmalıdır.

Sonuç olarak, kırsal alanlarda çalışma siyasetimizi düzeltmeliyiz. Ve gerillalarımızda saldırı ruhunu geliştirmeliyiz. Bu konuda bütün yoldaşlar kafalarını yormalı, yanlışları atıp doğruyu almalıdırlar. Hataların her zaman muhasebesini yapmalıdırlar. Amatör çalışma yerine profesyonel çalışmayı ve ihtisaslaşmayı esas almalıdırlar. Günü birlik çalışmadan vaz geçilmeli. Güncel politika ile genel politikayı birleştirmeliyiz. Salt genel politika ile yol alınamaz. Genel güncel ile birleştirilmelidir.

★

ÖĞRENCİ GENÇLİKTEN HABERLER

11 Şubat 1988 İsrail'in Protestosu ve Filistin Halkıyla Dayanışma Gösterisi!

ÖĞRENCİ GENÇLİK "DAYAK POLİTİKASI"NI PROTESTO EDERKEN DAYAK POLİTİKASINA MARUZ KALDI!

2 Şubat 1988 günü İstanbul'da Devrimci-Demokrat Öğrenci gençlik yine hareketliydi. İ.Ü. önünde toplanan 500-600 civarında öğrenci İsrail'in Filistin Halkı'na karşı sindirme ve imha politikasını protesto ve teşhir amacıyla giriştiği eylemlilik hakim sınıfları bir kez daha zor durumda bıraktı. Onları, eyleme müdahaleden sonra ne yapacağını bilemez hale getirip şaşkına çevirdi.

ABD emperyalizminin sadık uşağı Siyonist İsrial, bilindiği gibi, işgal ettiği topraklarda Filistin Halkı'na yıllardır kan kusturmakta, Filistin Halkı'na her türlü baskı ve zor uygulayarak onları yavaş yavaş imha etmek, sürmek veya kendi topraklarında eritmek istemektedir. Yiğit Filistin Halkı bu işgalci siyonistlere karşı can bedeli mücadelesini sürdürmektedir. Bugün Filistin Halkı'nın başlattığı, işgal altındaki yaygın mücadele siyonist İsrailli-leri dahi şaşırtmış, baş kaldırı dalga dalga yayılarak kadın, çocuk, genç, yaşlı herkesi sokağa dökmüştür. İsrail Halkı'ndan demokrat insanlar ve muhalefetin belli kanatları bu mücadeleyi destekleyip onlara tavır alarak, İsrail'in işgali altındaki toprakları terk etmektedir. İsrail'in yıllardır uyguladığı bu faşist politika ve benzerleri dünya nezdinde teşhir olmuştur, bugün bu politika tüm dünya kamuoyunun gözleri önünde açığa çıkmıştır. İsrail bugün, adına "dayak politikası" denen uygulamayı üst boyutta hayata geçirirken Filistin Halkı'nın direnişinde geri çekilme değil, yaygınlaşama sürmektedir. Bu politika, aslında yeni olmayıp, sürecin bugünkü tezahüründen başka bir şey değildir. Elbette son sözü, ezilen halklar, haklı savaşlarının sonucunda sağlayacaktır.

ABD Emperyalizminin siyonist saldırgan İsrail'in Filistin Halkı'na karşı uyguladığı bu yeni olmayan politikasını protesto etmek, onların direnişini enternasyonalist bir ruhla antiemperyalist temelde destekleyerek; Faşist Türk Devleti'nin sözde bu direnişi destekler göründüğünü demagojiden ve göz boyamadan başka bir şey olmadığını kitlelerin gözünde bir kez daha ortaya sermek amacıyla ülkemiz devrimci-demokrat öğrenci gençliğin sorumluluğu gereği gerçekleştirilen bu eylemi canı gönülden destekledi. Ve eylemini koyarak hakim sınıfların demagojilerini yerle bir etti. Bu yerle bir ediş, aynı zamanda Faşist Türk Devleti'nin niteliğini bir kez daha kitlelere gösterdi.

İstanbul Üniversiteleri'nde okuyan öğrenci gençliğin aldığı bu tavrın içinde, önderimiz olan İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği güzergahta biz devrimciler de yerimizi aldık.

İsrail'in uyguladığı "dayak politikası" sürerken buna seyirci kalmanın yanlış olduğu ve kitlesel temelde gerçekleşecek bu eyleme katılma kararı aldık. Bu arada öğrenci gençlik içinde yer alan bazı grupların temsilcileri bir araya gelerek toplantı yaptı. Biz bu toplantıya katılmadık, gerekçemiz ise; toplantı öğrenci derneği temsilcileri arasında değil, grupların temsilcileri ile bu gruplardan bir kaçı ile bu şekilde iradi bir biçimdeki toplantıya girmemizin doğru olmadığındandır. (Dev-Dem değerlendirdiğimiz gruplarla toplantılar yapmayı yadsımıyor zaman zaman yapıyoruz, ancak karşı-devrimci grupların katıldığı bazı toplantıya iradi şekilde birlikte katılmayı reddediyoruz ve mücadele sürecinde görüldüğü gibi bu grupların tavırları ortada olduğundan dev-dem. olarak değerlendirdiğimiz grupları da bu eylem kırıcısı, mücadele kaçkını pasifislerle aynı masaya oturmamalarını ve düşmanlarını iyi değerlendirmelerini öneriyoruz.) Bu toplantıda 11 Şubat 1988 Perşembe günü bir korsan eylem yapılması kararlaştırıldı. Ve buna bağlı olarak bir eylem komitesi oluşturuldu.

Eylem komitesi, eylemin İ.Ü.'nün ana bina kapısında saat 12.30'da yapılmasını kararlaştırdı. Eylem şu şekilde gerçekleştirilecekti; saat tam 12.30 da insanlar bu eylem bölgesine gelerek oturmaya başlayacaklar ve eylem komitesinden birirn işareti ile ayağa kalkılacak önceden belirlenmiş olan "kahrolsun siyonist İsrail", "yaşasın Filistin Halkı'nın direnişi", "yaşasın ezilen halkların onurlu mücadelesi" "kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atılacak ve İsrail bayrağı yakılacaktı.

Eylem komitesinden bir kişi gelerek bu türden bir eylem yapılacağını söyledi. Ve bizde ilerici, kitlesel olan eylemleri şimdiye kadar desteklediğimizi ve yine destekleyeceğimizi gücümüz oranında katılacağımızı söyledik.

Eylemin yeri, saati ve şekli bize eylemden 20-25 dakika önceden haber verildi. Eylem bölgesine 12.30'da geldik. Ancak modern revizyonistlerin olumsuz yönünü bu eylem içinde bir kez daha gördük. Polis bölgede çok geniş güvenlik önlemi almıştı. Gördüğümüz kadarıyla beş otobüs çelik kuvvet, sayısız sivil siyasi polis İstanbul Em. Mü.Yrd. vs. meydandaydı. Modern revizyonistler eylemin nerede nasıl ve ne şekilde olacağını apolitik ve ilgisiz insanlara dahi söylemişler polis de meydanı sarmış, her an müdahaleye hazır beklemekteydi. Bundan öncede katıldıkları ve katılmadıkları eylemlerin yaygaralarını sağda solda yaparak polise davetiye çıkartmak gelenek oldu.

Eylem planlandığından son derece uzak gerçekleşti. İnsanlar bir araya geldiklerinde yaklaşık 500 kişilik kitle oluştu. Bu sayının azlığı birçok faktörün kapalı olması ve ön çalışmanın düzenli ve disiplinli bir biçimde yapılmamasıydı.

Polis kalabalığı sözle dağıtmaya çalıştı ve kitleyi dört parçaya ayırdı. 1 Kol, 14 Nisan direniş durağında 2

Kol, sarraflar çarşısına, 3. Kol, üniversitelerin yan sokağına, 4. Kol'da Beyazıt Karakoluna doğru açıldı. Bu ayrılmanın sebebi organizasyonun rezaleti ve E. Komitesinin pasifliği ve acizliğinden gelişti. Bu arada bir kaç arkadaşın insiyatif koyması bile durumu engelleyemedi. Bizler karakol yönünde olan kitle içindeydik. Ve kitle belirlenen sloganları atmaya başladı. Bunun üzerine polis bütün gücünü bize bindirdi. Bu arada 14 Nisan durağı önüne giden insanlarda slogan atmaya başladı. Bu arada bizim grup polisle çatışmaya başladı ve birkaç arkadaş polis tarafından gözaltına alındı. Grup Vezneciler münibüs durağına kadar slogan atıp dağıldı. Aradan on dakika geçtikten sonra aynı grup yine toplanıp Hitit Cafe denilen yerde bir korsan daha koydu. Yaklaşık beş dakika süren eylem başarıyla sonuçlandı.

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde eylem başarısız geçmiştir. Eylem içinde insiyatif koyup başarılı kılmaya çalıştıysak da durum ortadadır. Eylem planlandığından son derece farklı ve kitlelerin koparılması sonucu, saptananların uygulanmaması, organizedeki başıbozuklukla birleşince ve bu anlamda eylemin başarısızlığını da getirmiştir. Bunu bizler zorunlu ayrılmamız sonucu bulunduğumuz yerde başarılı kılmak için gereken çabaları gösterip eylemi radikalleştirmeye çalıştıysak ta bir bütün olarak eylem başarısız olmuştur. Ve bunda önemli pay E. Komitesinin organizesinin, daha doğrusu organizasyonsuzluğunun sonucudur.

Ancak, Faşist Türk Devleti polisinin Filistin Halkı'yla olan dayanışmamızdaki jop, tekme, tokatlı saldırısı ve bir çok insanı şubeye işkenceye götürmesi, İsrail faşistlerinden özde farklı olmadıklarını, onları teşhir ederek açık yüzlerini gösterdi. Bu anlamda siyasi olarak İsrail'i protestosu ve Filistin Haklı'yla dayanışmamız, Faşist Türk Devleti polisinin müdahalesiyle ikili teşhiri birarada yaşadı. Bu anlamda olumluluk siyasi kazanımlarındadır. Ayrıca anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye yönelik öğrenci derneği ilkelerini reddedenlerin bu anti-emperyalist temeldeki mücadelelenin, yani akademik temelden sıçratılıp eylemin siyasi bir içerikle muhtevalandırılması oldukça olumluluk taşıyan, ders verici, gelecek açısından bazılarına yol göstermesi bakımından yararlı olmuştur.

Bizce, polisin bu tip eylemlerdeki tavrına karşı yapılması gereken hemen eylemi terketmek değil tam tersi müdahale edildiği anda dağılmamak ve gerekirse orayı Filistinli'lere bezetmek olmalıdır. Eylem içinde eylemler geliştirerek polis müdahalelerini geri püstürtmek ve kitle içinden kolayca adam almalarını engellemek olmalıdır. Bizim açımızdan olumlu olan yan, kitlemizin bu eylemlilikler içinde sürekli kendisini yenilemesi ve mücadele içeresinde gittikçe çelikleşmesidir. Gelecekte sınıf mücadelesinin daha da keskinleşmesiyle biz devrimci öğrencilerin eylemliliğinin kızgınlaşacağı ortadadır. Bugünlere kitlemizle hazır olmak için yılmadan çalışmalı çoşkumuzu artırmalı, devrimci perspektifimizi kaybetmeden sürekli ön saflardaki yerimizi bu güne kadar koruduğumuz gibi bundan sonra da sürdürmeliyiz.

★ 15 Şubat 1988'de İ.Ü. Kampuslarında Uygulamaya Sokulan Yemek Zammının Protestosu!

Bizim paramızla sağlanan yemeklerimizi satın alırken, holdingler semirdikçe semiriyor!

İstanbul Üniversitesi yemekhanesine yapılan zammı geri çektirmek için dev-dem. öğrenciler biraraya gelerek, her fakülteden bir kişinin olduğu eylem komitesi oluşturuldu. Bu zammın geleceğini tahmin ettiğimiz için daha önceden bu olayla ilgilenecek bir komite oluşturmuştuk.

15 Şubat günü, tahmin edilen zam gerçekleşti. Bundan önce, zamla ilgili olarak bir metin hazırlanmış, çeşitli sloganları içeren bir döviz yapılmıştı.

Bilindiği gibi üniversitelerin yemeklerinin bir kısmı devlet tarafından karşılanmaktadır. Ve genelde bu yemekleri vakıflar vermektedir. Her yıl bizden milyonlarca lirayı harçlar adı altında zorla alıp, zaten herhangi bir geliri olmayan biz öğrencilere bizim paramızla yapılan yemekler tekrar bize parayla satılmaktadır. Üstüne üstlük ülkemizde enflasyon ve buna bağlı olarak sürekli zamlar yemeklerimizi de direk etkilemektedir.

Yapılan zammı protesto edip geri çektirmek için, 15 Şubat günü saat 11.00'de yani yemekhanenin açılmasına yarım saat kala herkes önsıralarda yerini alması gerekiyordu. Yemekhanede jeton alınmadan türnikeler tutulacak tüm insanların yemek yemesi sağlanacaktı. Ancak 11.00'de yetersiz sayıda insan öntarafı alabildi ve gereken olayı gerçekleştiremedi. Daha önceden hazırlanmış olan metin insanlara okundu ve dağıtıldı. Saat 11.45 sularında yaklaşık 200 kişi yemekhane önünde toplandı. Ve İstanbul Üniversitesi rektörlük binasına yürüyüşe geçti. Bu yürüyüş sırasında önceden belirlenmiş olan "yemekhane zammı geri çekilsin", "üniversiteler holdinglere peşkeş çekilemez", "kahrolsun gerici şoven eğitim", "yaşasın özerk-demokratik üniversite", "faşist disipline son", "kahrolsun YÖK ve uygulayıcıları" gibi sloganlar atıldı. İ.Ü. Rektörlük binası önünde toplanan yaklaşık 200-300 kişi burada da sloganlara devam etti ve bir basın bildirisi yayınladı. Basın bildirisinden sonra da slogan atılarak dağınıldı.

16 Şubat günü eylem devam etti. Bu kez insanlar 250 TL. verip yemekhaneye girdi. Yaklaşık 350-400 kişilik kitle yemekhanede 30 dakika civarında yemek yemeyip marşlar söyledi.

Yemeklerin tepside bırakılıpp dışarı çıkılmasıyla yemekhanenin önünde bir kortej oluşturuldu. Burada da yeni yeni insanlar katıldı. Aynı şekilde önceden belirlenmiş olan yukarıdaki sloganlar rektörlük binasının önüne gelip orada birkaç dakika sürdürüldü. Daha sonra binanın içine girildi. Sloganlar hala sürüyordu. Ve idareye taleplerimizi iletmek için bir yetkili ile, özellikle rektörle konuşmak istediğimiz belirttik. Ancak yetkililer topu hep birbirine atarak yapılan temasların sonuçsuz kalmasına neden oldu. Bunun üzerine insanlar slogan atarak dağıldı.

17 Şubat günü saat 11.00'de yemekhane önünde oturma eylemine başlayan yaklaşık 500 kişi burada hemen hemen marşlar ve türküler söyledi. Çeşitli sloganlar içeren pankartlar asıldı. Bu oturma eylemi bir saat sürdükten sonra insanlar kortej oluşturdu. Bu kortej aynı şekilde İ.Ü. binasına yürümeye başladı. Bina önüne gelindiğinde içeri sokmak istemediler ama biz zorla girdik. Rektör yardımcısıyla görüşmek üzere üç temsilci gönderildi. Bu üç temsilcisi bizim taleplerimizi iletti. Bu talepleri iki başlık altında toplayabiliriz.

1- Yemek zamlarının geri çekilmesi

2- Yemekhane temizliği, yemeğin kalitesi, lavabolar sorunu, öğrencilerden oluşan bir yemekhane komitesinin kabul edilmesi.

Bu isteklerin ikinci bölümü kabul edildi. İlk talebimizi rektörün çözebileceğini ve kendisinin Avrupada olduğu için 24 Şubat'ta geleceği söylendi. Bunun üzerine eylem komitesi biraraya geldi ve altı günlük süre içinde eylem biçimini değiştirerek her gün bildiri, döviz, imza, sınıf konuşmaları gibi ajitasyon ve propaganda çalışmasına başladı. Eğer Çarşamba günü rektör yemek zammını geri çekmezse kitlesel ve çok şiddetli eylemler yapılması düşünüldü.

İKK Gençlik Muhabiri

III. Konferans Kararlarını Tartışarak Kavrayalım!

DEVRİMİMİZDE MÜCADELE BİÇİMLERİ ÜZERİNE!

Parti içi ve parti dışı yazınımızda, devrimci çevrelerde en çok konuşulan, tartışılan, üzerinde fikir yürütülen başlıca konulardan biri, hiç şüphesiz mücadele biçimleri ve bu biçimlerin ülkemiz açısından tahlili sorunudur. Bu sorun, şimdiye kadar partimiz tarafından birçok kez ele alınmış, tartışılmıştır. Parti (III. Konferans) ise, süre gelen fikir kargaşalığına bir son vererek, ekonomik-toplumsal statümüzün kendine özgü niteliğine denk düşen, statümüzün koşullandırdığı devrimimizin siyasal süreci ve bu sürecin özgün aşamalarına damgasını basan, savaşımızın başlıca içeriğini oluşturan mücadelenin silahlı biçimlerini ve bu biçimlere katalizör etkisi yapan barışçıl, kansız, legal vb. yan biçimlerin rollerini açıklığa kavuşturarak, sonuçlandırmıştı.

Bu yazımızda amacımız, devrimimizde mücadele biçimleri, ilişkileri, tarihsel gelişimi, rolleri ve mücadelenin silahlı biçimlerini ülkemiz açısından önem ve anlamına dair görüşlerimizin bir açıklamasını sunmaktadır.

I

Soruna genel ilkelerin sunuluş ve tarihsel gelişimi açısından ele alarak en baştan başlayalım. Gelişen tarihsel süreç, hareketin kendi içinden çıkan, siyasal mücadele biçimlerinin çeşitliliği ile doludur. Belirli ve tek mücadele biçimiyle kendisini sınırlamayan Marksizm-Leninizm bilimi mücadelenin koşullarının ve ihtiyaçları ve zorlayıcı etkisine bağlı olarak, henüz bilinmeyen biçimlerde dahil olmak üzere, bu biçimlerin çeşitliliğini kabul eder. Belirli bir aşamada var olan ve geçerli olan biçimlerle hareketi sınırlamayarak diyalektik-materyalizm zemininden ayrılmaz. Marksizm-Leninizm bilimi, iradi-subjektevizm değil, objektif-realite sahasında mücadeleninin biçimlerinin çeşitliliğini hesaba katar. Ayrıca M-L bilimi, bu sorunu **"tarihi** yönüyle ele alınmasını gerektirir."

Süre gelen tarihsel sürecin yaşanılan aşamasını, somut, özel koşullarının ayrıntılı, çok yönlü bir değerlendirilmesi yapılmadan, sürecin özgün aşamasının siyasal niteliği saptanmadan, belirli bir mücadele biçimini öne çıkarmak, M-L yörüngesinden uzaklaşmaktır.

M-L "icat"çı idareciliği değil, gerçeğin tüm yanlarını hesaba katılması temeli üzerinde yükselen biçimlerin çeşitliliği öngörür. Bu biçimler, *"ekonominin, toplumsal durumun, kültürün gelişme düzeyine göre, sınıfların durumuna, mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisine, devletin niteliğine ve ayrıca uluslararası ilişkilere vb. göre değişirler."* (1) Lenin'in deyişiyle *"ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürdeki, varoluş koşullarındaki vs. çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, Ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemlerde değişir."* (2) Nasıl ki savaşı yönetme biçimleri, farklı somut koşullara göre değişik biçimler arzediyorsa, siyasal alandaki mücadelenin biçimleri de çeşitlilik göstermezlik edemez. Ve nasıl ki, *"Cengiz Han zamanındaki savaş, 3. Napolyon dönemindekinden farklı yönetilmiştir; 20. yüzyılda savaş, 19. yüzyıldakilerden daha farlı olacaktır."* (3)

Geçmişten bu yana ekonomik ve toplumsal evrimleşmenin çok çeşitli uğraklarına tanık olan tarihsel süreç zinciri, "hareketin kendi içinde kendiliğinden doğan" mücadele biçimlerinin farklılığıyla doludur. Gerek geçmiş Avrupa sosyal-demokrasisinin tarihi, gerek Rus Devrimi tarihi bu devrimlerin yarattığı çeşitli biçimlerle içiçedir. Aynı şekilde gerekse II. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde ortaya çıkan Doğu Avrupa Devrimleri tarihi çeşitlilik arzetmekten geri kalamaz. Ve nihayet en sonu II. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi, içi ve sonrasında gündeme gelen ve özellikle milyonların, on milyonların katılımıyla iti kazanan, Çin somutunda ortaya çıkan ve tanıtlanan; Vietnam, Kamboçya vb. ülke devrimleriyle baş köşeye yerleşen yeni biçim, M-L

cephaneliğini zenginleştiren yeni, tipik ve özgül biçimdir.

Ayrıntılandıralım;

Avrupa sosyal-demokrasisi hareketi ve Rus Devrimi'nde meydana gelen mücadele ve pratiğin ürünü olan bu biçimleri sıralarsak: 1840-1850 arasında sokaklarda barikat savaşlarını benimseyen sosyal-demokrasi 1905'li yıllarda parlamenterizm ve sendikal hareketinin sınıf mücadelesinin başlıca biçimi olarak ele alıyordu. Ve dahası, II. Enternasyonalizmin egemenlik dönemi, parlamenterizmin başta gelen sınıf mücadelesi biçimi olduğu dönemdi. 1840-50 yıllarında sokaklarda barikat savaşlarını kabul eden sosyal-demokrasi, 19. yüzyılın sonunda koşulların zorlayıcı etkisiyle bu biçimi reddetti. *"Kautsky'nin sözleri ve yeni bir barikatlar taktiği yaratan Moskova deneyiminden sonra, bu yargısını yeniden gözden geçirilmeye ve barikat savaşlarının yararlılığını kabul etmeye hazır olduğunu belirtti."* (4) Rus Devrimi'ne gelince... 1896-1900 arası işçilerin ekonomik grevi, 1901-1902 işçi ve öğrencilerin politik gösterileri, 1902-1905 kitle politik grevi, Aralık 1905 genel barikat savaşları, 1906 Barışçıl parlamenter mücadele, 1907-1912 arası Duma'ya katılma ve özel ekonomik grevler vs. vs.

Ekonomik evrimleşmenin boyutu, tarihsel koşullar mücadelenin çok farklı biçimlerini farklı çerçevede önümüze sürebilir. Mücadele biçimleri konusunda köşe taşlarından biri, sorunun tarihsel yönüyle ele alınmasıdır. Karl Marx'ın "Fransa'da sınıf savaşımları"na 1895 yılında yazdığı önsözde Engels, *"1848'in savaşım tarzı bugün her bakımdan eskimiş, zaman geçmiştir."* derken somut bir gerçeği dile getiriyordu. (5) Zira, 1890'lı yıllarda çekicilik ve büyüsünü yitiren barikatlar savaşı biçimi, yerini mücadelenin barışçıl biçimlerine *"proletaryanın siyasal ordularının az çok sakin gelişme koşulları içinde yetiştirilmesi ve eğitim dönemi"*ne bırakmıştı. (6) Uzun bir aradan sonra ise, mücadelenin bu biçimi, gelişen tarihsel sürecin koşullarına uygun düşmüyor ve yerini 1905 Devrimi ile gündeme gelen ve yeni bir barikatlar taktiği yaratan Moskova örneğine, ya da çok kullanılagelen yaygın bir deyimle ifade edersek, partizan savaşı biçimine bırakıyordu. Ve en sonu, 20. yüzyılın ortasında ya da ikinci ceyreğinde Çin Devrimi'nin yarattığı yeni bir biçim, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için tüm çekicilik ve görkemi ile proleter orduları ve bağlaşıklarının zaferini sağlayan yolda, temel biçim olarak yerini aldı.

Ne idi bu biçim?

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi, içi ve sonrası, ve özellikle dünyanın kırlarından, emperyalist sistemin cephe gerisi olarak adlandırılan, emperyalist zincirinin bu en zayıf halkalarından fırtına gibi esen HALK SAVAŞI biçimi, bu biçim, şehirlerin kırlardan adım adım, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa, başından sonuna dek silahla, mücadelenin şiddet biçimlerinin zoruyla, uzun süreli çetin, engebeli bir savaşım ile kuşatılması stratejisinin özgüllüğü ile açıklanabilir. Bu demektir ki, tarihsel sürecin gelişiminin çeşitli evrelerinde, değişik, yani, alışılmadık biçimler, kendilerini baş ve belirleyici rolde ortaya koyabilmektedir. *"Partinin görevi bütün bu mücadelenin biçimlerine egemen olmak, onları savaş alanında ustalıkla kaynaştırmak ve mücadeleyi, belirli bir durumda özellikle amaca uygun düşen biçimlere doğru ustalıkla yönlendirmektir."* (7) Objektif gerçekliğin bize dayattığı, hareketin içinde şekillenen devrimci sınıf mücadelesi biçimlerine "egemen olmak", bu biçimleri "genelleştirmek, örgütlemek, bilinçli kılmak" komünist partisinin temel işlevidir. Tam da bu noktada insanın dinamik rolü dediğimiz bilinç ögesinin fonksiyonu devreye girer. Hareketin kendi içinde ortaya çıkan bu biçimleri saptamak yetmez; bunlara egemen olmak, yığınları bu doğrultuda eğitmek, seferber etmek ve nihayet, ortaya çıkan ve saptanan bu biçimlerden proletaryanın hizmetinde en iyi biçimde kullanmayı ve son olarak bunlardan ustalıkla, akılcı bir biçimde yararlanmayı, bu biçimlerle yan biçimler arasında uyum ve bağlantıyı sağlamada bilinç ögesi şaşmaz bir pusula görevi ile donanmalıdır. Lenin'in deyişiyle, *"gücümüzün yettiği kadar, hayatın zorluğu olarak ortaya çıkardığı yeni mücadele biçimlerinin doğru* **teorik** *değerlendirilmesine katkıda bulunmayı ve bilinçi işçilerin bu yeni ve güç sorunu gerektiği gibi ele almalarına ve doğru bir çözüme varmalarına engel olan hazır kalıplar ve önyargılarla amansız biçimde mücadele etmeyi görev biliyoruz."* (8)

Eğer mücadele biçimleri objektiftir yargısından hareket eder, sorunu bu noktada keser, bu kadarla yetinirsek, bu uslamlama, bizi, kendiliğindenciliğin kuyruğuna takar, tersi temelde, yok eğer, mücadele biçimleri subjektiftir yargısından hareket eder, sorunu bu noktada sınırlarsak, bu kez de işin başında dar kalıplar içine kendimizi hapsetmiş oluruz ki, bu saptamada bizi, kendiliğindencilikten sıyrılma adına, bilinç ögesini her şey, yaşamın kendisini hiç bir şey görme çıkmazına sokar. Bu noktada tutarlı, devrimci çizgi: mücadele biçimlerinin iradeci olarak saptanmayacağı, hayatın nesnel kazıkları üzerine oturtularak ele alınacağıdır. Ve bu sorunda bilinç ögesinin rolünün görmemezlikten gelinemeyeceğidir. Eğer bir kaç mücadele biçimi birden gündeme gelmişse, hangisinin en iyi bir biçimde proletaryanın hizmetinde kullanılacağı, geliştirilip, örgütlendirilmesinde ve bilinçli kılınmasında etkin öge, objektif değil, subjektif unsurlardır ve bu unsurların dinamizmidir.

O halde, objektif ögenin rolünün küçümsenmesi kadar, subjektif ögenin rolünün küçümsenmesi de tehlikeli ve proletarya hareketine zararlıdır. Nitekim Stalin yoldaş, bu ögenin önemine ilişkin II. Enternasyonal dönemi için şunları söylemektedir: *"İkinci enternasyonalin günahı, zamanında mücadelenin parlamenter biçiminden yararlanma taktiğini uygulamış olması değil, nerede ise biricik mücadele biçimi saydığı bu biçimlerin* **önemini abartmasıdır** *(abç) ve doğrudan doğruya devrimci savaşlar dönemi gelip çattığı ve parlamento dışı mücadele biçimleri ön planda yeraldığı zaman, ikinci enternasyonal partileri yeni ödevlerden yüz çevirdiler, bunları yerine getiremediler."* (9) Subjektif unsurların rolünün mücadele biçimleri üzerindeki önemi bu pasajda açıkça görülmektedir. Belirli tarihi koşullarda gerekli ve zorunlu olan bir biçimin rol ve önemini fazlasıyla abartmak ve dolayısıyla devrimci savaşımlar dönemine uygun biçimleri de fazlasıyla küçümsemek, proletarya partisi, koşulların ve mücadelenin emrettiği biçimleri, ortaya çıkarıp, onlara egemen olma maharetini ustalıkla sergileyebilmelidir.

II.

"İktidarın silahla ele geçirilmesi, meselenin savaşla çözülmesi, devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi evrensel olarak, Çin için ve bütün ülkeler için geçerlidir." (10)

Devamla,

"Ama bu ilke aynı kalırken, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişen şartlara göre değişen biçimlerde olur." (11) Kapitalist ülkelerde bu, koşulların zorlayıcı etkisinden dolayı, "proletarya partilerinin görevi, uzun legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, kuvvet biriktirmek" "parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler" vb. biçimde "işçileri eğitmedir." Dolayısıyla bu özellikteki ülkelerde örgütlenme biçimi legal ve

mücadele biçimi kansızdır. Kapitalist ülkelerde yapılan, Rusya'daki Ekim Devrimi'yle tanıtlanan da budur. Hâlâ kapitalist ülkelerde uygulanan yolda budur. Fakat sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo ekonomik yapıdaki ülkelerde durum farklıdır. Göstermelik siyasi bağımsızlık —devlet kurma anlamında— dışında, bütün ilişkilerinde bağımlılık hattı egemendir. Bağımsız ve demokratik ögelerden yoksunluk, faşizmin sürekli baskı ve cebiri altında oluş, feodal karekterli unsurların faşizmin sopasına koltuk değneği rolü, bu ülkelerin tipik özellikleridir. Emperyalizm bu ülkelerde, toplumsal dayanağı sınıflarla birlikte halka karşı gerici bir ittifak içindedir. Ve bu ülkelerde proletarya partilerinin görevi: kansız mücadele biçimlerinin komünist partilerin çalışmasının başlıca içeriği haline getirilmesiyle değil, tersine ekonomik-toplumsal ve siyasal statünün kendine özgü karekterine denk düşen, mevcut koşulların doğrudan koşullandırdığı, mücadelenin silahlı biçimlerinin çalışmanın temeli haline sokularak, bütün bir sürece ve onun özgün aşamalarına egemen olma gerçekliğidir. Bu gerçeklik, milyonların ve onmilyoların ve bir kaç devrim deneyimiyle katıtlanmış ve halada Peru, Filipinler, El salvador vb. ülkelerde kanıtlanıyor olan halk savaşı biçimidir. Tarihsel süreç, maddenin durmaksızın gelişen her zengin hareketiyle bu biçimi giderek daha da doğrulamaktadır.

Mücadelenin bu biçimi, daha önce Moskova vb. örneklerde tanıtlanan "partizan savaşı" biçiminin cılız sanayiye sahip geri tarım ülkeleri, sömürge, yarı-sömürgelerde **farklı koşul** ve **ayrı çerçevede** yeni bir biçimiyle hayatın pratiğinde daha zenginleşmiş, örgütlenmiş, genelleşmiş ve bilinçli kılınmış olarak ortaya çıkan biçimidir. Önemle kavranması gereken şey, ülkemiz koşullarının dolaysız bir biçimde önümüze dayattığı mücadelenin silahlı biçimlerinin, salt-askeri bakış açısıyla değil ama, parti öncülüğünde, Guevaracı öncü hatta tutunarak değil ama, halk savaşı biçimiyle, ama duraksamalı, ama eylemsiz, ama kararsız değil; yiğitlikle, kararlılıkla ve özveriyle çalışmamızın temel içeriği ve değişmez biçimi olarak ele alınmasıdır. Manivelamız, savaşın sürekliliği olmalıdır. Fakat bu genel, değişmez, temel göreve tali plandaki bazı biçimlerin de eklendiğini, eklenebileceğini unutmamak zorundayız. Mao bu ilişkiyi, esasla tali arasındaki bağı şöyle açıklar. *"Çin'de savaş, mücadelenin temel şekli ve ordu örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadelesi gibi öbür şekillerde son derece önemlidir ve aslında onlardan vazgeçilmez ve onları hiçbir şekilde savsaklamaya gelmez, ama onların amacı savaşa hizmet etmektir."* (12) Bir çok özgül farklılıklarına rağmen, temelde Çin'le koşutluk halindeki ülkemizde de bu ilke aynen geçerlidir.

Denilebilirki, Mao'nun teorik aksiyon (belit) haline gelmiş bu yargıları "Marksizm... en çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder, fakat onları 'icat' etmez." şeklindeki Lenin'in tesbitleriyle çelişmez mi?

Hayır, çelişmez.

Çünkü bu biçim, ülkemiz ve benzeri ülkeler gerçeğinin ve koşullarının sonucu şekillenmiştir. Bu biçimin esaslarında etkili olan şey, ülkemizin sosyo-ekonomik statüsünün özgüllüğüdür. Ve dolayısıyla, onmilyonların pratiğinin ürünü olarak, zaferle taçlanmış devrimlerin sonucu olarak hareketin kendi içinden, mevcut koşulların ortaya çıkardığı, genelleştirdiği, bilinçli kıldığı biçimiyle ortaya çıkmıştır; iradeci-subjektivizmle değil. Anlaşılacağı gibi, mücadele biçimleri "icat" edilmez vb. haklı veya doğru ilkeden hareketle, silahlı mücadelenin söz konusu ülkeler açısından önem ve esaslığının önüne, bu ilkenin "umacı" gibi gösterilmesinin, hem de Lenin'in eline tutuşturularak gösterilmesinin, hiçbir iler-tutar yanı yoktur. Bulutsuz gökyüzünden şimşek çakmamıştır; Şimşek, koşulların zorlamasıyla ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu tür "umacılık" oyunları, çetin, aşılamamış akılalmaz zorluklarla silahlı mücadele görevlerine sırt çevirmenin bir işareti sayılmalıdır.

Peki bütün bunlardan, ülkemiz açısından, silahlı mücadele dışındaki biçimlerin rol ve öneminin bir küçümsemesi olgusu çıkarılabilir mi?

Elbette hayır!

Bütün bunlardan, silahlı mücadelenin, ülkemiz açısından tayin edici önemi ve işlevimizin **temeli** olduğu çıkarılmalıdır. Bütün bunlardan, silahlı mücadelenin genel kural olarak, başından sonuna dek **sürecin tümüne** damgasını bastığı olgusu çıkartılmalıdır. En sonu bütün bunlardan, mücadelenin silahlı biçimlerinin sürecin **her özgül aşamasına** egemen olduğu yargısına varılmalıdır. Bundan dolayıdır ki, Mao Zedung yoldaş, partimizin temel ödevi der: **"partinin hemen hemen başlangıcından beri,** *karşı karşıya kaldığı ödevi, olabildiği kadar çok müttefiki, koşullara göre birleştirmek, iç ya da dış silahlı devrimlere karşı, ulusal ve toplumsal özgürlük için* **silahlı mücadele örgütlemektir.** *Silahlı mücadele olmadan, proletarya ve komünist partisi, Çin'de asla ayakta duramazdı ve hiçbir hedef yerine getirilmezdi."* (13) (abç)

III.

Savaş politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir; savaşın kendisi bizzat politik bir eylemdir; yani politikadır. Silahlı mücadele, politik mücadeledir de. Aynı zamanda onun şiddet yöntemleriyle sürdürülmesidir ama "savaşın kendine özgü özellikleri vardır. Ve bu anlamda, genel planda politika ile eşit tutulamaz." Şu da bir gerçek ki, "politika, olağan araçlarla yürütülmesi olanaksız belirli bir aşamaya ulaştığı zaman, yolu üzerindeki engelleri temizlemek için" silahlı mücadele biçimleri kaçınılmaz hale gelir. Ülkemiz koşullarında da durum budur. Politikanın olağan araçlarla sürdürülmesi olanaksızlığı yüzünden, politik mücadele esas olarak şiddet araçlarıyla yerine getirilmektedir. Mücadelenin bu biçimini başrolde önümüze süren etken, bizzat ülkemizin karekteridir; bu karekterin yarattığı olaylar, olgular ve koşulların dayatıcılığıdır. Problemlerimizin temel çözüm yolu budur.

Ülkemiz ve ülkemiz karekterindeki ülkeler açısından kitle çalışmasının önemi yadsınamaz; yığınları bilinçli kılmanın, onları mücadeleye çekmenin önemi görmezlikten gelinemez. Ama şu da bir gerçek ki, *"kimi zaman devrimin bir kaç ayı, yurttaşların eğitimini siyasi durgunluk döneminin on ya da yirmi yılından daha çabuk ve daha tam yapar."* (14) **Sınıf savaşımının iç savaş biçimi olacak biçimde şiddetlendiği ülkemiz koşullarında** yığınların bilincindeki ileri atılımı sağlamamanın belirleyici biçimi proletaryanın öncüsü **savaşçı parti niteliği** ile yığınları mücadeleye sokması, bu mücadele içinde onları eğitmesidir. Peki bu nasıl olmalıdır! Stalin *"köylüleri nasıl bilinçli kılmalıyız! —sorusuna— Kitap dağıtarak mı? Elbette, ama bu yetmez. Peki nasıl? Mücadeleyle, onları bu mücadelenin içine sokarak ve bu mücadele sırasında yönetimi üzerimize alarak"* (15) diye cevap verir.

İktisadi koşulların derin buhranlar yaratmadığı, sınıf mücadelesinin şiddetli değil, olağan araçlarla sürdürüldüğü ülkelerin tersine, sınıf mücadelesinin şiddet araçlarıyla sürdürüldüğü koşullardaki ülkelerde yığınların dolaysız mücadelesi onların bilincindeki sıçramayı olağanüstü çabuklukla tamamlar ve bilinmelidir ki, *"devrim dönemlerinde mücadele biçimleri kaçınılmaz olarak daha çok çeşitlidir. Ve kitlelerin doğrudan doğru-*

ya devrimci çarpışmaları, önderlerin millet meclisinde, basında vb. giriştikleri propaganda ve tahrik hareketlerinden daha üstündür." (16)

Yoldaş İK, daha 1970'li yıllarda PDA revizyonistleriyle polemiğinde, tartışmalarımızın bu boyutuna açıklık getirerek şöyle der: *"... Bizi de silahlar patladı mı bütün halk kendiliğinden teşkilatlanacak demiş olmakla suçluyorlar. Böyle bir şey hiçbir zaman, hiçbir yerde savunulmamıştır. Sadece, silahlı mücadelenin kitlelerin bilinçlenmesinde, barışçıl propaganda ve eğitim çalışmasından çok daha etkili olacağı savunulmuştur."* (17) Polemeğinin bir başka yerinde devamla şöyle der: *"Barış içinde örgütlenme kof bir örgütlenmedir; böyle bir örgütlenme ülkeyi kucaklasa da, halkın mücadelesine önderlik edemez, silahlı mücadeleyi yönetemez, beyaz terörün şiddetlendiği dönemde kağıttan bir şato gibi dağılır."* (18) Tüm görüşlerini PDA revizyonistlerine karşı özetlediği bölümde de, yani sorunumuzun kilit noktasına ilişkin şöyle der: *"Biz silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişki de, silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz."* (19) Ve sürdürür, *"Toprak devrimi için köylük bölgelerde yürütülecek silahlı mücadelenin esas olması gerektiğini, şehirdeki mücadelenin ve diğer bütün mücadele biçimlerinin ona tabi olması gerektiğini asla akıldan çıkarmıyoruz."* (20)

Mücadelenin bu biçimini ne ortadan kaldırabilir ne de görmemezlikten gelebiliriz, *"çünkü güçlü ekonomik ve politik etkenler nedeniyle ortaya çıkmıştır. Ne bu etkenleri, ne de bu mücadeleyi ortadan kaldırmak bize bağlı değildir."* (21) Bu mücadele biçimini önümüze süren etken, bizzat koşullardır. Yokluk, yoksulluk, açlık ve işsizliği var eden ve artıran toprak kurumadıkça, ekonomik ve siyasi bunalım, silahlı mücadelenin şartlarını daima var edecektir. Toplumsal barış değil, sınıf savaşı zemini üzerinde hareket eden proletarya partisine düşen görev, mücadelenin bu biçimlerini — silahlı biçimlerini— proletarya ve komşularının emrine sokma, yayma ve bilinçli kılmadır. Proletarya partisinin ideal biçimi de, ülkemiz koşullarında SAVAŞÇI PARTİ olduğuna göre, proletaryanın öncüsünün görevi, direngen, girişken ve kararlılıkla bu işi omuzlamasıdır. *"Hamlet eylemden ne kadar söz ederse etsin, gene de bir Hamlet olarak kalıyor"* (22) gülünçlüğüyle değil, *"hangi savaşta olursa olsun, her türlü askeri hareket, savaşçıların saflarında belirli bir düzen bozukluğuna yol açar. Bundan savaş yapılmaması gerektiği sonucuna varılmamalıdır. Yalnız savaşmayı* **öğrenmek** gerektiği sonucuna varılmalıdır. Hepsi bu kadar." (23)

Geçici yenilgiler hatta olağanüstü kayıplar, coşku ve azmimizi kırmamalıdır; Savaşımı bir kaç on yıllık perspektifle ele aldığımızda, tuttuğumuz ideolojik ve siyasi hatta sebat ettiğimizde yenilgileri yenginin, başarısızlıkları başarının anası yapacağımız kaçınılmazdır.

Öyleyse *"Savaş naraları, 'devrimin sürekliliği' olmalıdır."* (24)

IV.

Türkiye Devrimi'ndeki mücadele biçimleri, ".... Avrupa burjuva devrimlerindekilerle kıyaslandığında olağanüstü bir çeşitlilik gösteren" Rusya Devrimi'ndekilerden daha az çeşitlilik gösterir. Rusya'da proletarya partisi *"partizan savaşını hiçbir zaman tek, hatta başlıca mücadele aracı saymaması"*na rağmen, (25) Türkiye Devrimi'nde tersine gerilla savaşı biçimi, ya da çok daha tam ifade edersek halk savaşı stratejisinin belli bir evresine denk düşen mücadelenin bu silahlı biçimi temel, değişmez ya da Lenin gibi ifade edersek başlıca mücadele biçimidir. Dahası var. Rusya'da partizan savaşı biçimi *"başlıca mücadele biçimleriyle birlikte doğru ölçüde ve uyum halinde kullanılması gerektiği"* (26) halde, Türkiye Devrimi'nde diğer biçimler (legal, kansız vb.) bu biçimle uyum halinde kullanılmasını gerektirir. Türkiye kapitalist Rusya ya da Almanya vb. değildir. Bu karşılaştırıldığında, tüm devrim pusulası şaşırır.

Şimdi partimiz açısından sorunumuza gelmiş bulunuyoruz.

Mücadelenin bu biçimleri ve bunlarla doğrudan ilintili "gerilla savaşına hazırlık dönemi"ne ilişkin partimizde, Partimiz birinci ve ikinci konferansında, birinci ve ikinci MK'lerinde, M-L'den sapma teşkil eden ciddi ve üzerine gidilmesi gereken anlayışlar mevcuttu. Neydi bu anlayışlar?

"Bugün vurgulanarak belirtilmesi gereken şey silahlı mücadelenin ilk aşaması olan gerilla savaşı döneminin, taktik bir devresi olan gerilla savaşına hazırlık aşamasında bulunduğumuz. Belirtildiği gibi bu dönem, barışçıl mücadele biçimlerinin, gerilla savaşı için sessiz bir şekilde hazırlık yürütülmesinin esas olduğu bir dönemdir." (27)

Devamla, *"Bu dönemde esas alınacak olan parti inşasıdır. ...parti inşasında siyasi inşayı ideolojik ve örgütsel çelişmeyi esas almalıyız... Parti inşasına paralel ve ona tabi olarak ordu inşasına gidilmelidir."* (28)

Devamla, *"önümüzdeki dönem kitle çalışması esas alınmalıdır."* (29)

Nihayet, *"önümüzdeki dönem gerilla savaşına hazırlık dönemidir. Bu dönemde kavranacak esas halka, genelinde partinin ideolojik-siyasi-örgütsel bakımdan inşası (özellikle siyasi bakımdan stratejik tespitlerin derinleştirilmesi taktik tespitlerimizin geliştirilmesi, örgütsel bakımdan da merkezi yapının işlerliğinin sağlanması şeklinde olan parti kongresine hazırlık) özelinde ise seçilmiş gerilla mıntıkalarında partinin inşasının ve gerilla savaşının hazırlıklarının geliştirilmesidir."* (30)

Silahlı mücadele yolumuzu karartan, partinin mücadele azmini körelten, coşkulu parti kitlemizi kararsızlığa ve karamsarlığa iten bu öğretiler yerin göğe uzaklığı kadar partimiz ve onun kuruluş belgelerindeki teorik temele uzaktır. "GSHD" adı altında formülleştirilen ve bu dönemin görevlerini "parti inşası ve bunda **ideolojik ve örgütsel çelikleşmeyi** ve siyasi inşayı esas olmak" (abç) şeklindeki görüş, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemiz yapısıyla çelişen, onunla koşutluk halinde olmayan bir teoridir. Bu teori, ülkemiz gerçeklerine gözlerini kapayarak, Rusya özgülünün kuyruğunda ilerleme, "Marksizmin sık sık gözden uzak tutulan bir yönünü etkili ve çarpıcı bir biçimde vurgulayan" bir ilkesini "iktidarın silahla ele geçirilmesi, meselenin savaşla çözülmesi" ilkesinin proletarya partileri tarafından değişen koşullarda değişen biçimlerde uygulanması klasik formülünün reddi anlayışıdır. Bizim gibi ülkelerde temel yol: kapitalist ülkelerde olduğu gibi, *"uzun legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, kuvvet biriktirmek ve kapitalizmin nihai yıkılışını sağlamak için hazırlamak"* değil, *"tam tersidir."* (31)

Kapitalist ülkelerde, uzunca bir legal, kansız, barışçıl, vb. mücadeleyle devrimin subjektif koşullarını yaratmak ve sağlamlaştırmak, yani I. MK'nın deyişiyle partinin ideolojik, politik, örgütsel olarak çelikleşmesini sağlamaktır. Bu durum, subjektif koşulların oluşması, gelişmesi sürecidir. Subjektif koşullar yaratıldıktan sonra, yani parti hazırsa, yapılacak şey, devrimi başlatmak değil, devrimci durumun devrime elverişli olup olmadığını gözlemektir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise durum farklıdır. Buralarda temel yol: uzunca barışçıl mücadele değildir, komünist partiler legal değildir. Dolayısıyla buralarda, "önce kitleleri ülke çapında ve bütün bölgelerde kazanmamız ve ardından politik iktidarı kurmamız" gerektiği değildir. Bizdeki temel yol: yığınları

silahlı mücadelenin seyri içinde kazanmaktır. Komünist partileri güçlendirecek olan da budur. Mao'nun deyişiyle *"önce kitleleri ülke çapında ve bütün bölgelerde kazanmamız ve ardından politik iktidarı kurmamız gerektiği yolundaki teorileri Çin Devrimi'nin bugünkü durumuna uygun düşmemektedir. Bu teori, bir çok emperyalist ülkenin çekişme alanı olan Çin'in yarı-sömürge bir ülke olduğu gerçeğini anlayamamaktan ileri gelmektedir."* (32) Bu demektir ki, komünist partileri bu gibi ülkelerde barışçıl mücadele içinde inşa etmek, çelikleştirmek imkan dışıdır. Kaldı ki, KP bu gibi ülkelerde yasal bile değildir. Dolayısıyla, bu gibi ülkeler ve ülkemizde, proleterya partisinin ideolojik, politik, örgütsel olarak çelikleşmesi "GSHD"yle değil, bir bütün olarak, silahlı mücadele sürecinde olanaklıdır. Partinin "GSHD" boyunca inşa ve çelikleşmesinden sonra, silahlı mücadeleyi başlatma teorileri, partinin yarı-sömürgelerde silahlı mücadele içinde çelikleşebileceği gerçeğini inkar edip, bunu, "GSHD"i ile sınırlamak ve bunu da sonsuza ertelemek anlamına gelir. I. MK'nın ipe-sapa gelmez teorik saçmalıklarında egemen olan şey, mantıksızlığı mantık diye yutturmaktır.

Ekonomik ve siyasi bunalımın koşullandırdığı devrimci durum ülkemizde başından beri mevcuttur. O halde kapitalist ülke koşullarındaki gibi, devrimci durumun devrime elverişliliği koşulunu silahlı mücadeleyi başlatmanın koşulu olarak göremeyiz. Durum devrimcidir diye bekleyemeyiz. Zira, bu koşul bizde farklı nüanslarla, alçalma ve kabarmalarla sürekli mevcuttur. Ve dolayısıyla, eğer parti ve ordu gerekli **asgari** hazırlığını (GSHD savsatası değil) yapmışsa, askeri harekâta uygun alanlar, beslenmek için yeterli ekonomik kaynaklar ve kitle temelinin uygun olduğu alanlarda silahlı mücadeleyi başlatmamak için hiç bir neden kalmaz. İ. Kaypakkaya'nın yaptığı da budur.

Bilinmelidir ki, silahlı mücadele bir kez başladıktan sonra, devrimci durumdaki yükselme ve alçalma, silahlı mücadeleyi kesintiye uğratmanın değil barışçıl mücadeleyi öne almanın ya da silahlı mücadeleyi barışçıl mücadeleye tabi kılmanın değil, SİLAHLI MÜCADELE TAKTİKLERİMİZİN KOŞULU olarak işlev görmektedir. Kapitalist ülkelerden ayrı, özgül yanımızdır bu.

Ülke çapında devrimci durum yükseldiğinde, bizim çizgimiz nispeten "sert yönelimci" bir hat izlerken, devrimci durum alçaldığında çizgimiz daha "tedrici" bir hat izlemelidir. Yoldaş Mao, *"Devrimin 1927 yenilgisinden sonra... ülkenin her yanında devrim dalgasının düşük bir düzeyde olduğu, bütün ülkede düşmanın bizden kuvvetli olduğunu, maceracı saldırıların kaçınılmaz yenilgiler getireceğini —söylemekte ve— hakim sınıfların nispeten dengeli bir devresinde... yayılma tedrici olmalıdır — devamla devrici dalganın yükseldiği ve— hakim sınıflar içinde bölünmelerin olduğu bir devrede kızıl politik güç 'nispeten maceracı olabilir"* demektedir. (33) Devrimci durum ülkemiz koşullarındaki ülkelerde askeri harekâta yavaş yavaş ilerleme ya da, "maceracı" ilerleme çizgisini veya mücadelenin bu biçimlerini öne sürerken, kapitalist ülkelerdeki devrim, devrimci durumdaki yükseliş ve *"devrimci* **sınıfa** *ilişkin olarak, hatta bunalımlar çağında bile, eğer 'düşürülmez'se, hiç bir zaman 'düşmeyecek' olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli* **güçlü** *yığınsal devrimci eylemler yürütme yeteneğininde gelip eklendiği durumdan doğar."* (34)

Bizde silahlı mücadelenin koşulları, her dönem, şu ya da bu dozda, şu ya da bu seviyede varlığını koruduğu için, silahlı mücadelenin yeri çok daha önemlidir. Çeşitli mücadele biçimlerinin iç içe geçtiği ya da farklı düzeylerde seyrettiği dönemlerde, asıl amacımız, tüm biçimleri, çalışmamızın temelini oluşturan silahlı biçimlere tabi kılmak olmalıdır. Ve hatta, mücadelenin silahlı biçimleri çok geri seviyede seyrediyorsa bile, amacımız, onu daha da ilerletmek, geliştirmek ve yaymak olmalıdır. Dolayısıyla parti ve ordunun dinamik rolü oldukça önemlidir. Ve bundan dolayıdır ki, Mao, ülkemizle temelde benzer özellikler taşıyan ülkesi için, "Çin'de silahlı mücadele olmadan, ne proletaryaya, ne halka, ne de komünist partisine yer olurdu ve devrim zafere ulaşamazdı" diyor.

İşte bu önemden dolayıdırki, "GSHD"de, partinin inşası, ideolojik ve örgütsel çelikleşme ve siyasi inşayı esas almak gibi bir mantık, ülkemiz koşullarını dikkate almadan tersten işleyen bir mantıktır. İK yoldaşın çok haklı olarak belirttiği gibi, *sağlam bir parti örgütü...bizzat silahlı mücadelenin içinde ortaya çıkar. Yani parti zayıfken böyle bir mücadele içinde sağlamlaşır.* (35)

II. MK'nın anlayışına gelince.

II. MK'nın anlayışının en sistematik olarak sunulduğu, M-L'in en sapıtıldığı yer 5. MK raporudur.

Ülkemiz vb. ülkeler açısından, mücadelenin silahlı biçimlerinin önemi ve vazgeçilmezliği bunca ortadayken, MK raporunda, İ. Kaypakkaya'dan bir alıntı yapılıp, sonunda alıntı kendilerince! yorumlanıyor.

İşte alıntı ve işte MK raporunun yorumu:

"Marksist-Leninistler ne ebedi olarak, ne de geçici olarak, hiç bir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece esas mücadele biçimleriyle tali olanları birbirinden ayırırlar, tali olanı, esas olana bağımlı kılarlar. Biz bugün, silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz".

Yukarıdaki yaklaşım, M-L ve ö[zü] bakımıyla doğru olmasına rağmen İK yoldaşın eserlerinde silahlı mücadele biçimleri esastır tespiti varken, ülkemiz objektif şartlarındaki değişikliklere bağlı olarak esas olan bir mücadele biçiminin yerine ikinci plandaki bir mücadele biçiminin geçebileceği veya esas iken, devrimci durumdaki gerilemeye bağlı olarak belli bir dönemde barışçıl mücadele biçimlerinin esas olup olmayacağı konusunda her hangi bi açıllık yoktur. Yine aynı şekilde İK yoldaşta **ülkemiz koşullarında barışçıl mücadele biçimlerini hiç bir dönem esas olamayacağı noktasında da açık bir tespit yoktur.**

Bizde sorun bir kaç açıdan ele alınıp incelenmelidir. İK yoldaşın PDA revizyonistlerine karşı bu konuda yürüttüğü polemik esas olarak onların sağ yaklaşımını ve buna karşı ülkemizde genel planda silahlı mücadelenin önemini reddetmelerine **ve o günkü somut koşullarda hangi mücadele biçimlerinin esas olduğu vb. konularda polemik yürütmektedir. Öte yandan ülkemizde şiddete dayanmayan mücadele biçimlerinin esas olup olmayacağı konusunda bir polemik yürütmemiştir."** (36) (abç)

II. MK her nedense sorundan kaçmaktadır... II. MK, alıntıyı kendi bütünlüklü mantık silsilesine uygunluk taşıyacak şekilde yorumlamaya kalkışmıştır. II. MK, daha açık yürekli davranıp, İ. Kaypakkaya'da barışçıl mücadelenin esas olduğuna olabileceğine— dair bir anlayış yok diyebilirdi. Ve bu durumu kendilerince İK'nın bir "eksiği" olarak eleştirebilirdi. Ama II. MK bunu yapmak yerine sözcük kökenine ilişkin oyunlarıyla sorundan sıyrılmaya çalışmıştır.

İkincisi, "o günkü somut koşullarda hangi mücadele biçimlerinin esas olduğu vb. konusunda polemik yürütmektedir" deniliyor. Bu da doğru değil. Çünkü İK'nın tartıştığı şey "hangi mücadele biçimlerinin esas olduğu" ya da olmadığı sorunu değil İK'nın deyişiyle "silahlı mücadele içinde, esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz" anlayışıdır. Demek ki, İK'nın sözkonusu alıntıda tartıştığı şey, "hangi mücadele

le biçimi" sorunu değil, **hangi silahlı mücadele biçimi** ya da **mücadelenin silahlı biçimlerinin o somut aşamadaki biçimidir-hangisi olduğudur.** İK'ya göre , bu biçim, silahlı biçimler içinde gerilla savaşı biçimidir.

Öyleyse II. MK raporu, bu alıntıyı yorumlamada tam bir yanılgı, ve bütünüyle bir karmaşıklık içindedir. II. MK raporu, çanın çaldığını, duymuş ama, sesin nereden geldiğini farkedememiştir.

üçüncüsü, deniliyorki, "barışçıl mücadele biçimlerinin hiç bir dönem esas olamayacağı noktasında da açık bir tespit yoktur" Bu yaklaşımda salt iddia düzeyinde kalmaktadır. İK'nın eserinin hemen hemen tümü bu iddianın aleyhine tanıklık etmektedir. MK raporunun aktardığı uzunca alıntı bile.

İşte MK raporunun suratına bangır bangır bağıran İK'nın bu sorundaki anlayışından yalnızca bir pasaj.

"...Köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, şafak revizyonizminden ayrıldığımızdan beri hızla değişmiştir. "Barışçı" propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metodları almıştır. Ayrıca hakim sınıfların genel olarak devrimci faaliyetlere karşı tutumu da son derece değişmiştir. Hakim sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faliyetlere meydan vermemek, mevcut faaliyetleri yoketmek için azgın saldırılara girişmektedir. Ufak bir ihbar üzerine büyük birlikleri harekete geçirmektedirler. Bir veya bir kaç kişinin üzerine yüzlerce, binlerce askerle gitmektedirler. Bu sebeple "barışçı" propaganda ve ajitasyona, özellikle köylerde imkan da kalmamaktadır." (37)

Faşizmin hüküm sürdüğü, emperyalist baskının baş köşeyi işgal ettiği bir ülkede bu tezlerin doğruluğundan kuşku duyulamaz. Ekonomik ve siyasi bunalımın, düzenin ikiz kardeşi olduğu, mevcut koşulların, açlık, yoksulluk ve işsizliği durmaksızın yeniden, yeniden koşullandırdığı bir ülkede, bu tezlerin doğruluğundan kuşku duyulamaz.

Mücadele biçimleri konusunda İk'da şu ya da bu kesitte "açık bir tespit yoktur" demek, İK'yı ve onun eserini bütünlüklü anlayışından soyutlayarak ve yazarının bütünlüklü mantık silsilesinden koparılarak alınmış alıntılara aşırı bir biçimcilikte bağlı kalarak devşirmeci bir tazda sunmak olacak ki, bunun suçu İK'nın değil, onun eserini doğru-dürüst anlayamayan, yorumlayamayan kişilerdir. Yani, II. MK, 5. toplantı raporu yazarlarınındır.

Deniliyor ki, **"ÇKP kurulur kurulmaz silahlı mücadeleyi hemen esas almadı. Bugün birçok yoldaş ülkemizde silahlı mücadelenin sürekli olarak esas olduğu söylerken, ÇKP'nin de sürekli olarak silahlı mücadeleyi esas aldığını savunmakta** *ve Çin Devrimi'nin sürekli bir hamle olduğunu söylemektedir. Bu görüş yanlıştır. Ülkemiz halk savaşının gelişme seyrinin aynen Çin Devrimi'ndeki gibi bir rota izleyeceğini söylemek ve bunu bir şarta bağlamak yanlıştır. Özgül bir dizi farklılıklardan dolayı devrimimizin yolu çeşitli farklı taktik aşamalardan geçecektir."* (38) (abç)

II. MK Raporu, ne yazıktır ki, gerçekleri de karartmaktadır.

Bakalım Çin devrim tarihi ve Mao ne diyor.

"Çin proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri... silahlı mücadeleler örgütlemektir." (39) (abç)

Devamla Mao, **partinin bu konudaki eksiğini** belirterek şöyle diyor: *"Partimiz kuruluşundan sonraki ilk beş ya da altı yıl içinde, yani 1921'den 1926'ya kuzey seferine katılmasına kadar, bu noktayı tümüyle kavramadı. O zaman, Çin'de silahlı mücadelenin, ya da savaşa ciddi olarak hazırlanmanın ve silahlı kuvvetleri örgütlemenin, ya da askeri strateji ve taktikleri incelemenin pek büyük önemi olduğunu anlıyamadı. Kuzey seferi sırasında, orduyu kazanmayı savsadı, ama yığın hareketine tek yönlü önem verdi. Bunun sonucu, Komüntag gericiliğe döndüğü anda, bütün yığın hareketlerinin çökmesi oldu."* (40)

Dolayısıyla, raporun, "bugün bir çok yoldaş ülkemizde silahlı mücadelinin sürekli olarak esas olduğunu söylerken, ÇKP'nin de sürekli olarak silahlı mücadeleyi esas aldığını savunmakta.." şeklinde yorumunun dayanaksız ve ispatsız olduğu ve dahası Çin Devrim tarihinin bunun aleyhinde şekillendiği ortadadır.

Mao'nun kendisi devrimci durumdaki alçalma ve yükselme çizgisine göre, taktik değişikliği savunur. Hakim sınıfların nispeten "istikrarlı" yapılarını koruduğu dönemlerde, istikrarsız dönemler de, farklı taktiklerin gerekliliğini savunur. Ve hatta Mao, Çin Devrimi'ndeki bazı yenilgilerin, bu dönemleri, sağlıklı değelendiremeyip, uygun bir hat belirleyememekten kaynaklandığını ifade eder.

Ülkemizin doğası gereği, silahlı mücadele esas mücadele biçimidir. Çinde olduğu gbii, devrimci durumdaki alçalış ve yükselişler, **mücadele biçimlerinin** taktiği değil, **silahlı mücadele biçimlerinin** taktiğini belirlerler—başka şeylerin yanında.—Her iki durumda da silahlı mücadele! Bir durumda nispeten "tedrici", başka durumda nispeten "maceracı"! Evet, hepsi bu! Yani, silahlı biçimlerin farkılığı yalnızca. Eğer bu "sürekli bir hamle" ise, ve sürekli hamleden bu anlaşılıyorsa —ki anlatılan budur— M-L çizgi budur, savunulması gereken de bu olmalıdır diyoruz.

Aynı sorunda bir başka nokta ya da karışıklıkta "ülkemizde halk savaşının gelişme seyrinin aynen Çin Devrimi'ndeki gibi bir rota izleyeceğini söylemek ve bunu bir şarta bağlamak yanlıştır" anlayışıdır.

Evet, ülkemizde halk savaşının gelişme seyri, Çin Devrimi'ndeki gibi bir rota izlemek durumundadır. (özgül farklılıklar dışında) yoksa, Mao Zedung'un sömürge, yarı-sömürge ülkeler için, Çin Devrimi pratiğinden çıkardığı ve bir çok ülke pratiğinde geçerliliği tanıtlanmış, bütün büyüsü ve görkemiyle önümüzü aydınlatan HALK SAVAŞI sorununa KATKISININ anlamı mı kalır? Ama kastedilen bazı özgül farkılıklar ise, onu savunmayan yok gibidir. II. MK hernedense, silahlı mücadele konusunda çeşitli aktarmalar yaparken, bunları gönüllerince yorumluyorlar.

İşte Mao'dan aktarılan ve II. MK'nın gönlünce yorumlanan pasaj:

"Düşmanın güçlü, bizim ise güçsüz olduğumuz objektif bir gerçektir. Ama bazı kimseler bunu dikkate almayı reddettiler. Sürekli olarak saldırıdan sözedip savunmayı ve geri çekilmeyi ağızlarına bile almak istemediler. Kızıl ordunun hiç bir şart altında savunma yöntemleri benimsememesi gerektiği şeklindeki görüşte doğrudan doğruya kuşatma ve bastırma hareketlerinin tekrarlanacağını inkar eden "sol" oportünimzden kaynaklanıyordu ve bu tamamıyla yanlıştı." (38)

Devamla, yorumluyorlar bu pasajı: *"Yukarıda MZ yoldaştan aktaddığımız pasajlardan da rahatlıkla anlayabileceğimiz gibi devrimin dangesiz gelişeceği, proletaryanın önüne çeşitli dönemlerde farklı mücadele biçimlerini ve taktiklerini getirebilir."* (39)

Aktarılan pasajla, II. MK'nın rapordaki yorumu arasında hiçte iç uygunluk, koşutluk yok. Mao'nun burada tartıştığı sorun, özgül bazı farklılıklardan dolayı barışçıl mücadelenin gündeme gelebileceği değil, mücadelenin SİLAHLI BİÇİMLERİ sorunudur.

Ne diyor Mao?

"Sürekli olarak saldırıdan sözedip savunmayı ve geri çekilmeyi ağızlarına bile almak istemediler."

Buarada sözü edilen şey, karşılıklı, kansızlık, legallik vb. mücadele

biçimleri değil,mücadelenin silahlı biçimlerinin aldığı **vaziyettir.** Bazen saldırı, bazan savunma. Ama, her iki halde de, mücadelenin silahlı biçimleri ve anlaşılır ki, Mao silahlı saldırı ve silahlı savunmadan sözeder. Yoksa devrim alevlerinin heryanı sardığı, **sınıf savaşımının iç savaş biçimine büründüğü bir ortamda,** barışçıl savunmadan sözetmiyor Mao. Mao, silahlı mücadelenin alabildiğince mesafe kaydettiği bir ortamda barışçıl mücadeleyi savunup, savaşımı gerilere —aşağıya— çekecek kadar kafası "karışık" bir insan mı dersiniz?

Bilinmelidir ki, Mao, Çin Devrimi sürecinde barışçıl mücadelenin öneminden sözetmişti ama, silahlı devrimin, silahlı karşı-devrimle karşı karşıya olduğu Çin'de, bu biçimin, çalışmanın esas biçimi olabileceğini savunmamıştır.

Ülkemizin somut siyasal ve sosyal koşullarından hareketle, silahlı mücadelinin esas, diğer mücadele biçimlerini tali olduğunu doğru bir şekilde belirten İK yoldaşın bu ölümsüz tahlili, ülkemiz gerçeklerini çarpıtan ve devrimin yolunu karartan her türlü oportünizme ve revizyonizme karşı bir panzehirdir. Bu böyle bilinmeli ve kavranmaldır.

DİPNOTLAR

1- Strateji taktik, Sayfa: 48, STALİN
2- Partizan Savaşı, Sayfa: 78-79, M.E.L.S. (Partizan Savaşı Üzerine, Lenin)
3- Strateji ve Taktik, Sayfa: 47-48, STALİN
4- Partizan Savaşı, Sayfa: 80, M,E,L,S.
5- Seçme Yapıtlar (I) Sayfa: 231, MARX, ENGELS (Fransa'da Sınıf Savaşları, Marx)
6- Leninizmin Sorunları, Sayfa: 70, STALİN
7- Strateji ve Taktik, Sayfa: 48, STALİN
8- Partizan Savaşı, Sayfa: 93, M.E.L.S. (Partizan Savaşı Üzerine,)
9- Leninizmin Sorunları, Sayfa: 71, STALİN
10- Yeni Demokratik Devrim, Sayfa 5, Ayrıca Askeri Yazılar, Sayfa: 329, MAO
11- Askeri Yazılar, Sayfa: 329-330, MAO
12- age, Sayfa: 331-332, MAO
13- age, Sayfa: 333, MAO
14- Partizan Savaşı, Sayfa 118, M, E, L, S, (Halk Kitlesi Savaşında Siyasi ve Askeri Yönetim, Lenin)
15- age, Sayfa: 191-192-, M,E,L,S, (Şimdiki durum ve işçi sınıfı partisinin birleştirici kongresi, Stalin)
16- Marksizmde Gerilla Savaşı, Sayfa: 113-114
17- Seçme Yazılar, Sayfa: 350, İK
18- age, Sayfa: 345, İK.
19- age, Sayfa: 346, İK.
20- age, Sayfa: 372, İK.
21- Partizan Savaşı, Sayfa: 86, M, E, L, S, (Partizan Savaşı Üzerine, Lenin
22- Seçme Yapıtlar (II) Sayfa: 455, MARX, ENGELS (Blankın'cı Komün Mültecilerinin Programı, Engels)
23- Partizan Savaşı, Sayfa 88, M, E, L, S, (Partizan Savaşı Üzerine, Lenin
24- Seçme Yapıtları (I), Sayfa: 225, MARX, ENGELS
25- Partizan Savaşı, Sayfa: 90, LENİN
26- age, Sayfa: 90, LENİN
27- Komünist (II), Sayfa: 55
28- age, Sayfa: 51-52
29- age, Sayfa: 51
30- age, (IV) Sayfa: 77
31- Yeni Demokratik Devrim, Sayfa: 5-6, MAO
32- Askeri Yazılar, Sayfa: 76, MAO
33- Sağ ve Sol Sapma, Sayfa: 60-61, MAO
34- Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, Sayfa: 166, LENİN
35- Seçme Yazılar, Sayfa 19, İK
36- MK (II)Raporu, Sayfa: 14
37- Seçme Yazılar, Sayfa 3-4
38- MK (II) Raporu, Sayfa: 24
39- agr, Sayfa: 24

MARKSİZM-LENİNİZM.....

Baştarafı Sf: 24'de

tejinin soyut tekrarı ile yetinme, onu kalıp olarak ele alma bir bakıma her döneme denk düşecek politikalar üretmeme, stratejiyi yaratıcı tarzda hayata geçirmeme nisbeten hamasi tekrarlarla işin içinden çıkma vb. şeklinde eğilimlere de arkadaşlarımız sahiptir. Bir iki örnek verelim. "DABK"çı arkadaşlar, en sıradan insanların dahi görebileceği 12 Eylül'ü takibeden süreçte 1983'lere kadar iyice belirginleşen devrimci durum ve devrimci dalgadaki düşüşü göremiyorlar. Aksine dünyanın bütün kargalarını neredeyse güldürecek bir kehanetle o dönemler devrimci durumun yükseldiğinden bahsediyorlar. Keza 12 Mart'ı takipeden dönem içinde tesbitleri devrimci durumun yükseldiği yönündedir. İnsanın subjektif iradesini gerçeğin yerine koymasının en uç örneğidir bu!. Ve bu "DABK"çı arkadaşlarda azımsanmayacak ölçüde mevcuttur. Bir örnekte çok kaba içine düştükleri inkarcılıklarına ilişkin verelim. "DABK" arkadaşlara göre partimizin İK sonrası bütün tarihi kötü!. İK sonrası önderliklerin hiç biri başından beri parti stratejimize inanmıyorlardı!. Bunların tümünün particiliği sadece bir "gösteriş" ve "rol"! Ve hatta PDA'dan İK yoldaşın koptuğu dönemde TKP/M-L saaflarında yer alanların tümü (İK dışında) örgütsel kopuşun ötesinde ideolojik ve siyasi olarak PDA'cı! Eğer bu görüşe kalırsa TKP/M-L'nin kuruluşu da şüphe götürür! Arkadaşlarımız İK sonrası parti tarihini neredeyse bir KAOS olarak değerlendiriyorlar. Partimizin birleşik bir tarihi olduğu gerçeğini rededi-yor, herşeyi İK sonrası döneme büyük bir çarpı atıp reddederek sadece kendileriyle başlatıyorlar!. Bütün bunları önümüzdeki dönem ayrıntılarıyla ele alacağız. Şimdilik genel ve tez olarak işaret ettiğimiz bu gerçekler konusunda da 'DABK'çı yoldaşlar kendilerini ciddi tazda gözden geçirmelidirler. İnkarcılık gelecekte kendilerini de reddetmeye götürecektir. Bizler bütün eksikliklerine, olumsuzluklarına rağmen 'DABK çı arkadaşların mücadelesini, devrime, sosyalizme, komünizme hizmet eden bir kata olarak değerlendiriyor ve büyük bir değer biçiyoruz.

Beşincisi: 'DABK'çı arkadaşlar partimizin kuruluşuna temel teşkil eden programatik görüşlerin ortaya çıktığı koşullarda en ileri teoriyi temsil ettiği ve o gün önderliğin siyasi ideolojik, örgütsel, pratik olarak en üst noktayı oluşturduğu gerçeğini kabul ederken, bu gün aynı mantık üzerinde yükselerek bu hattın geliştirilmesinin önemini kavrayamıyor, ona bir eylem kılavuzu olarak yeterince bakmıyor bir bakıma dogma haline getiriyorlar. Biz açıkça diyoruz ki, bugün İbrahim İbrahim seviyesinde tekrarlamak problemdir, İbrahim cilik hiç değildir.

Arkadaşlarla bazı yönleriyle aramızdaki programatik olmayan ayrılıkların tezler olarak ortaya koyma ya çalıştık. Stratejiye tekabül etmeyen bu cinsten ayrılıklar belki daha bazı noktalarda da söz konusudur. Bunların üstünü örtmeden amansız siyasi ideolojik mücadele yoluyla DABK'çı arkadaşlarla daha sağlam birlik çabasını elden bırakmayacağız. Parti stratejimizden kopmadıkları uzaklaşmadıkları sürece onları örgütsel olarak ayrı düşmüş partimizin dağınık güçleri arasında değerlendirecek ve kazanmak için azami çaba sarfedeceğiz.

Gelecek sayımızda hali hazırda 'DABK'ın resmi olarak değil, ama 'DABK' adına hareket eden bazı "yetkili" kademe ve kadroların III Konferansımızın çizgisine ilişkin takındıkları tutum ve eleştirilerini ele alacağız. Zorlama tutumlarla illa konferans hattından ayrılmaya çalışan bu eleştirilerin hem tutarsızlığını ve hem de nasıl bedavadan da olsa "mutlak ayrılık yaratma" anlayışından kaynaklandığını göstereceğiz. Aynı şekilde parti birliği için mücadelede kimin hangi tutumlar içinde olduğunu da açıklamaya çalışacağız. Yer darlığından ötürü bu sayımıza koyamadığımız bu bölümleri gelecek sayıda okuyucularımızın kontrolüne sunacağız. Şimdilik bitirirken, herkesi bir kez daha M-L-MZD ruhuyla partinin bütünlüğünden sorumlu davranmaya çağırıyoruz.

Birlik, mücadele, birlik!

Şimdiki Durum ve Görevlerimizi Doğru Kavrayalım, M-L-MZD'nin Yıkıcı Gücü Kitlelerin Yıkıcı Gücü, Silahların Eleştirici Gücünü Ustaca Birleştirelim!

Bugün ülkemizde, iktisadi, siyasi, sosyal gelişmenin doğru tahlili bu tahlil ışığında işçi sınıfının siyasi partisinin stratejisi ve ona güncel anlam kazandıracak olan taktiklerinin berrak bir şekilde ortaya konulması partiye ve devrimci kitlelere görevler konusunda çağrı yapabilmek acısından can alıcı bir sorundur.

Bugün ülkemizde ekonomik ve siyasal durum nedir. Bu durumun sınıfların karşılıklı ilişkilerindeki etkisi nedir? Bu ilişkilerde egemen sınıfların strateji ve taktikleri nelerdir? Devrimci proletaryanın egemen sınıfların bu durumu karşısında döneme ilişkin görevler konusunda perspektifi nedir? Yüzlerinde "sol" maskesi bulunan oportünist, revizyonist karargahlar ile arasındaki kalın ayrışım çizgileri nerelerdedir? vb. ciddi sorunlara doğru yanıtlar bulabilmek ve alternatif politikayı maddi güce dönüştürebilmek oldukça önemli bir anlama sahiptir.

Bugün hakim sınıflar ekonomik ve siyasal çıkmazın daha da derinleşerek ve yaygınlaşarak arttığı bir dönemi bütün ızdıraplarıı ile yaşamaktadır. Hakim sınıfların daha derinleşip yaygınlaşan ekonomik ve siyasal bunalımları konjonktürün bugünkü durumu ile doğrudan ilişkilidir. Emperyalist sistemin bunalımı bundan onbeş yıl önceki durumuyla kıyaslanmayacak bir artış göstermiştir. Sistemin sancılarının artması kendi yarı-sömürgelerindeki hakim sınıfların dertlerini de artırmaktadır. Konjonktürün bu denli ağır sancılar çekmesi halinde elbette emperyalistlerin yarı-sömürgelerindeki ızdıraplarının daha fazla oluşu bu sürecin normal sonuçlarından başka birşey değildir. Şayet emperyalist kendi dertlerine ciddi çözümler buluyor olsalardı, emperyalist eksen etrafındaki ülkemizde de hakim sınıflar eşi görülmemiş çakılma, sıfırın altına düşen bir ekonomi grafiğine sahip olamazlardır. Ne varki, WALL STREET, İMF, Dünya Bankası OECD raporları'ndaki ürküntü verici tablolar, bu duruma zaten müsaade etmemektedir, edemez de. Bu durum emperyalizmin has ekonomik politikacısı Özal'ın bütün çırpınışı ve ardı arkası kesilmeyen operasyonları ile efendilerine ve egemen güçlere "Toz pembe" tabloları uzatmasını çoktan imkansız kılmaktadır.

Hakim sınıflar konjonktürün kendi deyimleri ile "dünyanın ödünü kopartan" krizin yükünü fazlasıyla yaşamaktadırlar. Bugün özellikle 12 Eylül'de ciddi ve eksiksiz uygulanan "24 Ocak Kararları" yine rahat soluk almasına yetmemektedir. Yabancı sermayeyi teşvik için gümrüklerini ardına kadar açma, yatırımları cazip hale getirmek için her türlü önlemi alma, ihracat ve döviz girdilerini artırmak için gerekli tüm imkan ve yasaları işlerliğe koymak, günlük kur ayarlamasına geçmek ve TL'yi uluslararası döviz borsalarında dalgalanmaya bırakma, devlet ve bürokrasideki harcamaları kısıtlama, KİT' [Kamu İktisadi Teşkilatı] özel sektöre devretme, batan büyük şirketleri devlet desteğiyle kurtarmaya çalışmak vb. ekonomik alandaki bir dizi operasyon ülke ekonomisini daha yeni ve ağır rizikolu yüklerinin altına koymaktan kurtaramamıştır.

Özellikle 12 Eylül sonrasında emperyalist sermeyaye her türlü olanak tanımasına rağmen, ülkede ciddi yatırımların yok denecek kadar az oluşu tesadüfi değildir. Yatırımlar önemli ölçüde durmuştur. İnşaat, turizm, haberleşme, ulaşım vb. gibi alanlarda yapılan kısmi yatırımlar emperyalist sermayeyi teşvik tedbirlerine rağmen oldukça yetersizdir. Uzun vadeli olan baraj, ağır makina parçaları vb. yatırımlarda sorunun özünü karatmamaktadır. Hele son Wall strett borsa sarsıntısı, yatırımları çok daha ciddi boyatlarda durdurmuştur. Dünya çapında hatırı sayılır yatırım şirketleri sermayelerindeki kâr oranının büyük ölçüde düşmesiyle ellerindeki hisse senetlerini biran önce devretmeye çalışmaktadırlar. Uluslararası alanda hali perişan olan sermaye Türkiye'de nasıl güçlü yatırımlar yapabilir?

İhracatı teşvik önlemleri 12 Eylül'ün ardından belli bir başarı sağlamıştar. Bu açık bir gerçekliktir. Türk hakim sınıfları Özal modeli ile bütün yasal ve idari önlemlerde alınarak Cumhuriyet tarihi boyunca ilk defa 12 Eylül'ün ardından bir ihracat patlaması yaratabilmiştir. Ne varki, bu durum sorunun bir yanını oluşturmaktadır. Çünkü birinci olarak ihracat uzun süreli ve istikrarlı olmadığı gibi uluslararası gelişmeler dolar, petrol vs'deki dalgalanmalar, ihracat patlamasını ciddi ölçüde olumsuz yönde etkilemiştir. Yine daha çok Arap ülkelerine yapılan ihracat daha büyük tekellerin yıkıcı etkileri ile de zaten sınırlı olmuştur. Ayrıca ihracat sektörünün ana ürünü olan tekstilin ABD ve Avrupanın alanlarındaki gümrük duvarları ile karşılaşması ihracat alanındaki tempoyu kısa sürede düşürmüştür. Yine aynı dönemde işçi döviz girdileri bütün cazip önermelere, Özal'ın köprü baraj vs'yi "satıyorum-satıyorum sattım" diyerek açık artırmaya sunarcasına satılığa sunması gibi önlemler işçi döviz girdilerini ciddi bir şekilde artırmamıştır. Çünkü onun cazip (!) önerileri Commerzbank, Deutschebank gibi Alman bankalarının faiz oranı vb. kolaylıkları karşısında solda sıfır kalmaktadır. Devlet ve bürokrasinin tıkanıklığını çözmek, devlet yatırımlarını kısmak, KİT'leri özel sektöre devretmek, özel sektörün battığı bataklıktan KİT'leri özelleştirme ile çıkarılmaya çalışma, ciddi bir etki göstermemiştir. Herne kadar bira, marlboro vb. yatırımlar özel sektörün işine gelse de, sanayinin çıkmazını bu tür yöntemlerle halletmeye çalışmak zaten mümkün değildir. Devlet batan banka ve şirketlerin kurtarılmasına olanca gücü ile destek olmaktadır. Ancak bundan da kendilerinin itiraflarında görüldüğü gibi sonuç alınamamıştır. Söz gelimi Asil Çelik bataktan çıkarılmış ama bu çıkma eylemi uzun sürmemiştir. ÇÜnkü Alman çelik tekelleri Asil Çelikteki bataklığı hiçbir şekilde tanımamaktadır. Daha ucuz ve kaliteli Alman çeliği, Asil çelikteki tüm zahmetleri anlamsız kılmaktadır. Yine TL'nin uluslararası döviz borsa-

larında dalgalanmaya bırakılması, TL ve yatırımı ölümle pençeleşmekten kurtaramamıştır. 11 Eylül'de uluslararası para piyasasında doları 70 kat geriden takip eden TL bugün 1128 kat geriden takip etmektedir. Dolar karşısında TL'nin günlük değer kaybı, ekonomiye ağır yükler yüklemektedir. TL dolar karşısında 1 liralık kaybı herşeye otomotik olarak zam yapmayı zorunlu kılmaktadır. Yine enflasyonun % 60 civarında seyretmesi hakim sınıflara 12 Eylül'ü zorunlu alternatif olarak dayatan ögelerden biri olan ekonomik bunalıma çare aramaları bugün kendi itiraflarıyla da görülebileceği gibi, sonuçsuz kalmıştır. Bu konuda hakim sınıf sözcülerinin ayrı ayrı itirafları kamuoyunun bilinci dahilindedir. Biz sadece TÜSİAD'ın (Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği) başkanı Ömer Dinçkök'ün 5 Şubat tarihli, Hürriyet gazetesine verdiği demeci aktarmayı yeterli görüyoruz. TÜSİAD başkanı Ömer Dinçkök hakim sınıfların ekonomik çıkmazını "1980'de ekonomiye biçilen elbiseye yama yaparak durumu sürdürme artık imkansızlaştı' şeklindeki itiraflarıyla acı bir şekilde dile getirmektedir. Bu durum bizim tahlillerimizle tamamen uyum içindedir. Hakim sınıflar açısından gerçekten de en ciddi alternatif olan 24 Ocak kararlarının bu denli iflası demek, daha ağır bunalımlara ondan daha radikal çözümleri hakim sınıflara dayatmaktadır. Bilindiği gibi 24 Ocak kararlarının çözüm olarak sunulması ciddi bir siyasi faturayı ödettirmeyi zorunlu kılmaktadır. Acaba bundan sonraki daha radikal (24 Ocak'tan) çözümlerin sunulması ödettirilecek yeni ve daha ağır siyasi faturanın cinsi hakkında bugünden bir ipucu vermemekte midir?

Hakim sınıfların ekonomik çıkmazı salt bu kesitte kalmaz elbette. Derinleşen ekonomik krizin toplumsal yapıdaki çelişmelerin daha fazla derinleşmesine ve keskinleşmesine yol açmaktadır. Ekonomik kriz açıktırki, üsttekileri ve "alttakileri" derin etkilemekte ve karşılıklı ilişkilerinde muazzam bir tansiyon yükseklikine yol açmaktadır. Hakim sınıflar "üstteki"ler olarak önemli siyasal sorunlarla yüzyüzedirler. 12 Eylül'le birlikte çözmeye çalıştıkları siyasal istikrar sorunu da bugün tam anlamıyla bir fiyasko ile sonuçlanmaya gitmektedir. Yani hakim sınıflar yönetimi devam ettirmelerine rağmen artan ciddi siyasal bunalımlarla çıkmazları derinleşmektedir. 12 Eylül'le kısmen de olsa hakim sınıflar arasında cereyan eden çatışma azalmış olsa da bugün 11 Eylül'den daha azılı bir dalaş, dünya ve Türkiye kamuoyu önünde sürmektedir.

Hakim sınıfların anayasa dayatması, seçim senaryoları, demokrasiye geçiş, yönetmeye ilişkin siyasal stratejileri, son olarak eski siyasilere özgürlük, erken seçim, demokratikleşme ve reformlar yapma diye taktiklerle beslenerek devam etse de ciddi sorunlarla karşı karşıyadırlar. Hakim sınıflar cunta aracılığı ile ortaya koymaya çalıştıkları "yeni dönemin" stratejisini bir merkez sağ, bir merkez sol bir muhafazakar olmak üzere birkaç parti ile yönetme olarak belirlemektedir. İrili ufaklı birçok parti kurulsada hakim sınıfların bu iki üç büyük partisinden başkalarının yaşam hakları (yönetim anlamında) yoktur. (Baraj sistemi resmi siyasi partiler yasası bundan ötürü.) Hakim sınıf klikleri arasında çatışma 12 Eylül'ü aratacak düzeydedir. Her ne kadar birlik noktalarını zorlasalar ve hatta bir çok konuda birleşselerde bu çatışma daha keskin sürmeye mahkumdur. Sorunun yanlış anlaşılmaması için şunu hemen belirtelim. Hakim sınıfların 12 Eylül cuntası ile kısa vadeli stratejileri, ekonomik ve siyasi istikrar kazanmaktı. Bunun için de devrimci muhalefeti ağır bir şekilde ezmek, kendi aralarındaki çıkar çelişkilerini bir kanadın (merkezci kanadın) hakimiyeti altında asgariye indirgemek ve eski partileri kapatmaktı. Hakim sınıfların iki partili sistem anlayışı taktik bir sorundur. Stratejik bir sorun değildir. Egemen sınıfların stratejisi, AET'ye girmek, ülkede ekonomik ve siyasi istikrarı sağlamak, devrimci muhalefeti sürekli (ya da kendilerini rahatsız etmeyecek şekilde) susturmak, Kürt sorununu asgari oranda çözmek (çünkü bugün en büyük sorunları bu), ABD ile ilişkilerini daha iyi rayına oturtmak vb.dir. Parlamento bütün yeniden düzenleme önlemlerine rağmen, katırların tepiştiği ahır görünümünü kısa sürede gözler önüne serdi. Üsttekilerin yönetmedeki zorluklarla karşılaşması kuşkusuz alttakilerle de doğrudan bağıntılıdır. Alttaki emekçi tabakalar artık 12 Eylül sürecini çoktan terketmişlerdir. 12 Eylül'ün geliş nedenlerinden diğer bir önemli bir ögeyi teşkil eden ülkenin iç savaş ortamını yaşamasını engellemek siyasal istikrarı tesis etmek perspektifi oldukça ciddi darbeler yemiştir. Ülke içinde 11 Eylül'deki işçi sınıfı, gençlik, toplumun diğer kesimlerinin sıkıyönetimlere rağmen bastırılamayan muhalefeti ve Türkiye Kürdistanı çıbanın tepreşmesi bugün engellenebilmiş midir? Koca bir hayır! Halk muhalefetinin zorla bastırılması ardından belli bir süre suskunluk süreci daha sonra kaynamayı beraberinde getirmiştir. Halkın suskunluk dönemi sonrasından önce homurdanış pasif reaksiyonları daha sonra artan eylemlilik ve aktif reaksiyonlarına dönüşmesi bugün herkesin gözlemleyebileceği gerçekliktir. Bugün işçi sınıfının bütün idari vasıl önlemlere rağmen kendiliğinden gelme hareketinin ve eylemliliğinin küçümsenmeyecek orandaki varlığı oldukça önemli bir gelişmedir. Yüksek Hakem Kurulu, iş adamları sendika patronlarının devlete çullanmaları onun kendiliğinden de olsa mücadelesini engelleyemeyecektir. Grev dalgası hızlı bir yayılma göstermektedir. İşçi sınıfının bugün kendiliğinden gelme mücadelesi geçmişten daha ileri bir noktadadır dediğimizde sanırız subjektivizme düşmüş olmayız. Çünkü Devlet istitastik enstitüsünün istatistik yıllığındaki ampirik veriler bile bu tespiti doğrulamaktadır. 1978'de grevde olan iş yeri sayısı 175 iken 1987'de bu sayı 353 olmuştur. 1978'de greve katılan işçi sayısı 27.208 iken 1987'de bu sayı 27.992 olmuştur. Bugün geçmişle kıyaslandığında bugünkü kendiliğindenci işçi hareketinin durumunun daha olumlu olduğunu söyleyebiliriz. Yine bugünkü baskı önlem ve dayatmanın seviyesi geçmişle kayıslandığında bu durum daha iyi görülecektir.

Gençliğin mücadelesi de küçümsenemeyecek bir mesafe katetmiştir. Kışlalara hapsedilen gençliğin "kışla üniversitelerine köle ruhlu uysallar topluluğu" olarak eğitimlerine tahammül etmeleri mümkün değildir. Nitekim faşist eğitim sistemine karşı önce yemek boykotu, ders dinlememe, oturma, yurtlarda çatal, kaşık sakındatma vb. gibi pasif direnişler daha sonra YÖK aleyhtarı eylemlilik gidip gelerek üniversite duvarlarının yarılarak sokaklara dökülmesi, günümüz gençliğinin ciddi politik reflekslerini kitlesel olarak oluşturmaktadır. Dernekleşme, örgütlenme, politik çekim merkezi olma konusunda ciddi mirasa sahip gençliğin bugünkü süreçte rolünün daha artması bir tesadüf görülmemelidir.

Yine T. Kürdistanı çıbanı hakim sınıfların siyasal çıkmazını derinleştiren önemli unsurdur. 12 Eylül operasyonunun önemli bir kesitinde T. Kürdistanı'ndaki çıbanın giderek deşilmeye doğru olgunlaştığını gösteren gelişmeler oluşturmaktaydı. Hakim sınıflar açısından "Kürt sorunu" halledilmedi. T. Kürdistanı'ndaki huzursuzluk devlet otoritesinin sarsılması elbette egemen güçler açısından hayra alamet değildi. Bu sorunun hallide el

bette diğerleri gibi olacaktır. T. Kürdistanı'nda Kürt meselesi süngü zoruyla halledilmeye çalışıldı. Hal edilebildi mi? Yine koca bir hayır! Hakim sınıfların, bırakalım T. Kürdistanı'nda zorla Kürt meselesini halletmesini, Irak Kürdistanı belasını da boynuna değirmen taşı olarak aldı. Jandarma baskını, köy köy meydan dayakları, Kürdüm dediğinden ötürü yıllarca hapis cezaları, ezilen bağımlı Kürt Ulusu'nun dayanılmaz milli zulme karşı mücadelesini engelleyemediği gibi çelişkileri daha da keskinleşti. Irak Kürdistanı'na yapılan bombalı, tanklı, toplu en seçkin birliklerin savaş seferberliği kelimenin tam anlamıyla fiyasko ile sonuçlanmıştır. Irak rezaletini ABD direktifiyle Saddam'a yardım için yapan faşist Türk Hakim Sınıfları sonuçların başarısızlığından ötürü ordu kurmaylarına kamuoyu önünde nükte vurmadan edememektedirler. "Kürt sorunu kabullenmek bir yana, bu sorunu zorla kapatmak isteyen hakim sınıfların bugün bu sorunu parlamentoda bile kabul eder hale gelmiş olmaları, onları Midyata pirince giderken cuvaldaki bulgurdan etti" misali tedirgin etmektedir. Hâla ülkedeki politik atmosferin ciddi bir kesitini oluşturan T. Kürdistanı problemi önümüzdeki dönemde artan hızıyla devam edecek bir niteliğe sahiptir.

Hakim sınıfların Kürt sorununa yaklaşımlarını kısa vadeli olarak görmek yanlıştır. Bugün Kürt sorunu bunların en büyük sorunlarıdır. Çünkü, Kürt Ulusu salt Türkiye'de değil, İran ve Irak'ta da önemli br sorun olarak gündemdedir. Özellikle Irak'ta Kürt Ulusu yılardır silahlı mücadele vermekte ve bağımsızlığı için dişe diş döğüşmektedir. Bugün bu üç parçadaki Kürtlerin ulusal mücadelesi başta emperyalistler olmak üzere bütün dünyanın dikkatini çekmektedir. Bu alandaki ulusal mücadelenin boyutlanması Avrupa ve ABD'li emperyalistleri tavır belirtmek zorunda bırakmıştır. ABD, KÜrt ulusal mücadelesinin RSE'nin denetimi altına girmemesi için, bu mücadeleyi halkı gören bir konuma girme çabasındadır. AET topluluğu da bu paralelde hareket etmektedir. En azından "otonomi" önermekteler.

Türk hakim sınıflarının, bugünden otonomiye yanaşmayacakları açık. Bu gün silah zoruyla bu mücadelenin önüne geçmeye çalışıyorlar. Ama mücadelenin önünü alamazlarsa, otonoma yanaşacakları da bir gerçek. Kürt sorununu salt, İran, Irak, Türkiye ve Suriye sorunu olarak görmek yanlıştır. Emperyalistlerin önemli etkilerini görmek zorundayız. Emperyalistler bu sorunu, kendi çıkarları doğrultusunda çözmek için yıllardan beri kollarını sıvamışlardır. Şu anda dengede tutmaya çalışıyorlar. Yarın dengenin ne yana kayacağı belli olmaz.

Kısaca toparlarsak hakim sınıflar ekonomik krizin yanında ciddi bir siyasal krizle de karşı karşıyadırlar. Bugün geçmişi aratmaktadır. Son olarak cumhurbaşkanı seçimi kuvvet komutanlarının yeni muhturaları vb. bugünkü durumda egemen güçlerin içindeki ciddi çıkmazların boyutları hakkında bilgi vermektedir. Halk muhalefeti de bu durumda önemli bir mesafe katetmiştir. Kendiliğinden gelme işçi hareketleri, gençlik, cezaevleri ve mahkum ailelerinin tüm toplumu etkileyen eylemliliği, T. Kürdistanı'nda katmerli (sınıfsal ve milli) baskıya karşı mücadelenin düzeyi önümüzdeki dönemde daha büyük tehlikelerin ve onun çekirdeğinde güçlü devrimci fırsatların iç içe geçerek yeni çözüm arzularını gündeme getirecektir. Bugünkü duruma hem devrimci hem de karşı devrimin müdahale etmesi zorunluluk haline gelmiştir. Kuşkusuz güçlü devrimci fıratların iki sınıfın siyasi parti tarafından değerlendirilmesi ileri mevziler kazanma açısından oldukça büyük bir öneme sahiptir.

Yukarıdaki ülkemizdeki iktisadi siyasi sosyal gelişmeler üzerine kısaca değinmeye çalıştık. Hakim sınıfların halkın durumu yanında devrimci hareketin durumu ve partimizin durumu üzerine de kısaca durmak istiyoruz.

12 Eylül darbesi ardından devrimci harekete karşı topyekün saldırıya geçen karşı devrim önce şehirlerdeki devrimci güçlere daha sonra köylük bölgelerdeki silahlı harekete ağır darbeler indirdi. Özellikle 82 sonlarına kadar bütün şiddetiyle yapılan saldırılar bir çok örgütün dağılmasına, bir çoğunun tamamen çökertilmesine yol açtı. Ağır ricat dönemi bütün hareketi girdabına bir çırpıda alabildi. Hakim sınıf güçleri öncelikle "Terörizme karşı" mücadele adı altında silahlı mücadele yürüten örgütlere, daha sonrada kendisine karşı olan bütün güçlere, (sosyal faşistlere, "Sol" maskeli karşı devrimcilere, revizyonist ve reformistlere) saldırdı. Silahlı mücadelede belli oranlarda yer alan THKP-C içindeki radikal güçler kısa sürede etkisiz hale geldi. Ricat yılları ile birlikte bunlardan bazıları "Avrupa komünizmine" çark etti. Devrimin silahlı biçimlerine öfke kusan bu odaklar ardından Avrupa sosyal demokrasisine güçlü ölçüde dayanmaya başladılar. TDKP gibi sosyal emperyalizme tavır alan silahlı mücadeleyi savunmayan güçler zaten uzun süredir izledikleri revizyonist reformist çizgilerinden ötürü cunta aleyhtarı bir varlık gösteremediler.

Partimizde ülkemizdeki ciddi bir siyasal güç olarak fonksiyonunu oynayamadı. Ancak başından sonuna kadar silahlı mücadelede ısrarlı tutumu nedeniyle silahlı güç olarak hakim sınıfların karşısında kararlı bir şekilde tutunabildi. Özellikle kırsal alanda dar bir çerçevede de olsa silahlı gerilla hareketi bastırılamadı. Kırdaki bu gerilla hareketi partimizin derlenip toparlanmasında motor güç teşkil etmekteydi. Parti çizgimizin adına layık bir şekilde uygulanması halinde silahlı gerilla savaşının başarısız olması için hiç bir nedeni olmadığını kanıtlayan silahlı güçlerimizin can bedeli mücadelesi partimizin önünümüzdeki dönem sınıf mücadelesinde alacağı rol bakımından büyük bir değer taşımaktadır. Ancak bu gerçekliğe rağmen partimizde yenilgi sürecini yaşamaktan kendini kurtaramadı.

Partimiz, proletarya partisinin müfredat programında üstün başarı ve zaferlerin yanında ağır kayıplar ve yenilgilerin de olacağının bilincinde bir parti olarak "savaşmak yenilmek, tekrar savaşmak tekrar yenilmek zafere kadar böyle davranmak" şeklinde M-L bir mantığa sahiptir. Biz burada partimizin yenilgisi üzerinde durmayacağız. Çünkü parti üçüncü konferansımız II. MK önderliğinde izlenen sağ oportünist çizginin bütünsellikli olarak partiye verdiği zararları, II. MK'nın sağ oportünist hattının, siyasi ideolojik köklerine inerek sınıfımıza ve halkımıza özeleştirisini sunmuştur. (Bak. III. Konf. Bel.)

"Sol" maskeli karşı devrimci kanatlar ise eylül darbesinin ardından cuntaya dizdikleri sayısız methiyelere rağmen cuntanın saldırılarına hedef olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Doğu Perinçek ordunun teröre karşı hassasiyetinden" övgüyle söz ederek "K. Evren beni tuttuklayacağına teşekkür etmeliydi" biz baştan itibaren terörizmin karşısında saf tuttuk." gibi kendi değerinin bilinmediğinden şikayet eden yakınmaları yanında, Bilen gibi sosyal faşist ele başlarının, ordunun iktidara el koyması terör odaklarına yönelmesi ciddi bir tehlike değildir. Orduda kemalist bir gelenek vardır" şeklindeki cunta şakşakcısı tutumları cuntanın bu güçlere yönelmesi ile birlikte cuntaya tavır almaları şeklinde değişmiştir. Ancak özünde değişen bir şey olmadı. Bu güçler şu veya bu şekilde düzene hizmet etme çizgilerini terketmediler. Sosyalist parti senaryoları ve KUTLU'nun hakim sınıflarla anlaşarak onlara teslim

olmaları vb. bunlara örnektir.

Bu güçlerin ülkemizde oynadıkları rol bugün de oldukça önemlidir. Bu güçler esas olarak hakim sınıfların "demokratikleşme" "demokratik reformlar" yapma adı altında halk muhalefetini boğmak için kullandıkları birer araçlarıdır. Hakim sınıfların bu güçleri, yığınların radikal bir sosyal devrim kampına değil, düzen sınırları içinde "reformlar" kampına çekilmesinde birer alet olarak ustaca kullanmaktadırlar. (Kuşkusuz hakim sınıfların "reform" yapma isteği de havadan gelmemektedir. Altan kabaran ve yüzeye çıkmak için sabırsızlanan dalganın dayatmasına alternatif bir çözüm ihtiyacından gelmektedir) Durum gayet açıktır. LENİN'in dediği gibi "bütün ezici sınıflar egemenliklerini güvence altına almak için iki sosyal fonksiyona ihtiyaç duyarlar. Cellatın ve papazın fonksiyonu. Cellat, ezilenlerin protestosunu ve öfkesini bastırmak, Papaz da, ezileni yatıştırmak, onları sıkıntıların ve fedekarlıkların azalacağı umudunu vermek (bu umutların gerçekleşeceği güvencesini vermeden bunu yapmak özellikle kolaydır.) için gereklidir. Böylece sınıf egemenliği sürdürülürken onların sınıf egemenliği ile uzlaşmasına, devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına ve devrim azminin yıkılmasına çalışır" (Proleter Dev. ve Dönek Kaustky, Sf: 34)

Sosyal faşistler bugün egemen sınıf bloku içinde olmamasına rağmen RSE'nin yeminli uşaklarıdır. Bunlar son zamanlarda "Glasnost" politikasının etkisi ile de yüzlerine 'reformcu'bir maske takma uğraşı içindeler. Öteden beri, devrimci demokrat kesime ve partimize yönelik "Maocu bozkurtlar", "goşistler" vb. gibi saldırılarına ara vermişlerdir. Ve tüm devrimci demokratları "birliğe" çağrıyorlar. Ne varki, bu sahte "birlik" çağrıları özünde RSE'ne hizmet etme çağrılarıdır. Silahlı mücadeleye son verme ve burjuvazinin icazeti altında "demokrasi" arama çağrılarıdır. Bunlar dünkü özlerinden hiçbir şey kayıp etmemişlerdir. Sadece taktik bir değişiklik yapmışlardır. Bu nedenle devrimci demokratlar bunların sahte "birlik" çağrıları karşısında uyanık olmalıdırlar. İşçi sınıfının ve halkın mücadelesini körelten ideoloji ve siyasal çizgilerini teşhir ve tecrit mücadelesini kesintisiz sürdürmelidirler.

Revizyonist ve reformist kampa gelince, bunlar isteyerek papaz rolü oynamasalarda, siyasal hatları, bu rolü onlara rahatlıkla oynatmaktadır. Bunların ikili bir görevi vardır. Bir taraftan egemen sınıfların baskılarına karşı şu veya bu şekilde mücadele etmektir. Bu mücadeledeki amaçları düzenin halk ve kendilerine yönelik sivri yanlarını törpülemek, yani burjuva demokrasisini savunma ve onun yerleşmesinin mücadelesini vermektir. Yoksa, ücretli köleliğin kalkması, sosyalizmin kurulması ve komünizme varan bir mücadele değildir. Bu nedenle sosyalizme ve komünizme de karşıdırlar. Ve radikal bir devrimin karşısında yer almaya hazırdırlar.

Bunların diğer bir özelliği de, burjuvazinin papaz rolünü halkın karşısında oynamalarıdır. Halkın gelişen mücadelesi karşısında paniğe kapılarak burjuvaziye hemen yanaşırlar ve hatta el altından anlaşabilirler. Devrimci mücadelenin radikal bir şekilde gelişmesine de taraftar değildirler.

Bugün "keskin" 'demokrasi' yanlısı gözükmeleri, devrimci, demokrat örgütlerin ve partimizin zayıflaması, kitlelerin gelişen mücadelesine önderlik edememesi, onları 'keskinliğe' kısmen itmiştir. Bu ortamdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorlar.

Bu durum ülkemizde hakim sınıfların silahlı mücadeleye karşı azgın bir cellat gibi saldırırken, radikal sosyal devrim kampını zayıflatabilmek ve yığınların öfkesini yatıştırmak için TKP, SP gibi bir dizi revizyonist, reformistlerin de papaz olarak boy göstermelerine göz yummak şeklinde kendini göstermektedir. (Tasfiyeciliğin hortlatılmasına ilişkin ileride duracağız.) Yukarıda hakim sınıfların halkın ve devrimci hareketin durumunun kısa bir özetini yapmaya çalıştık. Sorun şimdi ülkede bu objektif durumda partimizn izlemesi gereken taktik nedir? sorusuna doğru yanıtlar bulmağa çalışmaktır.

PARTİMİZİN TAKTİĞİ TEMKİNLİ İLERLEME TAKTİĞİDİR!

Partimiz III. Konferansı dünyadaki durumu ve bu durumun ülkemizdeki etkilerini (ekonomik siyasal sosyal her dalda) doğru tespit ederek önümüzdeki dönemde geçmiş hatalarımızın ışığında izlenmesi gereken taktiğimiz ve bu taktiğimizin pratikte kazanacağı anlama açıklık getirdi. Parti konferansımız ülkemizde devrimci durumu ve partimizin durumunu doğru tahlil ederek önümüzdeki dönemdeki taktiğimizin temkinli ilerleme taktiği olmasına işaret etmiştir. Temkinli ilerleme taktiği ne demektir? Temkinli ilerleme partimizin en son tutunduğu mevzileri sağlamlaştırarak yeni mevzilere tutunma eldeki mevzileri emin bir şekilde genişletme taktiğidir. Bu taktik hem devrimci durumun seviyesi hemde partimizin durumuyla doğrudan bağlantılıdır. Taktikler zaten devrimci durumdaki alçalma ve kabarma ile ilgili bir sorundur. Partimiz ülkemizdeki devrimci durumun 1982 sonlarından itibaren dalgalar halinde geliştiğini tespit etmektedir. Ancak doğru taktik belirlemek için salt devrimci durumun kabarması değil, partimizin durumu da önemli bir sorundur. Partimizin önderliğinin son derece zayıf oluşu, merkezi işlerliğin sınırlı oluşu, III. konferans faaliyeti ve ardından konferansımızın önemli bir bölümünün imha edilmesi partimizin adım adım ilerlemesine engel teşkil etmekteydi. Yani gerek devrimci durum gerekse partimizin durumundan ötürü bugün güçlerin toparlanması eldeki mevzilerin sağlamlaştırılması ve yeni mevzilerde tutunma, temkinli bir şekilde ilerleme politikasını gerektirmektedir. Yayılmacı, her tarafta ilerleme ve her tarafta mevzi kazanmaya çalışma başka bir deyişle macera ilerleme taktiğini benimsemek kesinlikle doğru değildir. Hem devrimci durum oldukça mükemmel değil, hem partimizin durumu böylesi bir ilerlemeye müsait değildir. O nedenle bu dönemde Mao'nun deyimiyle **tedrici ilerleme** taktiğinin benimsenmesi zorunluluktur. Çekilinen son mevzinin sağlamlaştırılması, yeni mevzilerde tutunma, emin bir şekilde bu mevzileri genişletme taktiği, örgütsel planda yoğunlaşma, askeri planda temkinli döğüşme siyasetini emretmektedir. Örgütsel planda yoğunlaşma siyaseti ileri bölgelerin doğru seçimi ve bu bölgelerde yerleşmeyi görev olarak dayatmaktadır. M-L kitle çizgisi gereği ileri bölgelerin doğru seçilmesi, ileri bölgelerde ileri kitlelerle kucaklaşmak, orta kitleleri geliştirmek, geri kitleleri orta seviyeye çıkarmak şeklindeki bir hattın uygulanması devrici kitle çalışması bakımından bir zorunluluktur. Yoğunlaşma siyaseti tabi atıyla kırlarda ve işçi sınıfının mücadelesinin yoğun olduğu şehirlerde parti güçlerinin seferber edilmesi anlamına gelir. Partimiz bugün esas çalışma alanı olarak kırsal alanda yoğunlaşmayı, güçlerini bu alanlarda taktiğimize uygun olarak mevzilendirme ve aynı zamanda bazı önemli sanayi şehirlerinde işçi sınıfının derinliklerinde yeşerme perspektifine sahiptir. Yoğunlaşma siyaseti hem stratejimiz açısından hem partimizinin bugünkü durumu açısından oldukça büyük bir öneme sahiptir. (Açıktır ki ileri bir dönemde hem aktif ilerleme, hem yayılma stratejimizi bir an bile unutmadan ve ona tabi bir şekilde gündeme

me gelebilir. Öylesi durumlarda partimizin somut siyaseti de stratejisi ile birlikte dönemin özgüllükleri açısından da değerlendirilir.)

Bugünkü taktik olarak (**benimseyeceğimiz**) belirttğimiz temkinli ilerleme taktiği örgütsel planda yoğunlaşma siyasetini emrederken askeri planda temkinli döğüşme siyasetini emretmektedir. Geçmişimizde hata ve zaaflarımız ışığında temkinli bir şekilde devlet güçlerine karşı saldırıların örgütlenmesinin önemi büyüktür. Engels'in deyimiyle "silahların eleştirisel gücünün temkinli bir döğüşme çizgisi ile maddi güce dönüştürebilmek," can alıcı bir öneme sahiptir. Bugün döğüşmeyen silahlı mücadele yürütmeyen hiçbir güç İK'nın dediği gibi, "ister adı komünist olsun kitlelerden tecrit olmaya mahkumdur." O nedenle aceleye getirilmeden sağ oportünizme tepki olarak 'sol' hatalara düşmeden, ama silahlı mücadeleyi sürece belirsiz bir geleceğe bırakmadan, yerleşik faaliyeti ve kitle desteğini güçlendirerek vur-kaç oparasyonlarına girmek önemli görevimizdir.

Temkinli ilerleme taktiği örgütsel planda yoğunlaşma, askeri planda döğüşme siyasetini emrettiğini daha önce söylemiştik. Bu siyaset kırlarda şehirlerde sınıf mücadelesinin diğer kesitlerinden önce ele alınmalıdır. Halk savaşı stratejisini savunan partimiz açısından temkinli ilerleme taktiği kırlarda parti güçlerimize önemli görevler koymaktadır. Kırlarda temkinli ilerleme gerilla üs alanlarını planlı programlı emin bir şekilde genişletmeyi görev olarak koymaktadır. Gerilla üs alanlarının emin bir şekilde genişlemesi silahlı mücadele ile kızıl siyasi iktidarlar kurmaya uygun silahlı mücadelenin tabanının daha ileri olduğu alanlarda üstlenmek anlamına gelir. Bu alanlar devlet ile halk arasındaki çatışmanın kızgın olduğu alanlardır. Hem toprak çelişmesinin hem de milli zulmün dayanılmaz birşekilde bu çelişmeyi daha da uçlaştırdığı bölgelerde silahlı mücadelede ısrarlı partimiz açasından birincil derecede üst alanları olarak seçilmelidir. Özellikle güney doğu kesiminde bu tür alanlar mevcuttur. Partimizin asgari bir şekilde geçmişten kalan bir faaliyeti bu alanlarda söz konusudur. Bu alanlarda asgari bir yerleşik çalışma ardından seyyar gerilla örgütlenmesinin koşulları mevcuttur. Öncelikle bu kesitlere tutunmak acil görevimizdir. Güney doğudaki sınırlı gerilla üslerimizin sağlamlaştırılması ve bu alanlarda yeni mevzilerin kazanılması hayati öneme sahiptir. Bu üslerin pekiştirilmesi birinci dereceden diğer bölgelerde emin bir şekilde yerleşebilmemizde "köprü" görevinin isabetli bir şekilde değerlendirilmesi anlamına gelecektir. Bugünkü gerilla üslerimiz ikinci dereceden üsler katagorisine dahildir. Dersim üslerimiz kadro üretimi için gürül gürül akan bir kaynaktır. Bu kaynağın daha ciddi değerlendirilmesi zorunluluktur. Bu üslerimiz diğer alanlardaki gerilla üslerimizin genişletilmesi ile daha büyük bir anlam kazanacaktır. Yine birinci dereceden esas hedef alıp bu alanlarda temkinli bir şekilde yerleşmeyi perspektif olarak benimseyen ülkemizin diğer alanlarındaki ikinci dereceden üs alanlarını da bu ana halkaya bağlı olarak inşaa etmeye çalışmalıyız. Ana halka yönelimini kaybetmeden yapacağımız ısrarlı çalışmalarımız karadenizde birkaç, toroslarda bir iki alanda ikinci dereceden gerilla üsleri yaratmaya yönelik olmalıdır. Partimiz bu parspektifle şimdiden bu alanlara gerekli önemin verilmesine dikkat çekmektedir. Neden kırlık alanlarda yoğunlaşmayı ısrarlı bir şekilde savunmaktayız? Türkiye'de milyonlarca işçi, 67 vilayet varken şehirlerde giderek yükselen anti-faşist mücadele hızlanırken bu göreve neden ısrarlı bir şekilde sarılmalıyız? Bu sorun temel bir sorundur. Proleteryanın iktidarı vurup almasına ilişkin ciddi bir sorundur. Partimiz işçi sınıfının siyasi partisi olarak iktidarı zaptetmek, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve kominizme gitmeyi hedefleyen bir partidir. Komünizm için iktidar zemini bugün nerededir? Parti, şehirlerde toplu ayaklanma ile mi komünizmin iktidarını kurabilecek yoksa düşmanı en zayıf, devrim ordusunun tabanının en güçlü olduğu köylük bölgelerde mi? Devletle cebelleşmek onu zayıf yerinden vurabilmek ondan bir parça alanı kurtarabilmek ancak kırlık alanlarda mümkündür. Ülkemizdeki ekonomik sosyal gelişmelerde mali sermayenin egemenliğinin yıkılmasında, ittifak güçlerinin parçalanmasında ülkemizdeki diğer çelişmelerin çözümünde vb. kavranacak esas halka mızrağın sivri ucunun yöneltileceği hedefler devrim ordusunun gövdesini oluşturacak sosyal taban vs. kırlık bölgelerin bağrında mevcuttur. Bu durum silahlı savaşın askeri çizgisi açısından da oldukça önemlidir. Partimiz temkinli ilerleme taktiği ile kırlarda yoğunlaşmayı birinci ve ikinci dereceden üs bölgelerin ayrıştırılması, ana halkanın birinci derecedeki üs bölgeleriolarak kavranması, bunda birinci dereceden üst bölgelerde köprü rolü oynayan ve partimizin geçmişten beri askeri çalışmasının olduğu alanlara öncelik vermek ve ülkenin diğer kırlık alanlarında (karadeniz ve toroslar'da) ana yönelimi bir an bile kaybetmeden ona tabi bir şekilde ikinci derecede üst bölgeleri yaratma temelinde bir politika saptamıştır. Bu politika gayet açık ve berraktır. Her parti militanımız bu politikayı hayata geçirmede berrak kafaya sahip olmalıdır. Başarının tek sırrıda berrak bir siyasal çizgiye sahip olmaktır. Köylük bölgelerde yoğunlaşmanın temkinli ilerleme taktiğimizle olan bağını ortaya koyduk. Yoğunlaşmak politikamıza bağlı olarak yoğunlaştığımız alanlarda nasıl bir çizgi izlemeliyiz. Buralarda nasıl bir çalışmayı benimsemeliyiz. bu alanlardaki gerilla faaliyeti nasıl bir siyasetle ele alınmalıdır. Bu konuda partimizin kurucusu ve önderi İK yoldaş şunları söylemektedir:

"M-L'lerin köylüler arasında örgütlenme politikası açıktır. Her köyde köy parti müfrezeleri, yani köylü milisleri örgütlemek, köy parti komitesine bağlı partili ve partisiz unsurlardan silahlı mücadeleye hizmet edecek çeşitli görev grup ve hücreleri örgütlemek, ayrıca köy esasına bağlı olmayan bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birliklerini örgütlemek, bütün bu örgütlenme faaliyetinin amacı yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında partiyi ve halk silahlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil silahlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün köylüleri örgütlemede kavrayacağı halka gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir."

—İK. SY. Sf: 333—

Görüldüğü gibi yoğunlaşılan köylük bölgelerde parti örgütünün yaratılması esas halka olarak kavranması, bu esas halkaya bağlı silahlı profesyonel seyyar gerilla hareketinin örgütlenmesi. Bu halkaya bağlı olarakta köy milislerinin ve çeşitli gruplarının örgütlenmesi zincirinin izlenmesi, savaşın kurmay heyeti öncüsünün taktik olarak uygunluk arzeden diyalektiğinin izlenmesi gereklidir.

Bizim gibi ülkelerde kırlık alanlarda gerilla mücadelesi, kitlelerin devrime kazınılmasında ana unsurdur. Sovyetlerde Lenin'in yayın organı etratında örgütü inşa etmek, uzun süreli siyasal teşhirler, grev çağrıları giderek ayaklanmayla iktidarın ele geçirilmesi mümkün değildir, kitleler devrime, silahlı mücadeleyle kazanılacaktır. Bizim gibi ülkelerde siyasal teşhir, silahlı teşhirle daha fazla bütünleşmiştir. Basitten karmaşığa giden devrim, karşı devrim çatışması başından itibaren silahlı sürmektedir. Partimiz M-L kitle çizgisi temelinde, ileri kitleleri

örgütlemeyi, orta kitleyi ilerletmeyi, geri kitleleri orta seviyeye çıkarmayı kısacası kitleleri örgütlemenin en önemli araçlarından olarak görmektedir. Partimiz II. MK'mızın sağ oportünist kitle kuyrukcusu "Kitlelerin orta kesimine göre kendisini uyarlayan ve partimizin 14 yıllık mücadelesi döneminde barışçıl mücadele biçimlerini esas (sadece 78'in sonu 79 ortalarında MK'mızın silahlı biçimlerinin esas olduğunu tespit etmektedir. Bu tesbitte o dönemde kitlelerin çoğunluğunun artık silahlara baş vurma, ayaklanma düzeyinde olduğu için yapılmaktadır.) alarak gerilla faaliyetimizin önüne barışçıl ajitasyon propaganda görevini koyması. (bak. TÜrkiye'de durum ve görevlerimiz özel sayı) Kitle çalışması ve M-L kitle çizgisi kitleleri silahlı mücadele temelinde devrime seferber etmek noktasında partimizin çizgisinden muazzam bir sapmayı teşkil etmekteydi. O nedenle partimiz III. Konferansı kırlık alanlarda M-L kitle çizgisi temelinde silahlı mücadelenin kitleleri örgütlemede asıl unsur olduğunu ısrarlı bir şekilde vurgulayarak bütün diğer mücadele ve faaliyetin silahlı mücadelenin ihtiyacı temelinde ve ona bağlı ele alınmasının önemini bir kez daha belirterek oportünist sapmaları mahkum etmiştir. Önümüzdeki dönemde bu bakış açısıyla hareket ederek kırlık alanlardaki faaliyetlerimizi daha ciddi bir düzeye çıkarmalıyız. Çünkü silahlı bir güç aynı zamanda ciddi bir siyasi güçtür.

Partimizin temkinli ilerleme taktiği temelinde kırlık alanlarda yoğunlaşmak, yığınları köylük alanlarda M-L kitle çizgisi temelinde silahlı mücadele ile kızıl siyasi iktidar yaratmaya yönelik gerilla hareketinin öneminin yanı sıra gerilla savaşının bu alanlarda M-L bir bakış açısıyla görevlerinin ortaya konulmasının önemi büyüktür. Çünkü bugün kırlık alanlar "esastır" demek "silahlı mücadele esastır" demek artık fazlaca önemli değildir. Çünkü parti III. Konferansımız bu sorunu zaten halletmiş sağ oportünizmin partideki bu yönlü tahribatının önüne geçmiştir.

Kırlık alanlarda taktiğimiz temelinde yürütülecek olan gerilla savaşı daha ciddi ele alınmalıdır. Gerilla hareketimiz kırlık alanlarda önemli siyasi görevlerle karşı karşıyadır. Herşeyden önce gerilla üstlerimizdeki hakim sınıflarla girişilen güç kontrolu ve denetim sorununun önemi daha fazla görülmek zorundadır. Gerilla hareketimiz üstlendiği araziyi kontrol altında tutmaya yönelik bir rotayı sokulmalıdır. Üs alanlarında gerilla hareketi hakim sınıf güçlerinin hareket sahasını daraltmak "Bulunduğu alanda kitleler arasında kök salmak devletin kitleler içindeki etkinliğini kırmak, bölgedeki örgütlülüğünü zayıflatmak, basit bir güçle büyük düşman güçü karşısında manevra alanında etkinlik kurmaya çalışmak, bu alanlarda beyaz rejimin tüm parçalarını adım adım yok ederek devletin kontrolünden çıkarmak şeklinde bir politikaya yönelik olmalıdır. Gerilla faaliyetimiz bunu nasıl yapacaktır? Partimiz önderliğindeki gerilla savaşı emperyalizmin ve feodalizmin bölgedeki ittifakının muhtevasını aldığı biçimi doğru tespit ederek feodal tüm prekapitalist üretim ilişkilerini tasfiye edecek, emperyalist ilişkileri parçalayacak olan silahlı savaşı düşmanın zayıf olduğu yerde ve kendi silahlı güçlerimizin güçlü olduğu yerde bu ilişkilere son verecek ve onu tahrip edecek savaş biçimlerine ağırlık vermelidir. İktidarı proletaryanın insiyatifine sokmak için emperyalist ve feodal ilişkilerin tasfiyesine yönelik muazzam bir siyasi teşhir mahiyetinde olan silahlı eylemlerle yığınlar arasında yürütülen devrimci kitle faaliyetini hızlandırarak kitleler üzerindeki devlet etkinliğini gerilla lehine dönüştürecek bir kitle çalışması ve silahlı faaliyet örgütlemeliyiz. Emperyalizmin ve feodal ilişkilerin tasfiyesine yönelik silahlı eylemler ve kitleler içinde devrimci kitle çalışmasıyla önce ileri kitleleri düzenin parçası olmaktan koparmak daha sonra orta kitleleri koparmak kitleler arasında proletaryanın iktidar zeminini artırmak devletin kitlelerden gelen destek musluklarını kapatmak, etkinlik ve otorite kurmasına darbeler indirmek vb. gibi düşmanın örgütlülüğünü adım adım parçalamağa yönelik siyasi hat izlemeliyiz.

Kırsal alandaki gerilla mücadelemizde II. MK döneminden kalan ciddi ölçüde sağ oportünist hatalarımızı aşmalıyız. Sivil hedefler yerine resmi hedeflere doğru yönelmeye ağırlık vermeliyiz. **TÜRKİYE KÜRDİSTANI**'nın kırlarındaki güçlerimiz aynı zamanda bölgenin özgüllüğünü dikkate alarak, ajitasyon ve propagandasında bunu hesaba katmalıdır. Proletarya enternasyonalizmi temelinde silahlı savaşın bu arazideki etkilerinin önemini doğru görme, hakim ulus şovenizmi ve ezilen ulus milliyetçiliğinin proletaryanın sınıf dayanışmasını zedeleyen etkilerine karşı mücadele etmeliyiz. Parti korsan yayın merkezlerimizin inşası bu alanlarda proleter enternasyonist bir çizgi ile Kürtçe ajitasyon ve propaganda ve temkinli döğüşme temelinde silahlı faaliyetimiz. Önümüzdeki dönemde daha da acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız bakış açısıyla ikincil derecedeki bölgelerde ve dönem dönem şehirlerde silahlı faaliyetimizi artırmayı ve devrimci kitlelere partimizin çizgisinin doğruluğunu pratiğimizle göstermeliyiz. Aceleci, sadece ses çıkarmaya yönelik, KSİ perspektifinden uzak durumu idare etmek şeklindeki silahlı hareketler yolunu benimsememeliyiz. Ancak bol bol silahlı savaş nutukları atıp sadece dilde keskinlik gibi bir pratiğe izin vermemeliyiz.

Temkinli ilerleme yoğunlaşma ve temkinli döğüşme siyasetimizin şehirler açısından aldığı anlam üzerinde durmak istiyoruz. Öncelikle şehir çalışmasını kırlardaki çalışma ile bütünlüklü bir diyalektikle ele aldığımızı belirtmek istiyoruz. Cephe ve cephe gerisi diyalektiğinin doğru kavranması şehir kır ilişkisi açısından oldukça önemlidir. Temkinli ilerleme taktiği yoğunlaşma ve temkinli dövüşme siyaseti şehirlerde nasıl bir anlam kazanmaktadır.

Yukarıda partimizin döneme ilişkin taktiğinin kırlar esas alınmak kaydıyla kırda ve şehirde yoğunlaşma siyaseti izlenmesi gerektiğini belirtmiştik. Bu politikanın şehirlerde alacağı anlam üzerine biraz durmak istiyoruz.

Bugün partimizin şehirlerdeki çalışması kendi taktik planı çerçevesinde nasıl ele alınacaktır? Şehir çalışmasında nasıl bir çizgi izlemeliyiz sorunu önemini hala korumaktadır. Gerek, şehir çalışmasının küçüksenmesi, "sol" hatalara düşülmesi gerekse şehir çalışmasına genel stratejimizden kopuk ona hizmet etmeyen, şehirlerdeki kendiliğinden harekete fazlaca iştah kabartan ve son tahlilde kendiliğindenci bir hatta düşülen sağ sapmalara karşı mücadele edebilmek açısından bu sorun önemlidir.

Şehirlerdeki çalışmalarımız kırsal alandaki gerilla mücadelesine bağımlı, ona hizmet eden ancak iktidarı zaptetme savaşımızın bütününün önemli bir kesitini oluşturmalıdır. Kırsal ve şehirler arasındaki diyalektik bağın doğru kavranması can alıcı bir öneme sahiptir. Kır şehir diyalektiğini bir savaştaki cephe ve cephe gerisi diyalektiği olarak ele almaktayız. Savaş kombinezonun birer önemli halkasını oluşturan cephe ve cephe gerisi ilişkisi, her iki alandaki görevler ancak doğru kavrandığında savaşın genel kordinesinde ve başarısında ciddi adımlar atılabilir. Cephedeki mücadele cephe gerisinin her türlü desteğine muhtaç olduğu gibi, cephenin yeniden düzenlenmesi, yedeklerin tanzimi

hareket sahasının genişlemesinde cephe gerisinin muazzam bir rolü vardır. Kır şehir diyalektiğinde cephe-cephe gerisi ilişkilerinin bütünselliği kırdaki gerilla savaşının her türlü destek merkezi olan şehirlerin proletaryanın öncü müfrezesi tarafından doğru değerlendirilerek şehir çalışmasını strateji ve partinin taktik planı ile ustaca birleştirilmesinin iktidarın vurulup alınmasında önemli bir yeri vardır. Şehirleri cephe gerisi olarak ele alırken buralarda işçi sınıfının mücadelesini küçümsemek ya da önem vermemek anlamında ele alınmamalıdır. Aksine, şehirlerdeki işçi sınıfının mücadelesini örgütlemek yükseltmek ve önderlik etmek anlamına gelir. Şehirlerdeki işçi sınıfının mücadelesini üst düzeye çıkarmak ve burjuvaziyi içten vuran bir duruma geirmek KP'nin görevidir. Şehirlerdeki mücadeleyi halk savaşına tabi kılmak ancak böyle olabilir. Yoksa bu alanlardaki mücadeleyi geriye çekerek değil.

Oportünistler, şehirlerdeki mücadeleyi her şey görürken, partimiz şehirlerdeki mücadeleyi kırsal alanda gelişen gerilla mücadelesine tabi ve onu geliştiren bir unsur olarak ele almaktadır. Ve burjuvaziye içten vuran bir gözle bakmaktadır. Partimizin halk savaşı stratejisinin bugünkü gerilla taktiği ile nasıl bir hat izlemesi gerektiğini daha önce belirtmiştik. Halk savaşı stratejimiz ve onun bugünkü aşamasında şehirlerdeki çalışma politikamız temkinli ilerleme ile nasıl ele alınacaktır.

Temkinli ilerleme taktiği partimizin şehirlerde tutunduğu en son noktanın sağlamlaştırılması ve emin bir şekilde tutunulan mevzilerini genişletmesi anlamına gelir. Partimiz şehirlerde eylül darbesi öncesinde küçümsenmeyecek (stratejimizle bağı iyi kurulmadığından her türlü zor koşullarda uzun süre yaşayabilecek sağlam örgüt yapısı olmadığı bir tarafa) bir güce sahipti. Bu güçlerin yeniden derlenip toparlanması acil bir zorunluluk durumundadır. Partimiz şehirlerdeki örgüt yapısını 12 Eylül'den bu yana ancak bir iki büyük şehirde koruyabilmiştir. Bu koruma kuşkusuz oldukça zor koşullarda ve oldukca da yetersiz düzeydedir. Şehir çalışmalarımızın küçümsenmeyecek tecrübesi partimizde mevcuttur. (Bu konuya ileride değinmeye çalışacağız.)

Partimiz III. konferansı ardından güçlerini toparlama ve gerilla savaşını sürekli hale sokma yönündeki çalışmaları şehirlere de önemli görevler yüklemektedir. Şehirlerde bugün taktik planımız çerçevesinde koruyabildiğimiz örgüt yapımızı sağlamlaştırmak ve emin bir şekilde yeni mevziler kazanmak ancak doğru bir politika temelinde bir anlam kazanabilir. Eldeki mevzilerin sağlamlaştırılması demek 12 Eylül darbesi ardından periyodik aralıklarla parti örgütümüze indirilen ağır darbelerin parti bünyesinde açtığı tahribatların, siyasi, ideolojik, örgütsel plandaki köklerinin açığa çıkarılması ve geçmiş deneyimler temelinde bu alandaki parti örgütlerinin sağlamlaştırılması anlamına gelir. Şehirlerde eldeki mevzilerin sağlamlaştırılması demek geçmişte stratejimizle bağı oldukça zayıf, yarı legal işçi sınıfı, gençlik, memurlar, gecekondular vs. tümünün birer karışımını oluşturan kof hantal örgütlenmemizin deney ve tecrübelerinden yararlanarak daha zor koşullara parti örgütlerini hazırlayan bir yapılanmanın inşa edilmesi demektir. Bu yapılanmanın inşası bugün parti örgütlerimiz açısından esas halkadır. Yine bu esas halkaya bağlı olarak geçmişte önemli ilişkilerimizin olduğu bazı sanayi merkezlerinde (öncelik sonralık ilişkisini doğru ele alarak) yeni mevziler yaratarak bu yeni mevzilerde tutunmamız önümüzdeki taktik planımızın emrettiği bir görevdir. Bütün şehirlerde yoğunlaşma değil, önemli merkezlerde yoğunlaşma içinde bulunduğumuz dönemin en doğru politikasıdır. Kısacası temkinli ilerleme ve yoğunlaşma siyasetimiz oldukça zor ve sancılı dönemden geriye kalan şehirdeki parti örgütlerimizin geçmişin deneyimleri ve dersleri ışığında sağlamlaştırılması esas halkadır. Bu halkaya bağlı olarak geçmiş çalışmamızın önemli etkileri olan ve işçi sınıfının ileri kesiminin bulunduğu önemli merkezlerde de yeni mevziler yaratma ve buralarda tutunma görevleri yükleyen bir siyasettir.

Şehirlerdeki çalışmalarımız devrimimizin içinden geçtiğimiz bu aşamasından dolayı kuvvet toplamak, güç geliştirmek olmalıdır. Kuvvet toplamak ve güç biriktirmek gerilla savaşının ihtiyaçları temelinde bu döneme özgü bir politikadır. Kuvvet toplamak, güç biriktirmek dönem dönem şehirlerdeki büyük ayaklanmalar düzenleme açısından oldukça önemlidir.

Şehirlerde kuvvet toplamak ve güç biriktirmek partimize bugünkü dönemde şehir çalışmamızın esasını işçi sınıfı içindeki çalışma olması görevini yüklemektedir. (Kuşkusuz muazzam bir potansiyel taşıyan gençliğin, dar gelirli memurların ve toplumun diğer tabakalarının içindeki çalışma da bu halkaya bağlı ele alınması gereken önemli görevlerden bazılarıdır.)

P. III. konferansımız şehirlerde işçi sınıfı içindeki çalışmamıza berrak bir perspektif kazandırmıştır. İşçi sınıfı içinde partimizin kök salması, sınıfın derinliklerine de inme yerine hariçten gazel okumak, işçi sınıfının mücadelesini kendiliğindenciliğe hapsetmek anlamına gelir. Büyük ve işçi sınıfının ileri kesiminin yoğun olduğu fabrikalara yerleşmek bugün bir gereklilik olarak kendisini dayatmaktadır. Bu fabrikalarda örgütlenmemizin motor gücünü parti örgütleri oluşturacaktır. Parti örgütlenmesinin fabrikada esas halka olarak kavranması can alıcı bir öneme sahiptir.

Şehir faaliyetinde esas halka olan işçi sınıfı içindeki çalışma öncü ile işçi sınıfı arasındaki bağın dal budak salmasını sağlamak, devrimci işçilerin işçi sınıfının siyasi partisinin inşasında etken rolünü maddi güce dönüştürmek, gerilla savaşına toplumun en ileri sınıfının aktif desteğini sağlamak, donatım ve lojistik destek kanallarını genişletmek, şehirlerdeki ve ülke çapındaki yıkıcı siyasal eylemliliği bakımından işçilerin rolünü değerlendirmek anlamında oldukça büyük bir öneme sahiptir. Şehir çalışmasını ya da işçi sınıfı içindeki çalışmayı esas olarak kırlara kadro aktarmak olarak gören yaklaşımlar, şehir faaliyetini ve işçi sınıfı içindeki çalışmayı dar bir alana hapsetmektedirler. Çünkü kırlara kadro aktarmak işçi sınıfı içindeki çalışmanın ürünlerinden sadece az bir bölümüdür. Kuşkusuz işçi sınıfı içinde belirttiğimiz temeldeki bir çalışma ile kadro aktarımı yapılacaktır. Ancak bu aktarma daha büyük ürünlür vermesi gereken şehir çalışmasının sadece bir bölümüdür. Sınıfın derinliğinde kök salmak siyasi atmosferi etkileyen, donatım, lojistik destek veren, sınıfın politik güç olarak etkin tarihsel rolünü oynatabilmek, öncünün sınıfıyla kaynaşmasını güçlendirebilmek vb. şehir faaliyeti halk savaşı için muazzam bir kinetik enerji taşımaktadır. İ. Kaypakkaya yoldaşın 15-16 Haziran dersleri ve İstanbul İl Komitesi Planı doğru incelendiği takdirde şehirlerdeki izlenmesi gereken çalışmanın esasını sınıfın derinliklerindeki etkin siyasal rolün esas nokta olarak görüldüğü anlaşılacaktır. Söz gelimi, Onun, 15-16 Haziran'dan çıkardığı "şehirlerdeki ayaklanmalar kırlara çekilmelidir" dediği şey, şehirlerde dört milyon işçinin kırlara gitmesi olarak anlaşılabilir mi? O, şehirlerde ayaklanma stratejisinin bilimsellikten uzak, iktidarın hangi siyasi araziden vurulup alınması gerektiğini göremeyen ütopik devrim hayallerine karşı çıkarken, şehirlerdeki işçi sınıfı içindeki çalışmanın önemini de hiç bir zaman göz ardı etmedi. Herşey, binbir türlü mücadele biçimini binbir türlü örgüt

biçimini bir tek şey emrine, halk savaşı ve silahlı mücadele emrine verilmesinin gerekliliğine dikkat çekmiştir. "Kırlara çekilmelidir" dediği şey, şehir ayaklanmaları ancak iktidar için kırlardaki savaşın ilerletilmesi ile ciddi bir zafer olanağına kavuşabileceğini vurgulamaktadır.

Yukarıdaki bakış açısıyla hareket ederken bugün şehirlerde M-L bir kitle çizgisi temelinde mücadele deneyimi ileri olan işçi sınıfının yoğun olarak bulunduğu fabrikalarda Parti örgütleri yaratmayı esas görev olarak benimsemeliyiz. İleri işçilerin bulunduğu büyük fabrikalara yerleşmek, günümüz açısından önemli bir zorunluluktur. Fabrikalarda parti örgütleri örgütlenmemizin ana direğidir. İşçi sınıfı içinde parti örgütü yerine sendika, grev komiteleri vb. diğer örgütleri esas almak, stratejimizi terk anlamına gelen sağcı, işçi sınıfı hareketini geriden takip eden kitle kuyrukçusu bir politikadır. Parti örgütleri işçi sınıfı içindeki tüm örgütlenmeler üzerinde kurmay rolü oynayan, grev, günlük direniş vs. den gelen tüm ürünleri toparlayıp işleyen onu partinin emrine sunan bir görev üstlenmektedir. Ve en zor baskı koşullarında varlığını devam ettirebilecek esas örgüt biçimi olarak kalabilecek niteliktedir. İşçi sınıfı içindeki çalışmada parti örgütlerinin yaratılmasının esas halka olarak kavranması, aynı zamanda öncüye nitelikli işçiler kazanabilme, onları silahlı mücadelenin birer önderleri haline getirme stratejimizi en iyi şekilde uygulayabilme açısından oldukça büyük bir yere sahiptir. Okuyucuyu sıkacak şekilde ısrar ettiğimiz (kırlarda, şehirde) parti örgütlenmesi aynı zamanda kendiliğindencilik ve bilinçli müdahale konusundaki ekonomizm ve Marksizm-Leninizm arasındaki mücadelenin de odak noktasını oluşturmaktadır. Partimiz II. MK'sının şehirlerde yükselen kendiliğindenci hareket karşısında bu hareketi değerlendirmek için umduğu işçi sınıfı içindeki çalışma perspektifi bu konuda oldukça öğreticidir. İKK sayı 79'da "BERRAK BİR ÇİZGİDE KARARLILIKLA İLERLEYELİM" başlıklı makalede yükselen dalga karşısında" şehirlerdeki güçlerimizin en nitelikli ve sayı bakımından ezici çoğunluğunu sendikaların (Türk-İş) içine seferber etmeliyiz" şeklindeki sağ oportünist öneme kendiliğinden gelme harekete müdahale adı altında ve onu bir adım daha ilerletmekden başka bir anlam taşımamaktaydı. Çünkü kendiliğinden gelme harekete güçlerimizin de önemli ölçüde zayıf olduğu bir dönemde onların da en nitelikli ve sayı bakımından ezici çoğunluğunun sendikal çalışmaya seferber etmek durumunda olsa olsa sendikal alanda bazı ilerlemeler sağlanabilir. Oysa daha da önemlisi kendiliğinden kabaran hareketin tüm ürünlerini değerlendirecek, kendiliğinden gelme hareketi potasına alacak olan örgüt, parti örgütü yaratılmadan bu harekete bahsi geçen şekilde müdahale ekonomizmin kitle kuyrukçusu politikasından başka bir şey değildir. Kendiliğinden gelme hareketin ürünlerinin aktarılacağı örgütü yaratmak için mi güçlerimizin harekete geçirilmesi, yoksa kendiliğinden gelme hareketin en nitelikli ve sayı bakımından fazla güçlerimizi sendikalarda çalışmaya seferber etme ile mi sınıf hareketine müdahale edilecektir? Marksizmin ve ekonomizmin ayrıştığı bu ince noktanın önemi görülmelidir.

Şehirlerde işçi sınıfı içindeki çalışmalarımızda ileri işçilerin yoğun olarak bulunduğu fabrikalarda, fabrika parti örgütlerini yaratmayı esas görev olarak benimserken, işçi sınıfı içinde sendikal faaliyet alanında da rolümüzü oynamalıyız. Ancak, sendikal çalışmamızın içeriği dahi stratejimizle uyumluluk arzetmek zorundadır. Tüm mücadele biçimleri, tüm örgüt biçimleri stratejimizin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik, ona bağımlı Mao'nun deyimiyle hepsi savaşın emrinde olmak zorundadır. Bu da yeni mi çıktı diyerek gözleri faltaşı gibi açmak anlamsızdır. Sendikalar bilindiği gibi işçi sınıfının işverenlere karşı daha iyi koşullar altında iş güçlerini satmak çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için kurulan iktisadi mücadele örgütleridir. Açıktır ki, bu örgütler bünyesinde işçi sınıfının büyük bir bölümünü barındırmaktadır. Dolayısıyla komünistlerin çalışma alanlarından biridir. Ancak sendikalarda ne yapılacaktır? sorusu hiç de önemsiz bir sorun değildir. Sendikalarda Lenin'in deyimiyle sosyal demokrat bilinç nasıl verilecektir? Partimizin sorunu tam da budur. Sendikal alanda öncelikle sendikal bilinç ile sosyal demokrat (komünist) bilincin ayrı ayrı şeyler olduğunu dolayısıyla sendikal alanda işçilere sosyalist bilinçten öteye komünist bilinç taşımanın partimizin esas görevi olduğunu ısrarla belirtmek istiyoruz. İşçilere sendikal bilinç taşımak esas görev anlamında komünistlerin görevi değildir. Lenin'in bu konudaki bakışını kısa bir pasajla aktarmak istiyoruz. "Kısacası her sendika sekreteri işverenlere ve hükümete karşı iktisadi mücadeleyi yürütür ve bu mücadelenin yürütülmesine yardımcı olur ve bunun henüz sosyal demokratçılık olmadığı, sosyal demokratın sendika sekreteri olmak ölçüsüne değil, keyfiliğin ve baskının kendini gösterdiği her yerde bunun bütün belirtilerine karşı tepki göstererek polis şiddetini ve kapitalist sömürüyü tümüyle sergileyen tablo yaratmak ve bütün bunları genelleştiren sosyalist inançları ve demokratik haklar yolundaki belayı sergilemek, bunu herkese ve proleteryanın tarihsel sınıf mücadelesine katılmak isteyen her insana göstermek için en küçük fırsattan yararlanarak halkın sözcüsü olma ülküsüne sahip olması gerektiği iyice vurgulanmalıdır" (Ne Yapmalı, Sf: 102) Görüldüğü gibi sendikalar işverenlere karşı iktisadi mücadeleyi yürütmektedirler. Bu mücadelenin yürütülmesine yardımcı olmak sosyal demokratçılık değildir. Her sendika sekreteri bunu şu veya bu ölçüde zaten yapmaktadır. Düzenin tüm çirkefliğini sosyalist inançlar doğrultusundaki davayı sergilemek halkın sözcüsü olma ülküsüne sahip olabilmek, sosyal demokratların asıl görevidir. Partimiz sendikal alandaki çalışmayı, sendika bünyesindeki işçileri partiye kazanma, onları devrimin emrine sokma perspektifine sahiptir. Sendikal alanda öne çıkan ileri işçileri daha ileri mevzilere çekme, partiye taze kan aktarma, orta ve geri işçileri de siyasal olarak eğitme, ilerletme, etkileme yönünde bir sendikal çalışma anlayışına sahiptir. Partimiz sendikal alanda da diğer kitle örgütlerinde olduğu gibi parti hücreleri yaratarak sendikal alandaki çalışmasını sevk ve idare etme anlayışındadır.

Bugün sendikal alandaki faaliyetimiz yukarıdaki anlayışımız doğrultusunda TÜRK-İŞ içindeki faaliyetle maddi güce dönüştürülmelidir. İşçi sınıfının büyük bir bölümünü bünyesinde barındıran bu sendikalarda en geniş devrimci muhalefetle işveren hükümet, sendika ağası ittifakı parçalanmalıdır. Parti III. Konferansımız Türk-İş içinde bazı işkollarında düzeyinde devrimci muhalefet bloğuyla ortaklaşa mücadeleyle bazı işkollarının ele geçirilmesi perspektifine sahiptir. Yukarıdaki bakış açısı temelinde yapılacak sendikal çalışma ve diğer çalışmalarımız genel stratejimiz ve taktik planımıza uygunluk göstermelidir. Yine şehirlerdeki çalışmalarımızda gençlik, dar gelirli memurlar muazzam bir potansiyel oluşturmaktadır. Bu potansiyelin iyi değerlendirilmesinin önemi büyüktür. Gençliğin mücadele deneyimi ve eylemliliği, artık sadece adı olan parti önderliğindeki komsomol gençlik örgütü TMLGB'yi inşayı zorunlu kılmaktadır. Parti III. Konferansı

dından bu görev asgari ölçüde yerine getirilmiş ve TMLGB yukarıdan aşağıya inşa edilmeye başlanmıştır.

Kısaca toparlarsak; partimiz bazı şehirlerde yoğunlaşma, elindeki mevzileri sağlamlaştırarak adım adım ilerleme politikasını işçi sınıfı içindeki çalışmaya ağırlık vererek, fabrikalarda parti örgütlerini tesis etmek, sendikal alanda bu halkaya bağlı faaliyet yürütme ve gençliğin dar gelirli memurların mücadelesine belli ölçülerde el atma ve adım adım ilerletme perspektifine sahiptir.

Yine parti YD Teşkilatı açısından da bu taktik gereği YD teşkilatındaki birikimi eritmek, önder ve ileri sempatizan yoldaşlardan temkinli bir şekilde ülkeye çekmek, YD'deki parti teşkilatının görevidir. Parti YD önderliği, Parti MK ihtiyaçları doğrultusunda, önder yoldaşlardan ve asgari yön tayin eden ileri sempatizan yoldaşlardan temkinli politikayla güç kaydırma görevini yerine getirmelidir.

İdeolojik-Siyasi Mücadele Cephesinde Mızrağın Sivri Ucu Tasfiyeciliğe, Modern Revizyonizm ve Troçkizmin Maskesini Düşürmeye, Parti Saflarında İse Sağ Oportünizme, Silahlı Güçlerdeki 'Sol' Sapmalara Karşı Mücadeleye Yöneltilmelidir!

Bugün ülkemizde 12 Eylül yenilgisi ardından devrimci hareketin başına musallat olan en önemli hastalık tasfiyeciliktir. Tasfiyecilik tam da uzun bir tarihsel sürecin sosyal bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. İflah olmaz oportünizmin sınıf işbirliği siyaseti sonucu ya tümden ya da bir bölümünün tasfiyeciliğin tutsağı olmalarına şaşmamak gerekir. Bunalım ve dağılma döneminin en tehlikeli bulaşıcı hastalığı olan revizyonizmin bir türü olan tasfiyeciliğin boy verip filizlenmesinin koşulları son derece uygundur. Oportünizmin sınıf işbirlikçiliği çizgisi devrimin ağır yenilgi yıllarında "felaket tüccarlığı" sanatını ustaca kullanarak biz dememişmiydik, böyle olmaz "geçmişten azimle kopmalıyız", yeraltı faaliyetinin sersemletici havası başka bir sonuç sağlayamazdı zaten vs. gibi çığırtkanlıklarla dağılma ve yenilgi ardından burjuvaziden "özür dileyerek" düştükleri "çocukluk hastalığından" dolayı af edilme yarışına girmektedir. Lenin "tasfiyecilik kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı devrimci ruh haliyle, demokratik küçük burjuvazideki dağılma ve parçalanmaya ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallarle küçük burjuva demokratlar devrimci sosyal demokrat partinin maneviyatını bozmak onu alttan kundaklayıp devirmek, çatısı altında başarı sağlayabilecekleri yasal işçi örgütleri için yolu temizleyip aşmak amacıyla her çareye başvuruyorlar. Binbir türlü yolu deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler ideolojik, örgütsel yönden dünün devriminden arta kalan en önemli şeye yarının devriminin en önemli siperlerine karşı savaşıyorlar" (Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 68) derken önemli bir noktaya işaret ediyordu. Lenin oportünizmin bir tarihsel sürecin sosyal bir ürünü olarak ortaya çıktığını ve sınıf işbirliği çizgisinin dağılma ve yenilgiyle birlikte açıktan devrimin en önemli siperine KP ne saldırı cephesinde yerini aldığını küçük burjuvazideki dağılma ve parçalanmaların liberal burjuvazinin karşı devrimci ruh haliyle bütünleştiğini üstüne basa basa vurgulamaktadır. Ülkemizde de tasfiyecilik milli burjuvazinin sağ kanadının karşı devrimci ruh haliyle küçük burjuvazideki dağılma ve parçalanmalarla bütünleşmiştir.

Tasfiyecilik yenilgi ardından suratındaki Marksizm maskesiyle yenilgi muhasebesi yaparak, parti neden yenildi? devrim neden başarılmadı vb. sorulara gayet açık ve kendilerince de oldukça bilimsel[!] cevaplar sundular. Tasfiyecilere göre illegal çalışma gereksizdir, yasal, siyasal eyleme geçmek kesin bir zorunluluktur. İllegal çalışmanın kitleler ile bağın gelişmesine zarar vermektedir diyerek illegal çalışmayı "yeraltının sersemletici havası" olarak görmektedirler. Onlar yeraltının sersemletici havasını hem parti militanlarını hem de devrimci işçileri tedirgin ettiğini iddia etmektedirler, "sersemletici hava"dan yüzeye çıkma açık yasal bir çalışmaya geçmek, emekçi alternatifi için yasal parti kurma vs. tesbitler yapmaları esas olarak devrimi başaracak, güçlü, çelikten disiplinli sıkı bir illegal faaliyette ustalaşan proletaryanın öncü gücünün, başka bir deyişle devrimin en önemli siperlerinin dinamitlenmesi yok edilmeye çalışılmasından başma bir şey değildir. İllegal faaliyet için "yeraltının sersemletici havasından azimle kopalım" diyen tasfiyeci bakışın başkaca bir anlamı yoktur. Tasfiyeciliğin burjuvazinin emrettiği sınırlarda "açık siyasal savaşım" ile yığınları daha kolay kucaklayacağını zannetmesi de tam anlamıyla ham kafalılıktan başak bir şey değildir. Çünkü çocukluk hastalıklarından dolayı egemen güçlerden özür dileyen bir avuç aydın artıkları ancak kendileri gibi bir sosyal tabana hitap edebilmektedirler. Onların hummalı çalışmalarının, şatafatlı panellerinin, kuruluş toplantılarının legal KP için düzeni kutsamaları vs. ciddi ürün veremediği için yakınmalarına engel olmamaktadır.

Legal Marksizmin, modern revizyonizmin bir türevi olan tasfiyeciliğe sarılmalarının bir yanını "yeraltının sersemletici havası" kitlelerle bağ kurulmasını engelliyor diyerek illegal çalışmaya bayrak açmak, burjuva düzeni koşullarında "yasal siyasal savaşım" vermek teşkil ettiği gibi, bir yanını da "KP'nin programındaki dehşet verici maddelerin olmasından dolayı kitlelerin "dehşet" verici hükümlere karşı reaksiyon gösterdiklerini ileri sürmektedirler. KP'nin programında "devletin zor yoluyla yıkılması" "proletarya diktatörlüğü isteği" "silahlı başkaldırı" "komünizmin yollarının döşenmesi vb. hükümler "dehşet verici" bir etki unsuru olarak kitleleri ürkütmektedir. Dolayısıyla KP'den kitlelerin uzaklaşmasına yolaçmaktadır. Bu nedenle "açık siyasal savaşım" bu ortamı da dağıtacak ve işçileri açık siyasal savaşım cephesinde örgütlemeyi başaracaktır, şeklindeki karşı savlar devrimci uşaklık için binbir dereden su getiren tasfiyecilik özünde saçından tırnağına kadar sınıf kiniyle dolu olan kitlelerin "dehşet verici" denilen maddelerin daha da keskin bir şekilde "dehşet verici hale getirilmesini" ve dehşet verici denilen hükümlerin pratikte yerine getirilmesini şiddetle arzuladıkların görmezlikten gelebilir mi? Bugün legal Marksizm'in, yenilgi, küçük burjuvazinin dağılması ve parçalanmasını, dağılan ve parçalanan bu küçük burjuva ögelerin kendi pısırık ruh hallerini ilerici devrimci kitlelere mal etmeye çalışması hiç bir şekilde gözlerden kaçmamaktadır. "Çocukluk" ve "gençlik heyecanı" ile yaptıkları kaba hareketlerden dolayı, bugün kendi kendilerine gülmeleri bile ne yazık ki bir türlü ağız dolusu olamamaktadır. Burjuvazi bunların kadrini bilmediğinden dolayı bu gülüşler daha çok yakınmaya dönüşmektedir. Devrimci proletarya yenilgi dönemlerinde böylesi tasfiyeci legal Marksizmden her zaman nasibini almıştır. O nedenle proletarya bugün düne göre daha ileri bir teoriyle ve devrimci pratikle silahlanmıştır. Kılıçların, Perinçeklerin, Kutluların hakim sınıflar için "papaz" sosyal fonksiyonunu oynayan ögeler oldukları tahlilleri, yeni proleter devrimci nesiller için büyük

bir problem değildir. Daha önce de Marksist önderlerin akibeti aynı olmamış mıydı? 1905 yenilgisi ardından ortaya çıkan filizlenip boy veren tasfiyecilik bugününe nasıl da benzerlik göstermektedir. Lenin, "burjuva demokratik devriminde işçilerin partisinin opportünist kanadı, bunalım zamanlarında, dağılma ve çökme günlerinde ya tümden tasfiyeci olmaya, ya da tasfiyeciliğin tutsaklığına mahkumdur. Burjuva devrimi döneminde proletaryanın partisi, küçük burjuva abbas yolculardan (Almanların mit raufer dediği kişiler) oluşan bir yandaşlar topluluğunudan kaçınamaz, proletarya teorisiyle taktiklerini özümlemekte ve çöküntü zamanlarında kendi teori ve taktiklerini sürdürmekte en az yetenekli olan ve opportünizmi aşırıya götürmesi çok olası kişiler bunlardır. Çözülme başladığı zaman menşevik aydınlar, menşevik yazarlar yığını gerçekte birer liberal olup çıkmışlardır. Aydınlar takımı (intelligentesia) partiden kopup uzaklaşmıştır" (Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 51) şeklindeki tesbitlerinin bugün ülkemizdeki yeni kuşak tasfiyeciliği de izah etmesi basit bir rastlantı değildir.

Bugün Kutlu'ların efendileri RSE'nin Kremlin şefleri ve Özal görüşmeleri ve ardından şatafatlı yolculuklar ve KP'ni legalleştirme anlaşmaları, Parinçek ve yandaşlarının sınıfımızın yüzüne baka baka (kendileri yalan söylediklerini bile bile) "Emekçi alternatifi sosyalist parti ile mümkündür" şeklindeki zırvaları, yığınların öfkesini yatıştırmak için kollarını sıvamış "papazlar" gibi sık sık çarşaf çarşaf boy göstermeleri legal marksizme yapılan övgüler vs. proletaryanın maneviyatını bozmak onu alttan ve en önemli siperlerinde torpillemekten başka birşey değildir. Tasfiyeciliğinbir yanı da vardır ki, o da, tasfiyecilerin yeri geldiğinde ileri kitlelerden kopmamak için onların kafasını bulandırabilmek için "geçmişten azimle kopmalıyız" "emekçi alternatifi için yasal parti yaratmalıyız" bunlar ilerideki silahlı mücadele için gerekliliktir vs. şeklindeki keskinliklerini de elden bırakmamaktadırlar. Kutlu'nun da ileri demokratik devrim yaratılması daha sonra gerektiğinde şiddet unsurunun o dönemde etki oynayacağından bahsetmesi hiçte tesadüfi tesbitler değildir. Ama bu durum Lenin'in deyimiyle "kuzular arasında arslanlaşan, arslanlar arasında kuzulaşan" atasözünce davranmaktan başka birşey değildir.

Bugün legal Marksizmin tasfiyecilik türeviyle boy gösteren revizyonizme karşı mücadele oldukça önemli bir yere sahiptir. Önümüzdeki sınıf mücadelesinin gelişim seyri daha çetin olacaktır. Bunu Wallstreetten, kuvvet komutanlarının muhtırasına, gizli görüşmelerden, TÜSİAD başkanı Dinçkök'ün açıklamalarına kadar her yönüyle görebilmek mümkündür. İK yoldaşın deyimiyle "kan kokusu" her tarafta (devrim ve karşı devrim için" "burunların deliklerini sızlatmaktadır. Silahlı mücadelede ısrar edebilmek doğa ve ağır baskı koşullarına karşı daha sıkı bir illegal faaliyet örgütleyebilmek (bu arada en usta bir şekilde legal olanakları kullanma ehliyetine sahip olmak) oldukça önemli bir meseledir.

Partimiz tasfiyecilik ve legal marksizmin yanında modern revizyonizm ve değişik türevleri troçkizm vs. akımlara karşı da mücadele etmelidir. Bu mücadelenin odak noktasını MZD oluşturmalıdır. Revizyonizm ve her türden opportünizmle kalın ayrışım çizgisini temsil eden MZD'nin her yönlü tahlillerinin (Halk savaşı, YDD, sosyalizm vs.) opportünizme ve revizyonizme karşı silah olarak kullanılması hem kitlemizin en ileri teoriyle donanmasını, hem de modern revizyonizm, opportünizmin yüzünün maskesinin düşürülmesini hızlandıracaktır.

Parti saflarında ise, sağ opportünizme karşı mücadele asıl görev olarak önümüzde durmaktadır. Sağ opportünizmin "strateji, taktik, mücadele biçimleri", Şubat 1972 DABK kararları, ihtilalci kitle çizgimiz, silahlı mücadele ve örgütlenme noktalarındaki tahribatlarının açığa çıkarılıp deşifre edilmesi ana görevimizdir. Parti III Konferansının genişletilmiş raporlarının daha da derinleştirilerek açılması sağ opportünist II. MK'mızın tahribatlarının partideki etkisini kırabilmek de oldukça önemlidir. Yine partimiz saflarında özellikle (DABK) çatısı altındaki yoldaşlardaki, II. MK'nın sağ opportünist çizgisine karşı gelişen 'sol' anlayışlara karşı da mücadele edilmelidir. Leninist parti öğretisi, iki çizgi mücadelesi anlayışları, askeri plandaki 'sol' bakış açıları üzerine de ısrarlı bir şekilde gidilmelidir.

Tüm parti faaliyetimiz (ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, kırlar, şehirler, YD vs.) partimizin merkezi görevi (merkezi görev dinamiğini ilerideki sayılarımızda açacağız) gerilla savaşına hizmet edecek ve onun ihtiyaçlarına bağımlı ele alınacak bir şekilde ele alınmalıdır. Önümüzdeki dönemin tehlikelerin üstesinden gelmek ve büyük devrimci fırsatları değerlendirebilmek ancak belirttiğimiz siyasal tesbitlerimizin ısrarlı pratiği içinde mümkündür. Şimdiki durum ve görevlerimizin doğru kavranması M-L MZD'nin yıkıcı gücü, kitlelerin yıkıcı gücü ve silahların eleştirici gücünün ustaca birleştirilmesi ancak ve ancak 1970'lerden sonraki ikinci döneme bir son verecektir.

İŞÇİ SINIFIMIZA.....

Başlarafı 1. sf'da

nin de söylediği gibi, "bıçak gerçekten kemiğe dayandı"! "Cinler" ordusu fokur fokur kaynıyor! Hava ısındıkça ısınıyor, geçeceğimiz bahar ve yaz sıcaklığın alevlerine sahne olacağa benziyor. Tercümesi, artık oyalayamıyoruz, ördüğümüz bendi taşıp aşacakar, sel olup akacak ve bizi de süpürecekler olan, sarı sendika ağalarının iktidara, "akhınızı başınıza toplayın, yarın sizi biz de kurtaramayız" laflarını iyi kavramak gerekiyor! "Halkın sabrı kalmadı" diyen Demirel ve İnönü gibi hakim sınıf sözcülerinin verdikleri tehlike sinyallerinin mayalandığı zemini iyi anlamak gerekiyor. İşçi sınıfının gelişme yönünde atak yapmaya meyilli kendiliğindenci hareketi sarı sendika ağalarının önderlik ettiği bazı çıkışlar, hakim sınıfları bu kadar ürkütüyor ve korkutuyorsa, işçi potansiyelinin daha sağlıklı bir yönelim ve devrimci önderlik altında yeri yerinden nasıl oynatacağını düşünmenin daha iyi zamanıdır! Sendika ağalarını dahi basıncı altına alıp mücadeleye zorlayan işçi sınıfı mücadelesine azami bir duyarlılık zorunludur! Daha kararlı, inatçı ve canlı yükselmeye meyilli işçi sınıfının mücadele dalgası önünde örülmüş sarı barikatları, dizginleme uğraşları, kabul edilebilir hale sokma senaryolarını deşifre etmek, bir an dahi duraksamadan sarı sendika ağaları ve sahte işçi dostu hakim sınıf sözcülerinin dolaplarını açığa çıkarmak gerçekliğinin bas bas bağırdığı günler içindeyiz!

Derlenip toparlanmalı ve silkinmeliyiz. İşçi sınıfı hareketiyle birleşmeye özel bir önem vermeliyiz. Reformist, revizyonist, sarı sendika ağalarının kolay cirit atmalarına müsait bir ortama hizmet etmek istemiyorsak devrimci proletaryanın sancağını işçi sınıfının kendiliğinden hareketi içinde yükseltmeli, bugün onların mevcut çarpık bilinçlerinin düzeltilmesine proleter devrimci yaklaşım ile yüz yüze gelip bütünleşmelerine azami gayreti göstermeliyiz!

Geleceğin yaratıcısı, öncüsü işçi sınıfının şahlanmaya yönelimli kendi

liğindenci hareketine devrimci proleter bilinçi müdahale ile cevap vermek için kolları sıvamalıyız.

Yemek boykotuna katılan 1,5 milyonun üstündeki işçilerin burjuva sendika ağalarının çizdikleri sınırları nasıl taştıklarını, çevik kuvvetlerin, siyasi polisin önlemlerine nasıl meydan okuduklarını, bazı askeri işyerlerindeki general, albay, patron aşağılıklarının tehditlerine nasıl kararlılıkla göğüs gerdiklerini, önerilen eylem biçimini açlık grevleri gibi mücadelelerle nasıl aşıp ileri mevzilere geçme kararlılığı gösterdiklerini görmeliyiz. Görmeyen kördür! İşçi sınıfının bugün çok daha ileri mevzilerde ileri atılmaya aday olduğunu hissetmeyen ölüdür! Sendika ağaları ve çeşitli hakim sınıf sözcülerinin barikatlarının tabanda mayalanarak gelişen dalgaya dur diyemediğini anlayamayan, bağımsız proleter siyasal çizgi ile işçi sınıfı hareketine yönelme onu proletaryanın sancağı altına çekmenin, bugün daha yakıcı bir görev olarak kendisini dayattığını farketmeyen herhalde bu dünyada yaşamıyor!.. 1988 "Tansiyonun daha da yükselmesine sahne olacak" diyen işveren Sabancı efendiler dahi devletin dikkatini çekiyorlar. Özal beyefendi "sendikalar yasa tasarısının acilen TBMM'ye sunulması" direktifiyle eteğinin tutuştuğunu ortaya koyuyor! Ünlü "işçi dostu" hanımefendi bakan Aykut hanım "işçilere saygılı olduğu" sahte mesajlarıyla işi kurtarmaya çalışıyor. İşçi sınıfı hareketinin dejenere edilmesine, saptırılmasına İZİN YOK !... Fokurdayan kazanın kapağı fırlatma gelişimini ateşi söndürmeye çalışarak önleme girişiminde olanlara RAHAT yüzü tanımamalıdır!... Yemek boykotuna sadece % 100'lük katılımı sağlamakla değil, yemek boykotunu aşıp, İzmir Yol-İş'te olduğu gibi Açlık grevi yoluna giren, basit bir uyarı sınırını aşarak "işçiler el ele genel greve" sloganı yüselten, "Genel grev hakkımız söke söke alırız" çığlıklarıyla ayakların kollarına vurulmuş zincirleri süratle parçalamaya yönelen işçi sınıfımızın kararlılığı ve azmini herkes etinde kemiğinde hissetmelidir. "İnsanlarımızın sık sık sokağa dökülme alışkanlığından korkarız" diyen Hürriyet gazetesinin geleceğe ilişkin korku ve kuşkuları tamamıyla haklıdır. Geleceğin, ateşin daha alevli yanacağı günlere sahne olacağını görmeliyiz! Korkanları, uykusu kaçanları, bu alevlerle daha güçlü bir şekilde çembere alma işini yükseltmeliyiz.

İşçi sınıfımız yalnız değil! Onun en ufak bir kıpırdanışı toplumun bütün katmanlarını derinden etkiliyor ve harekete geçiriyor. Son yemek boykotunda, memurların, sendikasızların sunduğu destek, öğrenci gençliğin üniversite kampüslerinde yükselen sesi, aydınların destek mesajları ve bu doğrultudaki pratik tutumları bunu fevkalade ispatlıyor!

Objektif durum devrimci gelişme ve atılım için son derece elverişli! Görevlere daha önceleri de işaret ettik. Her cephede bunların yerine getirilmesi için büyük bir şevkle İLERİ!...

CEZAEVLERİNDE DİRENİŞLER SÜRÜYOR....

Baştarafı Sf: 3'te

rimci ve Kürt yurtseveri sorgusuz sualsiz öldürüldü. Partimizin üyelerinden Ali Sarıbal yoldaş Diyarbakır Cezaevinde katledildi. PKK'nın yurtsever ve direnişçi militan önderlerinin bir çoğu bu cezaevinde katledildi. Sağ kalan birçok devrimci, komünist ve kürt yurtseverleri ise sakat bırakıldı.

Egemen sınıfları cezaevlerindeki devrimcileri teslim almak için pişmanlık yasası çıkarttı. Ne yazık ki umduklarını bulamadılar. Birkaç hainin dışında kimse buna boyun eğmedi. Aksine direnişler giderek yükseldi ve halk ile kaynaştı. Artık cezaevlerindeki direnişler halkın bir kesimini sokağa döker oldu. Cezaevlerindeki direnişlerin kamuoyu yaratması ve kamuoyundan önemli bir destek görmesi, faşist Özal Hükümeti'ni düşündürmeye başladı. Faşist Özal Hükümeti bu dönemde cezaevlerinden "ses" çıkmasını istemiyor. Ancak, baskıları da elinden bırakmıyor. Son olarak Diyarbakır Cezaevindeki direnişin boyutlanması Özal HÜkümeti'ni sıkıştırdı. Ve direnişler bazı önemli haklarını alarak direnişlerini başarıyla sonuçlandırdılar. Kürtçe konuşma serbest bırakıldı. Bu hak, bugünün özelinde çok önemli bir yere sahiptir. Kürtçe'nin yasak olduğu ve çoğu direnişçinin "Kürt propagandası" paptığı nedeniyle, büyük cezalar aldığı bir ortamda, egemen sınıfların bu konuda bir adım geri atması direnişin çetinliğini de gösteriyor. Ayrıca TTE ve istiklal marşının zorla söyletilmesi de kaldırıldı. Yasal kitap ve yayınların cezaevine girişi serbest bırakıldı.

22 Şubat 1988 günü sağmalcılarda başlayan ölüm orucu devam ediyor ve her geçen gün açlık grevine katılanlar çoğalıyor. Buradaki direnişin odak noktası, TTE'nin kaldırılması ve baskılara son verilmesi. Bayrampaşa (Sivil Sağmacılar) cezaevinde yıllardır baskı uygulanmaktadır. Özellikle cezaevi jandarma konutanı binbaşı Mustafa Macak, tüm tutuklu ve hükümlülere özel olarakta devrimci tutuklulara yoğun baskı uygulamaktadır. Cunta'nın ilk günlerinde Hozat jandarma Komutanı olan bu faşist, bu yöredeki halka kan kusturmuş ve bir çok savaşçımızın katili birisidir. 1982'de İstanbul cezaevlerine getirilen eli kanlı faşist Mustafa Macak, bu kez de cezaevindeki devrimci ve komünistlere yönelik işkence ve baskı uygulamada öne çıktı. Ve halen bu pis görevini sürdürmektedir.

Partimiz 12 Eylül'de cezaevlerinde baskı uygulayan cellatları unutmadı, Başta Raci Tetik, Tuna Akkurt, Adnan Özbay, Fehmi Koçhisarlı, Mustafa Macak, Osman Maz, Muharrem Yalçın... Muzaffer Akkaya, Zafer Örgüder ve daha bir çok işkencecileri unutmadı. Bu faşist cellatlar elbet bir gün cezalarını bulacaklardır.

Cezaevlerindeki direnişlere omuz verelim. Onların onurlu mücadelesini destekliyelim ve yaşatalım. Cezaevlerinde devrimci onura yönelik her türlü saldırılara göğüs gerelim. TTE giymeleyim. Her türlü baskı ve yaptırımlara karşı mücadele edelim. Bu mücadele de birleşilebilecek tüm güçlerle birleşelim. Cezaevlerindeki mücadeleyi dört duvar arasına hapsetme anlayışlarına karşı çıkalım.

★

Partimizin Tutsak Savaşçıları Metris Zindanlarını Delerek Bir Kez Daha Haykırdı;

"O DUVAR, O DUVARINIZ,
VIZ GELİR BİZE VIZ!"

"KIZIL SİYASİ İKTİDARLAR İÇİN,
GERİLLA SAVAŞINA KATILALIM!"

TKP/ML